Anul XVI nr. 10 (743) 15-21 martie 2006
28 pagini – 2 lei – 20.000 lei vechi

ACADEMIA CAŢAVENCU

TAGMA CUM LAUDE

săptămînal de moravuri grele

Vadim și figuranții lui patriotici vor să joace un rol de pomină în thriller-ul medical

GULAȘUL LA PSIHIATRU

Fraţi români, am luptat pentru ţara asta! După ce am vopsit băncile, statuile şi semafoarele, vom lupta pentru împlinirea unui ideal de veacuri: vom reveni la tricolorul sfînt al lui Decebal. Din albastru, galben şi roşu o să-l vopsim în roşu, galben şi albastru, economisind astfel culoarea galbenă de la mijloc!
Fraţi români, de fapt, în spatele aşa-zisei autonomii culturale se ascunde mult rîvnita autonomie medicală! Voi ştiţi că aici, în Secuime, dacă nu ceri la farmacie în ungureşte, nu-ţi dă nici un diazepam? Poţi să te tăvăleşti pe jos, să faci spume la gură, să latri în patru labe, să-ţi arăţi sexul la maşinile cu număr de CV şi HR... tot degeaba! Nu mi-au dat! Mi-au cerut reţetă!
Fraţi cai, io ce să zic... am lucrat la Circ şi în Budapesta, şi în Bucureşti... Da' atîţia măscărici n-am avut niciodată în spinare!

În replică la pretenţiile deşănţate ale separatiştilor din Odorhei, un grup de români adevăraţi cere cu tărie: Autonomia Ţicnitului Securesc

Neobrăzarea subțire cu fudulie se ține

Adrian Năstase și-a tras sigiliu și blazon nobiliar

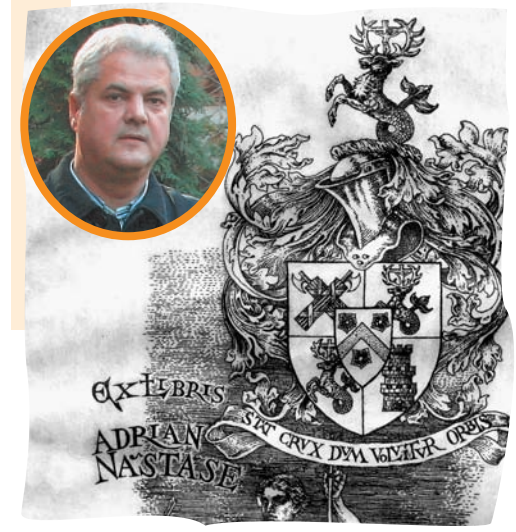

Din șirul de bogății spirituale care începea cu găinile de la Cornu, continua cu tablourile din Zambaccian și sfîrșea cu termopanele de pretutindeni, lui Năstase îi lipsea un singur lucru: aparența de nobil. Tărtășeștiul nu mai avea stare știind că încă n-a dat și el lumii un boier cu impostura la zi. Toate astea au durat doar pînă cînd nici Năstase n-a mai avut stare și și-a tras blazon nobiliar. Deviza blazonului este „Stat crux dum volvitur orbis“, adică „Crucea stă dreaptă, cînd lumea se încovoaie“, și aparține ordinului catolic inițiatic din Chartreux. Pentru mai multe detalii, desfaceți sigiliul din

Pagina 14

Justiția umblă și cu piciorul faultat

Gică Popescu, proprietar în careul altuia

După ce a învățat de la Giovani Becali cum se țepuiesc fotbaliștii și statul, Gică Popescu, zis Baciul, a băgat la cap cum fac ciobanii afaceri imobiliare pe tarlaua altuia. El și-a ridicat ditamai magaoaia pe două terenuri care, culmea, s-ar suprapune și despre care puteți citi, în direct, în

Pagina 3

Separarea cocoşilor sub pat

Ministrul Muncii, Gheorghe Barbu, nu poate fi confundat nici cu James Bond, nici cu Indiana Jones, nici cu Tarzan, nici cu Rahan. El este un bărbat mărunţel, cu o figură de ţăran cumsecade, pentru care Angelina Jolie n-ar avea cum să-l părăsească pe Brad Pitt. Şi nici Brad Pitt pe Angelina. În aceste condiţii, singura şansă a ministrului Barbu este să fie sincer. Şi ministrul Muncii a fost, iată, nu sincer, ci exagerat de sincer atunci cînd a declarat, cu ocazia promovării Strategiei egalităţii de şanse între femei şi bărbaţi, că, citäm, „la mine acasă, cocoşul cîntă de sub pat". E drept că nu trebuie să fii Ion Cristoiu sau Irinel Columbeanu pentru a încăpea, confortabil, sub pat, dar, totuşi, de ce trebuie ca ministrul Barbu să cînte? O poezie de amor n-ar putea şi el să recite, dacă tot se bagă sub pat?

Rasa avis

Aşezämîntul cultural
(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACŢIA:
Ştefan AGOPIAN
Ion BARBU
Redactor-şef adj.: Marius BORŢEA
Şef Birou Mediu: Dragoş BUCURENCI
Redactor-şef: Doru BUŞCU
Trebi juridice: Doru COSTEA
Răzvan CUCUI
Birou Investigaţii: Marius DRĂGHICI
Secretar general de redacţie: Gabriel DROGEANU
Consilier tehnic: Florin IARU
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Şef Birou Investigaţii: Cornel IVANCIUC
Augustin JULEA
Redactor artistic: Octav MARDALE
Redactor-şef adj.: Liviu MIHAIU
Şef Birou Externe: Ioan T. MORAR
Şef Birou Distracţii-Amuzament: Viorel MOŢOC
Dragoş MUŞAT
Grafician: Bogdan PETRY
Secretar de redacţie: Dan STANCIU
Secţie Moravuri Uşoare: Simona TACHE
Birou Investigaţii: Iulian TĂNASE
Şef Birou Social-Politic: Mircea TOMA
Mihai BURCEA (documentarist)
Reporteri: Alexandru CĂUTIŞ, Alexandru DUŢU, Daniel GOACE, Cătălin MATEI, Alexandru VÂRZARU
General Manager: Sorin VULPE
şi cititorii noştri, care sînt la fel de inteligenţi ca noi.

Design: © 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU
Tehnoredactare: Corina MÎŢĂ, Florin PARASCHIV

Marketing Director: Sorin AXINTE
axu@catavencu.ro
Promotion Manager: Roxana BODEA
roxana.bodea@catavencu.ro
Traffic: Ana-Maria SMARANDACHE
anamaria.smarandache@smz.ro
Manager de distribuţie: Cristian DOMNIŢEANU
cristi@catavencu.ro

Comenzi publicitare la Splendid Mediazece
Mircea IONESCU – sales manager
mircea.ionescu@smz.ro
Tel.: 230.57.53

DIFUZARE prin SC Caţavencu SA,
Cornel SEVASTRE – director distribuţie
cornels@cotidianul.ro
Tel.: 0727.722.624
Abonamente prin Rodipet S.A.
Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Caţavencu

ADRESA REDACŢIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, Sector 3, Bucureşti
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58
ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat Certificatul de Audit pentru revista Academia Caţavencu în conformitate cu Standardele Internaţionale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Bârfe, şmenuri, şuşanele

E posibil aşa ceva?! Uite, Stolo, SMS-ul primit de la Bruxelles: ne anunţă că ne integrăm fără ca eu să fi trecut pe la servici!

Anca Boagiu, un ministru ţinut la curent pe canalele integrării cu ultimele ieftiniri de la Bruxelles

Senatorul PD Marinescu, fost halterofil şi îmbrâncitorul de ocazie al ministrului liberal Bogdan Olteanu în Parlamentul României, mai are antecedente în ceea ce priveşte conflictele fizice, sărind şi prin PD la alte piepturi. Problema selecţionării pe liste a acestui magistru senator necunoscut, care, fie vorba-ntre noi, susţinea la momentul conflictului punctul de vedere al PRM-ului, a fost foarte uşor de tranşat la alegerile din 2004 pe motiv că omul a dat bani la partid şi partidul nu l-a putut refuza în demersul său de a deveni senator al României. Care va să zică, avem încă o demonstraţie a necesităţii votului uninominal.

De când e consilier la Preşedinţie, Theodor Stolojan n-a dat mai nici o declaraţie sau interviu. Ba nici prea multă consiliere la dificil de consiliatul Traian Băsescu nu prea face. Şi totuşi, ce face Stolojan când face? Se spune că şi-a angajat o tânără foarte frumoasă la sfârşitul anului trecut, o studentă în anul II la ASE, în departamentul economic pe care-l conduce. Ea se numeşte Alexandra Popescu, este foarte ambiţioasă şi, ca orice femeie din politica noastră, e blondă şi fidelă postului încredinţat. De aceea, studenta Alexandra îl însoţeşte pe profesorul Theodor mai peste tot în deplasările din afara Bucureştiului. Păi, aşa, cum să nu-ţi tot crească popularitatatea, atât în lungime, cât şi în lăţime?!

Victor Ponta vrea bătaie. Criza în care nenea Năstase a băgat procentele partidului l-a făcut să pregătească o cruciadă a puştimii din PSD contra unchilor mânjiţi. Deocamdată, Micul Titulescu are în spate un pluton de recruţi cu caş la gură, dar e de aşteptat ca şi o parte din mamuţii speriaţi ai partidului să treacă de partea lui. Miercuri, la întâlnirea cu preşedinţii organizaţiilor judeţene, Victoraş vrea să ţină un discurs radical, să ceară capete şi congres extraordinar. Marile averi ale partidului au început să se foiască îngrijorate, mai ales când nume ca Micky Şpagă sau Cozmîncă au anunţat că vor schimbare. Geoană însuşi are palpitaţii, după ce din mandatul lui reformator a trecut un an şi rezultatele se pot măsura în mărimea numită „ioc" şi subdiviziunile ei.

V-aţi enervat că majoritatea deputaţilor au votat împotriva percheziţiei în casele lui Adrian Năstase, tătucul lor într-ale marilor hoţomănii? Păi, uite că nu sunteţi singurii; a, nu mă refer la milioanele de supăraţi care-au flegmat pe televizoare când s-a anunţat scorul meciului deputaţilor cu DNA-ul şi nici la sutele de semnatari ai mesajului de sprijin pentru Monica Macovei (vezi www.petitiononline); mă gândesc la doi oameni care au suportat îndeaproape, ani de zile, măgăriile lui Năstase şi n-au avut altă soluţie decât să se îmbogăţească odată cu el: Alex Bittner şi Petrache; ei bine, se pare că până şi lor li s-a făcut greaţă de tupeul deputaţilor, aşa că se pare că s-au decis să depună ei înşişi mărturie contra jupânului cu multe case; ceea ce face mult mai mult decât o caraghioasă de percheziţie; plus că le atrage un strop de simpatie din partea procurorilor.

La recursul intentat împotriva menţinerii lui Ovidiu Tender în stare de arest preventiv, avocaţii săi au încercat să gâdile coarda umanitară a magistraţilor, invocând faptul că amanta clientului lor n-are cum să se întreţină singură, cu un copil minor şi o burtă la gură. Să nu ne fie cu supărare, dar Ovidiu Tender şi-a cedat acţiunile de la societatea Prospecţiuni SA, unde era acţionar majoritar, amantei sale Nicoleta Braun, zisă domnişoara Nicole. Tender are deja un copil cu Nicole şi îl aşteaptă pe al doilea, din arestul poliţiei, unde se simte pozitiv şi înfulecă la o singură masă raţia pe o săptămână a unei gravide normale.

Judecătorul Iulian Dragomir a îndeplinit funcţia de preşedinte al Oficiului Naţional de Prevenire şi Combatere a Spălării Banilor până la data de 1 ianuarie. Începând cu această dată, efectele detaşării judecătorului au încetat, el revenind în funcţia de vicepreşedinte al Curţii de Apel Bucureşti. Dragomir n-a mai apucat să activeze în comisia de recurs pentru cauze disciplinare din cadrul Federaţiei Române de Fotbal, drept care n-a primit nici o sumă de bani din partea organizaţiei reprezentate de onorabilul Mitică Corleone.

Acciduzzu

Legendă
- ? *bârfă pentru care nu băgăm mâna-n foc*
- ?? *bârfă cu parfum de credibilitate*
- ??? *bârfă-beton*

Bula demnitarului

Mitică, bine că ai votat în contra percheziţiei! Se crea un precedent periculos: veneau procurorii şi la mine acasă şi-mi găseau colecţia mea de reţete vechi, seringi din secolul XIX, ii de forţă maramureşene cu mîneci de doi metri şi nişte copii autentice după internări celebre cu semnătura originală a marilor maeştri dr. Gheorghe Marinescu, N. Bagdasar şi Al. Obregia, fost Spit. nr. 9.

Deşi ameninţau că vor muri pe teren în meciul cu campionii corupţiei, microbiştii C.V. Tudor şi Mitică Dragomir au făcut blat cu PSD-ul în derby-ul parlamentar pentru neaprobarea percheziţiei din Zambaccian

CATEGORIA BUFONUL ŞI BUTONUL

Gigi Becali (preşedinte PNG): „De când am intrat în politică, mi-am dat seama că totul e teleghidat."

CATEGORIA INDIVIDUL DE PUTERE

Bogdan Niculescu Duvăz (deputat PSD): „Traian Băsescu are o simpatie foarte individuală şi individualistă."

CATEGORIA „PORTOFELE, PORTOFELE"

Gheorghe Flutur (vicepreşedinte PNL): „Eu cred că şi omul din Dorna, şi cel din Calafat, şi cel din Timişoara, când aude de PSD, duce mîna la portofel să vadă dacă îl mai are".

CATEGORIA SPITALUL 9 NE PASĂ

Corneliu Vadim Tudor (preşedinte PRM): „Ce să dau apă la moară… Le iau şi apa, şi moara. Le întrerup şi aerul!"

CATEGORIA EMIL BOBU

Dumitru Dragomir (deputat PRM): „Sîntem o ţară mai al naibii decît aia bananieră."

Gigi Becali (preşedinte PNG): „Asta ne mai trebuie acum, să băgăm valorile la puşcărie."

CATEGORIA MAMA OVINA

Gigi Becali (preşedinte PNG): „Eu ştiu dinainte ceea ce fac."

CATEGORIA CAMERA DEFAZAŢILOR

Lucian Bolcaş (vicepreşedinte al Camerei Deputaţilor): „Aveţi două minute la fel de lungi ca ale domnului deputat."

CATEGORIA CITARE CU PREMEDITARE

Radu Mazăre (primarul Constanţei): „Au citat-o şi pe mama la DNA. Ca martor, în dosarul nr. 29. De ce? Fiindcă m-a născut pe mine!"

CATEGORIA MEANDRELE OXIDĂRII

Adrian Năstase (preşedintele Camerei Deputaţilor): „Am constatat că au apărut o serie de probleme de fiabilitate şi trebuie să vedem dacă nu cumva există o anumită oxidare a contactelor electrice ale sistemului."

CATEGORIA GRIPA AVIAGRĂ

Gheorghe Barbu (ministrul Muncii): „La mine acasă, cocoşul cîntă de sub pat."

CATEGORIA ACESTE CUVINTE NE DOARE

Mioara Mantale (prefectul Capitalei): „Îndemn pe toţi să iubim mai mult cuvîntul, să iubim cărţile, să iubim tot ce înseamnă cultură, căci avem nevoie de asta şi trăim prin asta."

Întunericitul

Fostul fotbalist Gică Popescu a ajuns un actual ţepar, cu acte în regulă

Mă băgai în biznisu' ăsta cu terenuri pentru că reţinui ce-mi spuseră mie domnii antrenori cînd eram eu la juniori: „Bă ţărane, dacă vrei să faci banu', tre' să nu uiţi că totu' se cîştigă pe teren!".

Gică Popescu zis Baciul, cel care a schimbat păşunea din Calafat pe gazonul marilor stadioane pentru a se întoarce acum în iarba unor parcele cu perspectivă din zona limitrofă a Capitalei

După ce a învăţat de la Giovani Becali

cum se ţepuiesc fotbaliştii şi statul, Gică Popescu, zis Baciul, a băgat la cap cum fac ciobanii afaceri imobiliare pe tarlaua altuia. În 2004, în cârdăşie cu Primăria Voluntari şi Judecătoria Buftea, Baciul şi-a însuşit în mod ilegal un teren, pe care a început să-şi înalţe Complexul Rezidenţial Amfiteatru: apartamente de lux, piscină, sală de fitness şi restaurant propriu, cu circuit închis *(foto 1 şi 2)*. Acest teren aparţine doamnei Rodica Tomescu, care, în 2000, l-a cumpărat cu acte în regulă de la mătuşa ei, Ortansa Levîţchi. Cu toate acestea, Gică Popescu a intrat cu tupeu pe proprietatea femeii, susţinând că acesta este terenul pe care el l-a cumpărat de la finul său, Ion Lungu.

Baciul a cumpărat într-adevăr un teren

în Voluntari, însă nu terenul acesta, ci terenul vecin. Ca să ne înţelegem – este vorba despre două terenuri distincte: terenul lu' Popescu şi terenul lu' Tomescu. Problema e că Popescu urcă în ofensivă şi susţine că cele două terenuri se suprapun. În altă ordine de idei, când Lungu şi Popescu au bătut laba, au machit aldămaşu' şi au încheiat contractul de vânzare-cumpărare, terenul era în litigiu. Tomescu şi Lungu se judecau pentru el, aşa că acest teren nu avea voie să fie vândut până nu se clarifica situaţia sa în faţa legii.

Povestea este ceva mai veche

În 2002, familia Tomescu face multiple cereri la Primăria Voluntari, solicitând o autorizaţie de construcţie, pentru a-şi împrejmui proprietatea. După ce a aşteptat până în pânzele albe, răspunsul primit a fost că le-au dispărut actele de proprietate din primărie. O lună mai târziu, Ion Lungu solicită anularea contractului de vânzare-cumpărare dintre Tomescu şi mătuşa ei, Ortansa Levîţchi. Lungu depune la dosar o copie după actele de proprietate ale doamnei Tomescu, pe care Primăria Voluntari le declarase pierdute *(facsimil 3)*. Aceste acte erau necesare pentru a putea deschide procesul.

Cum au ajuns actele la Lungu,

vă lăsăm pe voi să judecaţi singuri. În plus, Lungu vine în dinţi cu o sentinţă a Tribunalului Buftea, care îi anula doamnei Levîţchi dreptul de proprietate. Această sentinţă, de care nu ştia nimeni, rămăsese definitivă prin neapelare. Să vedem de ce nu a făcut nimeni apel. Păi, doamna Levîţchi primise citaţiile şi comunicările la Brăila, deşi locuieşte în Bucureşti de 38 de ani, iar sora 'mneaei, Alexandrina Creţu, care trebuia să se prezinte la tribunal în calitate de moştenitoare, şi-a permis luxul să lipsească motivat, pen'că dăduse colţul în eternitate cu multă vreme înainte de termen! În ciuda actului de deces, moarta a fost citată de două ori *(facsimil 4)* de caricaturile de judecători din Buftea, cărora le pute creierul a cadaverină şi putresceină.

Chiar dacă ambele citaţii s-au întors

cu menţiunea „destinatar decedat", mortăciunile de la tribunal şi-au permis luxul de o stupizenie morbidă de a-i trimite şi comunicarea sentinţei. Ca urmare a acestor mârşăvii incalificabile, Tribunalul Buftea îi dă câştig de cauză lui Ion Lungu. Doamna Tomescu şi familia decedatei contestă decizia Tribunalului Buftea şi câştigă apelul. Următoarele confruntări în tribunal sunt câştigate tot de Tomescu, care obţine un scor remarcabil de patru hotărâri definitive şi irevocabile, ce îi confirmă proprietatea asupra terenului, sentinţe emise de Tribunalul Bucureşti şi de Curtea de Apel Bucureşti, hai să trăieşti.

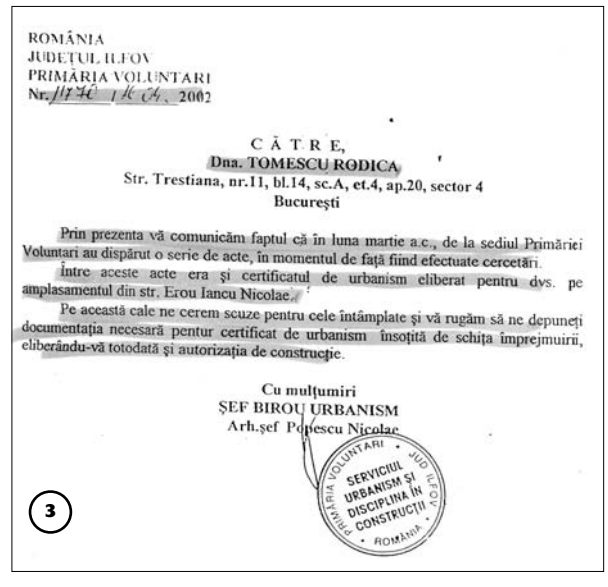
ROMÂNIA
JUDEŢUL ILFOV
PRIMĂRIA VOLUNTARI
Nr. 1170 / 14.04.2002

CĂTRE,
Dna. TOMESCU RODICA
Str. Trestiana, nr.11, bl.14, sc.A, et.4, ap.20, sector 4
Bucureşti

Prin prezenta vă comunicăm faptul că în luna martie a.c., de la sediul Primăriei Voluntari au dispărut o serie de acte, în momentul de faţă fiind efectuate cercetări.
Între aceste acte era şi certificatul de urbanism eliberat pentru dvs. pe amplasamentul din str. Erou Iancu Nicolae.
Pe această cale ne cerem scuze pentru cele întâmplate şi vă rugăm să ne depuneţi documentaţia necesară pentur certificat de urbanism însoţită de schiţa împrejmuirii, eliberându-vă totodată şi autorizaţia de construcţie.

Cu mulţumiri
ŞEF BIROU URBANISM
Arh.şef Popescu Nicolae

PRIMĂRIA VOLUNTARI JUDEŢUL ILFOV SERVICIUL URBANISM ŞI DISCIPLINA ÎN CONSTRUCŢII ROMÂNIA

3

În 2004, Gică Popescu intră în joc,

iar lucrurile iau o întorsătură bizară. Cum kilu' meu pune Baciul mâna pe teren şi obţine autorizaţia de construcţie, pentru care doamna Tomescu a aşteptat de i s-au lungit urechile? Să recapitulăm: în acest moment, Gică Popescu construieşte ditamai măgăoaia pe un teren ce nu-i aparţine, lucru confirmat şi reconfirmat de cele patru hotărâri judecătoreşti. Trebuie să fi fost destul de sigur pe pilele lui, de şi-a permis să facă o astfel de investiţie, în condiţiile în care, dacă pierde terenul, nu prea are cum să-şi ia complexul în spinare şi să-l mute la dracu-n praznic, în Insulele Olteniei.

Trecând peste hotărârile instanţelor superioare,

Tribunalul Buftea hotărăşte că terenul cumpărat de Baciul Gică este unul şi acelaşi cu terenul lu' Tomescu, adică ele se suprapun, drept care îi ridică dreptul de proprietate doamnei Tomescu şi îl face apropitar pă Baci. Instanţa a căutat un expert topografic care să-l dribleze bine pe Gică Popescu, aşa că l-au ales pe Marius Lăcătuş, aşa-l cheamă, să n-am parte. Ce înseamnă să fii fan adevărat! Lăcătuş s-a aruncat în careu şi a făcut o expertiză în care punctele cardinale se schimbă între ele astfel: dacă el cade cu nasul spre nord, estul e în dreapta; dacă el cade cu nasul spre sud, estul e tot în dreapta, pentru că aşa vrea muşchiu' lu' Gică.

Ştireanu de ultimă oră: Gică a început

să-şi vândă complexul prin intermediul societăţilor Euro Invest şi Regatta, care îi şi promovează proiectul. Preţul locuinţelor se ridică la 1.200 de euro pe metrul pătrat construit, plus TVA. Maxim tupeu: Gică vinde un amplasament aflat pe un teren în litigiu, fără să înştiinţeze posibilii cumpărători că terenul este grevat de sarcini. Fraierii care or să-i cumpere vilele or să-i moştenească şi procesele. Aşteptăm cu bere şi seminţe sentinţa recursului făcut de Tomescu contra hotărârii Tribunalului Buftea.

Roxana JIPA

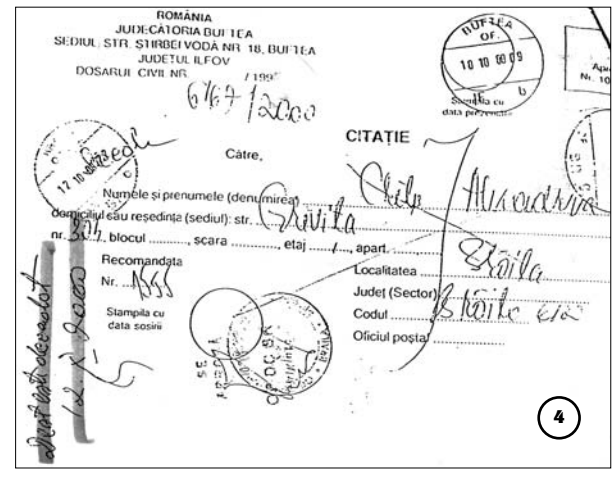
ROMÂNIA
JUDECĂTORIA BUFTEA
SEDIUL: STR. ŞTIRBEI VODĂ NR. 18, BUFTEA
JUDEŢUL ILFOV
DOSARUL CIVIL NR. 6167/2000

CITAŢIE
Către,
Numele şi prenumele (denumirea) domiciliul (sau reşedinţa (sediul): str. ... nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ..., ap. ...
Recomandată Nr. ...
Stampila cu data sosirii
Localitatea ...
Judeţ (Sector) ...
Codul ...
Oficiul poştal ...

BUFTEA OF. 10 10 00 09

4

finca

Finul lui Blaga a luat-o pe ulei

Uleioase mai sînt căile Domnului! Ministrul de Interne, Vasile Blaga, de exemplu, are o „flebeţe": Ionela Pop Bruchental, pe care o iubeşte foarte mult. Să nu fim răutăcioşi, o iubeşte ca părinte spiritual, fiindu-i naş de cununie. Atît de mult, încît a pus-o prima pe listele parlamentare ale PD Bihor, făcînd-o deputat. Biata fată, însă, are o problemă. Soţul, Coriolan, tocmai ce a fost condamnat, pe 22 februarie, la 4 ani şi 6 luni de închisoare cu executare, pentru contrabandă cu ulei. Pe numele finului, ministerul condus de Blaga cel imparţial a emis deja un mandat de executare a pedepsei. Vigilent, finul a spălat din timp putina pentru a nu fi găsit de poliţişti. Şi, astfel, nici nu mai dă pe acasă. Unde-i, dom'le, Mircea Radu, cînd ţara are nevoie de el, să meargă cu caravana *Din dragoste* pe la cei care se iubesc?

Alt fin, altă manieră

Racolarea pesedeilor încăpăţînaţi din judeţul Cluj de către prefectul (apolitic) Păunel Tişe, poreclit şi „Finul lui Boc", se transformă în hărţuire atunci cînd, vorba aia, primarii de comune nu se dau pe brazdă. Primăriţa comunei Chinteni, Lucia Suciu, simte în fiecare saptămînă acest lucru. Chiar de Ziua Femeii, Romsilva Cluj, cu un director portocaliu nevoie mare, şi-a băgat maşinile de transportat lemne (nouă tone per bucată) pe drumul reparat din banii comunei. Dar primăriţa cheltuise 3 miliarde jumate pentru a face practicabil drumul pentru elevii amărîţi care trebuie să ajungă dimineaţa la şcoală, nu pentru cheresteaua Romsilva. Bărbată adevărată, blonda de la Chinteni a blocat drumul şi l-a sunat în zadar pe prefect pentru a-l atenţiona asupra măgăriei. Degeaba, pînă nu o să semneze carnetul pedist, nici vorbă de vreo rezolvare…

Nihil sine DIE, actualmente SIE

Poate nu aţi observat că a trecut neobservat, în tot scandalul Năstase, nenea Ristea Priboi. Da, fostul ofiţer, actualul parlamentar şi, bineînţeles, actualul apropiat al lui Năstase. Şi nenea Priboi are o avere considerabilă, avere de nejustificat prin leafă, diurnă sau spor de turnătorie (dacă le-o fi dat şi aşa ceva). Acţionar prin tot felul de firme, apropiat de fonduri de investiţii, Ristea Priboi nu a fost pomenit nici măcar o singură dată în acest scandal al averii lui Năstase. Dimpotrivă, au fost scoşi la înaintare alţi generali, Silinescu şi Caraiman, care cică ar fi autorii colecţiei de tablouri. Ristea Priboi a demonstrat, cu această ocazie, fie că e super-şmecher şi s-a acoperit cu hîrtii, fie că are nişte dosare care i-ar acoperi de ruşine pe nişte oameni politici de frunte. Şi, uite-aşa, pocnind din bici pe lîngă priboi, tot nu ştim cine a scăpat vaca-n trifoi!

Platon şi Aristotel
jucîndu-se de-a Wilhelm Tell

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale şi vor fi autentice

IOAN TALPEŞ: „Ce ştii matale ce mai sînt eu?“

Cu cîrlionţii ăia în păr, cu un cap mai mare decît trupul, cu un ochi ce stă mereu treaz, Talpeş ne-a fost şef SIE, consilier la curtea lui Iliescu, senator PSD, cu chef de hîrjoneală în PNŢCD. Acum e senator independent, adică un om care trece de la „matale“ la „domnul meu“ şi la „majestate“.

Importanţa lui Talpeş

Reporter: Cît de important sînteţi, domnule Talpeş?

Ioan Talpeş: Niciodată nu cred că există vreo persoană care să poată stabili ea cît de importantă este.

Rep.: Aţi fost cel mai puternic om din statul ăsta.

I.T.: De ce credeţi asta?

Rep.: Păi, şef la servicii.

I.T.: Păi, pe raţionamentul ăsta înseamnă că puternici au fost şi şefii de după mine şi şefii de acum. Eu nu mai sînt de un an jumătate-doi ocupat cu serviciile, de cînd am plecat la Guvern.

Rep.: Eraţi o inteligenţă vie. Aţi devenit încet-încet un birocrat.

I.T.: Nu am fost nici la Guvern, nici la Senat un birocrat. Eu încerc să fac ceea ce pot eu să fac pentru slujirea României. Dacă cineva m-ar urmări de cînd am început eu să mă manifest, de cînd am terminat facultatea, va vedea că asta a fost o obligaţie morală.

Patriotismul

Rep.: Patriotismul?

I.T.: Da, patriotismul.

Rep.: Ce este patriotismul?

I.T.: Patriotismul este un sentiment pe care fiecare om conştient îl are. Asta nu înseamnă forme vulgare, ce dau în naţionalism, şovinism sau aşa ceva. Noi facem parte din comunităţi, fie că vrem, fie că nu vrem, şi, dacă nu sesizăm că depindem de aceste comunităţi, că sîntem pe măsura acestor comunităţi şi că, în raport şi de evoluţia acestor comunităţi, reprezentăm ceva, înseamnă că nu înţelegem nimic.

Rep.: Vă identificaţi şi cu bune, şi cu rele, şi cu „Meşterul Manole“, şi cu „Mioriţa“.

I.T.: Absolut! Dar de ce daţi în Meşterul Manole? Ce aveţi cu Mioriţa? Meşterul Manole este mai mult o legendă sud-dunăreană. Dacă noi am preluat-o, am preluat-o printr-o formulă etnică, dar, după părerea mea, nu ne este caracteristică. Mioriţa, da! A fost preluată prin vlahoromâni, care constituie un segment foarte activ al întregului spaţiu etnic românesc. Mioriţa cam îi reprezintă pe românii de la nord de Dunăre.

Rep.: Activ?

I.T.: Construia! Acela nu numai că era activ, dar a fost în stare să construiască în construcţie ce i-a fost lui drag, deci, băgaţi de seamă, e o simbolistică opusă nouă.

Rep.: Mioriţa e pasivă?

I.T.: Nu, e cosmogonică, să spun aşa.

Rep.: Adică nu ne priveşte!

I.T.: Noi sîntem dincolo de lumea asta, mergem pe undeva, pe colea şi asta e atitudinea ţăranului român, atitudinea asta, poate, a dus la perpetuarea poporului. Poate acest dincolo de lumea asta a dus la înţelegerea, la un nivel greu de sesizat, că veneam cu o moştenire.

Ţăranul respins în jocul elitelor

Rep.: Păi, noi vorbim de chestii culturale, or, ţăranul şi-a muncit concret bucata de pămînt, fără cosmogonie.

I.T.: El a fost respins în jocul elitelor în spaţiul carpato-danubiano-pontic. Ţăranul aşa a supravieţuit, a trebuit să plătească experienţele elitelor, iar dacă veţi căuta, veţi găsi această formulă cam de la formarea statelor feudale şi pînă astăzi.

Rep.: Dar noi ne-am plîns de elitele lipsite de atitudine.

I.T.: E adevărat, tocmai asta ne-a situat marginal în spaţiul european şi tot asta ne situează marginal. Din cauza acestor elite uşor falsificate, sau puternic falsificate, fiindcă ele nu se revendică de la poporul din care ar trebui să facă parte. Priviţi elitele rusificate, grecificate, maghiarizate. Noi am început să facem o elită modernă abia în secolul XIX. Aceasta este puntea dintre elita statală ce a constituit statele româneşti şi s-a bătut pentru statele româneşti şi elitele statului modern. Celelalte nu ne-au aparţinut.

Rep.: Cum s-a făcut spoiala asta de elite?

I.T.: Păi, eşti în situaţia de a te exprima pe tine însuţi, mă refer ca stat, ca popor, sau eşti într-o dependenţă. E cunoscută perioada fanariotă, total neagră, dar gîndiţi-vă ce transferuri s-au făcut în planul elitelor româneşti. A fost o elită şi la noi, dar, odată cu Brâncoveanu, elita intră într-o criză majoră. Brâncoveanu pentru asta a fost ucis. Odată cu pierderea elitei bogate, tradiţională în Ţara Românească, se naşte o elită în Transilvania, ce lansează românismul. E fenomenal. De unde vine această elită? Din rîndul satelor.

Sîntem urmaşii dacilor certăreţi

Rep.: A înspăimîntat tăierea de căpăţînă brâncoveană?

I.T.: A fost ca un blestem. Românii atunci au făcut cele mai frumoase biserici…

Rep.: Bun, dar românul se înjură pe sine, pînă la nimicire, vrea pieirea conaţionalului.

I.T.: E surprinzător că dumneavoastră puneţi o asemenea întrebare. Mai gîndiţi-vă vreo săptămînă şi mai puneţi întrebarea asta.

Rep.: Nu, o repet acum…

I.T.: De ce cred eu că sîntem şi urmaşii dacilor? Luaţi un istoric roman, el dă caracteristicile dacilor… persoane inteligente, dar se ceartă între ele… nu vă băgaţi peste ei că se autodevorează. E fenomenal! Românii sînt daci fiindcă nu au avut capacitatea de a scoate confruntarea dintre ei şi a găsi alt plan de exprimare a confruntărilor. Toate imperiile au ieşit din ideea unor personalităţi, care, după ce au rezolvat problema confruntărilor interne, au mutat zona de confruntare în afara poporului respectiv. Noi, din contră, am mutat zonele de confruntare externă la noi, în ţară.

Rep.: Duce la băltire.

I.T.: Nu, nu, aţi văzut vulcani noroioşi? E ceva ce încontinuu mişcă, dar nu produce nimic. Tot o băltire, dar am zis că mişcă.

„Părere de mahala!“

Rep.: Sînteţi şi dumneavoastră un vulcan noroios.

I.T.: Eu sînt un om care ştie să lucreze pe sistem. Ştiu ce înseamnă a crea o formulă de dezvoltat.

Rep.: Sînteţi un nimic… nu mai aveţi sistem!

I.T.: De ce ziceţi asta? Domnule! Dacă nu eram eu, eraţi nişte părţi constitutive! Ce ştii matale ce mai sînt eu?

Rep.: La PSD nu mai aveţi sistem.

I.T.: La PSD eram în ipostaza de viceprim-ministru…

Rep.: Omul lui Iliescu…

I.T.: Asta-i părere de mahala! Dumneata nu eşti informat, că eu am spus în trei interviuri cum am ajuns la Guvern! Eu trebuia să fiu prim-ministru, matale ştii? Se anunţase de la Bruxelles că ţara nu răspundea exigenţelor. Eu am spus că nu pot face un guvern de tehnicieni. Consideram că Guvernul Năstase nu fusese mai rău decît alte guverne de dinaintea lui. Mai mult, în an electoral, dinamitam o formulă politică. Atunci, soluţia a fost să mă ocup de integrarea europeană. Iliescu m-a chemat: „Vrei tu la Guvern?“, iar eu am spus: „Trebuie să dau o şansă României!“.

„Asta-i provocare!“

Rep.: Există replici din astea mereu, replici ce dau dreptate unora şi îi fac providenţiali. Sînteţi atît de puternic, dar nimeni nu trage de dumneavoastră!

I.T.: Asta-i o provocare, dragul meu! Fii sigur, mulţi trag de mine. Matale ştii care e valoarea mea? Nu fiindcă am fost ce am fost! Ci fiindcă pot discuta şi despre istoria artelor, şi despre evoluţia poporului român, şi despre ce vrei matale. Crede-mă, asta e forţa mea.

Rep.: Forţa este că i-aţi văzut pe oamenii de la butoanele SIE.

I.T.: Pe lîngă informaţii, ştii ce mi se spune? „Norocul matale e că eşti istoric.“ Eu răspund: „Cunosc 2.000 de istorici!“. Eu m-am respectat pe mine însumi, de asta sînt puternic.

„Îi ştiu pe securiştii din PNŢ!“

Rep.: Aţi plecat din PSD şi negociaţi cu PNŢ-ul. Unde e „Meşterul Manole“, e o „Mioriţa“ Talpeş?

I.T.: E o copilărie, domnul meu! Eu nu negociez cu PNŢ-ul.

Rep.: Căutaţi un sistem!

I.T.: Da!

Rep.: Un securist printre…

I.T.: Eu nu am fost securist! Eu îi cunosc pe securişti, de asta fac ce fac, nu-i nimic, vor avea ceea ce caută!

Rep.: La PNŢ, securişti!

I.T.: Oho! Sînt gata să le cer scuze unor Ciorbea şi Caramitru că nu am fost cu ei în puşcăriile comuniste.

Rep.: Aţi fost într-o poziţie înainte de ‘89, din care aţi devenit şef de servicii după ‘89.

I.T.: Nu, dom’le, eu am fost în poziţia de a fi un om cult. Am fost mereu corect şi mi-am împlinit cu mîndrie rolurile în societate. Şi acest lucru e ştiut în afară.

Rep.: Sînteţi spionul altora.

I.T.: Nu, excelenţă, nu sînt. A fi spion e o meserie. Şi să conduci spioni e o artă!

Rep.: Sînteţi artist!

I.T.: Da!

Patriciu

Rep.: De ce l-aţi înfundat pe Patriciu?

I.T.: Nu eu! Matale eşti om educat. Eu am făcut un memorandum pe baza unor documente. Eu am discutat cu Patriciu şi i-am spus: „Nu puteţi să nu plătiţi accizele!“; „Le-am plătit!“ – mă minţea în faţă!

Rep.: Sînteţi un ticălos!

I.T.: Domnul meu, de ce nu v-aţi gîndit la invers? De ce nu credeţi în grupuri ce mi-au creat astfel de imagine?

Rep.: Credeţi în grupuri, dumneavoastră care aţi creat grupuri?

I.T.: Sigur! Dar, majestate, ştii ce înseamnă ticălos?

Rep.: Un mocirlos!

I.T.: Şi crezi că eu fac asta la adresa României?

Rep.: Mă luaţi iar cu patriotismul!

I.T.: Eu particip la conceptul de România. Eu nu îl acuz pe Patriciu, nu îl judec. „Ticălos“ vine din greacă, în perioada fanariotă, domnitorul ieşea la plimbare cu arnăuţii, frumoşi. Boieroaicele vedeau parada şi spuneau „ti kalos!“, adică, „ce frumos!“. Amărîţii de pe Podul Mogoşoaiei au zis: ce ticăloşi! Vedeţi dihotomia? E aceeaşi şi azi.

Talpeş ne-a deştelenit drumul spre Europa

Rep.: Eraţi ultimul ministru din Guvern!

I.T.: Ce? Cum? Vă dau un exemplu. De ce, în noiembrie 2004, guvernul austriac a spus că nu va ratifica scrisoarea de aderare a României? De ce a fost nevoie de Talpeş ca să garanteze şi guvernul austriac să deblocheze scrisoarea?

Rep.: Ce naibii le spuneţi?

I.T.: Dacă dumneavoastră aţi şti ce pot eu să spun, credeţi că am mai vorbi noi acum?

Capul mai mare ca trupul! Are 64 la cap!

Rep.: M-aţi manipulat în timpul interviului?

I.T.: Ha-ha-ha-ha-ha-ha, din ‘91 s-a aruncat pe piaţă ideea că Talpeş e diavolesc de inteligent.

Rep.: Cu ochii ăştia albaştri…

I.T.: Lasă, majestate, că ai ochi frumoşi. Se voia să fiu scos din joc. Fiindcă transmiţînd că Talpeş este superinteligent se voia transmiterea ideii că ceilalţi sînt mai puţin inteligenţi.

Rep.: E, sînteţi prost?

I.T.: Asta tu o stabileşti, majestate! Fii atent că ce ţi-am spus eu înseamnă mult!

Rep.: De ce aveţi capul mai mare ca trupul?

I.T.: E un cap mare. Chiar am 64 la cap. Dar să ştii că şi umerii sînt pe potrivă.

Rep.: Sînteţi dac sau roman?

I.T.: De 400 de ani pînă acum sînt român.

Rep.: Corcitură! O să dispăreţi din Senat, la alegerile următoare.

I.T.: Se va introduce uninominalul. Eu în Caraş voi cîştiga mereu.

Rep.: Unde? La manipulări uşoare.

I.T.: Ha-ha-ha-ha-ha! La Caraş? Acolo sînt oameni de munte. Ştiţi ce-mi spunea bunica mea despre cei ce trăiesc cu bani de la stat? Că ăia sînt nişte francipuţen. Ha-ha-ha!

Rep.: Ha-ha-ha, dar de ce cînd rîdeţi ţineţi un ochi deschis pe mine, ca spionii ce nu vor să fie surprinşi cu ceva?

I.T.: Măcar chestiunea asta trebuia s-o iau de la spioni.

Eugen ISTODOR

Domnu’ Talpeş, la telefon e George Bush... Fiul, nu ăl bătrîn. Vă întreabă dacă după ce-şi termină cel de-al doilea mandat poate veni şi el în aiureala asta de partid ţărănesc european popular democrat creştin ţărănesc şi ţărănist, că zice că e fascinat după Ciuhandu!

Strategul internaţional Ioan Talpeş, un general de bibliotecă militară rătăcit în tranşeele politicii civile

România.
Mici fragmente de neant.

Salam sssă iubesc

Vineri, era noastră, mai exact săptămîna trecută. Mă întorceam de la masă, mă apropiam de parcarea redacţiei, pe partea unde face trotuarul sediul PSD Bucureşti. Văd două fete nici frumoase, nici urîte, ci banale: una mai plinuţă, una mai slăbuţă. După ele se ţinea un adolescent rrom, probabil voia să le agaţe. Ba nu, sigur voia să le agaţe. Fetele nu îi dădeau atenţie, căci banalitatea îşi are propria-i verticalitate. Cînd cei trei au ajuns în dreptul meu şi eu în dreptul lor, am auzit următoarea vorbă din gura rromului neliniştit: „Sînt fratele lui Florin Salam. Aţi auzit de el?“. Mă uit la faţa lui: adevărul e că semăna foarte bine cu Florin Salam, deşi habar n-am cum arată Florin Salam.

European Ţuics

La noi, la Brăila, pe lîngă tanti Elvira există şi un restaurant ca în vremurile bune din anii '30, pe numele său „Europa“. Ca să îi stea bine cu numele, cînd ceri apă minerală, doamna chelneriţă îţi aduce apă Izvorul Minunilor, de la European Drinks. Dar cînd desfaci sticla respectivă, ţi se poate întîmpla, cum mi s-a întîmplat mie sîmbătă, ca înăuntru apa să fie amestecată cu puţină ţuică şi să miroasă în consecinţă. Mă cam grăbeam că altfel, la apa aia, mai ceream două cepe, nişte slană, brînză şi încă două sticle de Izvorul Minunilor, la un litru, de nu mă mai trezeam pînă miercuri.

Exerciţii la bere fixă

Vă voi povesti acum, la rubrica „Mici fragmente de neant“, un înalt fragment de neant. Zilele trecute s-au jucat la Constanţa cîteva meciuri din Divizia A1, grupa locurilor 1-4, la volei masculin – de aici vorba cu „înalte fragmente“. După un meci Dinamo-Baia Mare (3-0), doi dinamovişti au mers la un chioşc de ziare, şi-au luat două berici şi s-au dus cu ele în spatele sălii, pe nişte trepte de beton. Modeşti, totuşi. Dacă erau fotbalişti, situaţia era alta. În primul rînd, mergeau vreo patru-cinci. Apoi, nu-şi lua fiecare cîte o blondă, ci luau una singură pentru toţi. În sfîrşit, nu cred că ar fi consumat-o pe scările din spatele stadionului, ca să nu-i recunoască lumea. Ci ar fi mers direct în apartamentul ei. Sau al Laurei Andreşan.

Grîu la deal...

Am băgat o tură pe Semi-Autostrada Soarelui (care a început să cam zgîlţîie maşina, pe treimea dinspre Capitală) şi am observat că era plină de grîu. Cînd depăşeam camioane de-alea mari, îmi săreau pe parbriz, stîrnite de cauciucurile lor imense, boabe de grîu. Mi se pare ciudat. O fi trecut vreun şofer care se temea că uită drumul şi a presărat grîu pe şosea.

Ethos, Porthos şi Aramis

reportaj cu ţara de gît

Moartea şoferului

Te simţi bine. Eşti la volanul maşinii tale, care are o dispoziţie tonică, rulezi pe Valea Oltului cu o viteză nu numai confortabilă, ci şi legală, de 80-90 km/oră, e duminică, e trafic cît să nu te simţi singur şi e o dimineaţă însorită. Asta până ajungi în curba dintre plopi, când maşina o ia razna, ricoşează dintr-un parapet în celălalt, se rostogoleşte şi aterizează, pe capotă, în şanţ. Zob. Desigur, după o asemenea modificare de program, ai nevoie de câteva momente să te dezmeteceşti. Evident, dacă mai existi. Înainte de a înţelege pe ce tărâm te afli, auzi vocile: „Na, că s-a prăpădit şi ăsta!“. Asculţi comentariul angelilor stând mototolit în pachetul de fiare şi înţelegi că e vorba despre o răsturnare de situaţie pentru că-ţi picură motorină pe meclă. Fiindcă nu ştii dacă raiul e ignifugat, scoţi cheile din contact şi încerci să te strecori afară de-a buşilea. Stârneşti senzaţie: îngerii – un poliţist şi vreo 5-6 băietani de pe marginea drumului – exclamă „Ia te uită, trăieşte!“. După care îţi acordă prompt primul ajutor verbal: „Dom'le, ai avut noroc, că ăla din BMW-ul de-acu' câteva ore n-a scăpat!“. Nu eşti chiar atât de năuc ca să nu-ţi dai seama că se petrece ceva bizar: „Da' ce se-ntâmplă aici?“ – întrebi. „Păi ce, nu vezi că e polei, că din cauza plopilor soarele nu ajunge să topească gheaţa; da' nu ştiai? Că s-a dat şi la televizor!“

Cu alte cuvinte, omul legii stătea la post: supraveghea poleiul pe care, cu o rată de câteva maşini pe zi, se făceau zob nişte cetăţeni. Ceilalţi asistenţi ajutau la eliberarea şanţului de articole de uz personal care nu mai erau necesare victimelor. Dar nu trebuie să rămâneţi cu impresia că politica de prevenţie a accidentelor se reduce la aceste exemple punctuale de iniţiativă civică. Avem o ţară bine organizată: exact la intrarea în curbă există un panou în care (doar) cunoscătorii de limba română care vin dinspre Vâlcea spre Sibiu pot să afle că urmează ceva nasol: 29 de accidente, 29 de morţi. Vestea este consolidată de alte semne de circulaţie care încearcă să prevină viteza, depăşirile etc. Nu se ştie care este vechimea informaţiei cu privire la numărul de accidente şi victime; dar în ziua precedentă evenimentului pe care l-am descris mai sus, au avut loc 3 accidente grave; în ultima lună au fost 20 de tamponări şi 5-6 accidente serioase – toate în curba despre care vorbim. Şeful postului de poliţie din Câinenii Mari spune că ar trebui modificat asfaltul, care are o compoziţie criminală: „Are criblură în compoziţie şi când se udă devine foarte alunecos“; „Mai sunt şi plopii care ţin umbră şi nu lasă soarele să usuce etc.“; „Am făcut tot ce ne stătea în puteri; am anunţat Agenţia Naţională a Drumurilor, nu s-a întâmplat nimic; noi ne-am acoperit de hârtii...“.

Cam asta-i situaţia. Să nu ziceţi că nu v-am prevenit. Drobul nostru tradiţional de sare nu mai e o ameninţare. S-a pus pe treabă. România ucide.

Mircea TOMA

Vă avertizăm că imaginile care urmează sînt şocante: nişte tineri de pe şosea descoperă că Valea Oltului se transformă în Valea Ortului...

...în timp ce scorul dintre accidente şi morţi a devenit egal: 29-29. Sub ochii îngăduitori ai arbitrilor de la Poliţia Rutieră, urmează prelungiri şi alte lovituri de la 2 metri sub pământ.

Biblioteca Naţională, între spălătoria de creiere şi spălătoria auto

„Mai bine să călătoreşti o milă decît să citeşti o mie de cărţi“ – cam aşa zice textul de pe o cutie de ghete *(travel boots)* care stă de ani de zile prin redacţie. Fiind mai inteligenţi decît călătorii şi cititorii lor, aţi înţeles exact ce vrea să spună acel text. Care-i legătura dintre călătorie, cărţi şi omul din imagine, care-şi spală maşina în centrul istoric al Capitalei? E simplă: el le combină. Nu doar că-şi lustruieşte maşina în centrul istoric, dar sursa de apă este chiar în clădirea Bibliotecii Naţionale a României, unde, de altfel, cred că şi lucrează. Are recuzită pusă perfect la punct, cu furtun nou-nouţ, cum nici pompierii din Dealul Spirii n-au mai văzut în ultimii 150 de ani. Ceea ce mă miră, totuşi, e că furtunul nu e îmbrăcat în piele, cu vîrf aurit şi cu autograful producătorului pe el!

Pompierre Corneille

La much bani!

Am trecut zilele astea prin Brăila şi, la o intersecţie, am dat de acest interesant SRL cu vedere la stradă, al cărui nume a trezit englezul din mine. E evident că, gîndindu-se ce vor zice clienţii la vederea preţurilor, proprietarul a vrut să-şi tragă nume englezesc şmecher, respectiv „too much“, care înseamnă „prea mult“. Dar, ştiind doar engleza de baltă a Brăilei, a încurcat cuvintele, aşa că, după cum şi-au dat seama şi domnii Băsescu şi Iliescu, i-a ieşit „Doi Mult SRL“. Îl atenţionăm de aceea să corecteze cumva expresia. Adică ori scrie „Too much SRL“, ori schimbă în „Two muci SRL“. Nici una, nici alta nu or să-i mai aducă clienţi, dar măcar vor avea, naibii, o logică!

Toosea şi junghiul

Cuvîntul care...

preferă trandafirii, ca Julieta lui Shakespeare

De patru luni, de când tot aștept să-mi vină rîndul la rubrica asta, pregătisem o lovitură de mare efect: *Cuvântul care compară și se crucește răsfoind presa românească și pe cea internațională.* Ideea era atât de genială încât era imposibil să nu-i treacă prin cap și lui Robert Turcescu, care face în ***Dilema veche*** de săptămâna trecută „un exercițiu banal: răsfoitul presei cotidiene românești paralel cu ziarele occidentale". Zice Turcescu: în timp ce presa occidentală este „atentă la starea lumii de azi, cântărind problemele și perspectivele satului global", în presa românească „banalitatea este ridicată la rang de eveniment", iar consumatorii de informații rămân „cetățeni captivi în închisoarea în care primesc (...) informații banale despre provincia numită România". E prea tare, îmi zic. Nu iscăleam eu așa ceva. Dar dacă tot a tras Robert Turcescu concluzia, dați-mi și mie voie să pun la locul lor premisele.

● Săptămâna trecută, subiectul favorit al redacțiilor occidentale a fost „procesul terorismului". ***Le Monde*** a scris aproape zilnic despre procesul primului terorist de la 9/11, Zacarias Moussaoui, cetățean francez. ***Time*** a făcut publice în premieră 84 de pagini din stenograma interogatoriului unui alt terorist implicat în atentatele de la 9/11 și deținut, de asemenea, la Guantanamo. Stenograma consemnează ceea ce, pe teritoriul SUA, ar fi considerate „tratamente inumane sau degradante", iar la Guantanamo sunt doar o metodă mai dură de anchetă. ***The Guardian*** a sărit și el cu un documentar întreg, cu fotografii inedite, dedicat bazei militare americane din Cuba.

● În acest timp, cele mai răspândite știri internaționale din presa românească (le-am citit cu aceeași curiozitate și în ***Cotidianul,*** și în ***Ziua,*** și în ***România liberă,*** și în ***Libertatea)*** sunt legate de iubitele prinților britanici Harry și William, care au intrat în topul celor mai sexy femei din lume, și de monstrul din Loch Ness, care s-a dovedit a fi fost, de fapt, un elefant de circ.

● Tot săptămâna trecută, presa de pe Dâmbovița a manifestat un interes excesiv de galant față de ziua internațională a femeii, sărbătoare de sorginte socialistă, popularizată de regimurile comuniste și sărbătorită astăzi în țări precum România, India, Azerbaidjan, Kirghizstan, Mongolia sau Tadjikistan. Din ***Adevărul*** aflu că femeile muncitoare de la BCR și-au negociat prin contractul colectiv de muncă zi liberă și primă de 8 Martie. Din surse proprii, aflu că mai mulți miniștri le-au dat liber femeilor muncitoare din ministerele lor. La fel a procedat și președintele Consiliului Național pentru Luptă împotriva Discriminării. Probabil că tot de gura nevestei, ca și colegii săi, miniștri. În fine, ziua de 8 Martie i-a pricinuit unui redactor anonim de la ***Evenimentul zilei*** un moment de genială expansiune. Ziaristul sau ziarista îi sfătuiește pe bărbații români să le cumpere femeilor trandafiri pentru că românceле „preferă trandafirii, întocmai ca Julieta lui Shakespeare". Singura legătură pe care am reușit eu s-o fac cu Shakespeare este aceea că, într-o țară plină de Juliete-victime ale violenței conjugale, opțiunea femeilor pentru roze pare de-a dreptul poetică, dar pesemne că vor mai fi și altele (legături, nu victime...).

● Și pentru că tot vorbim de aniversări, pun pariu că habar n-aveți că, pe 2 martie, Mihail Gorbaciov a împlinit 75 de ani. Încă în putere, Gorbi a acordat un interviu postului de televiziune NTV, care a atras atenția presei occidentale. O revistă ca *Time* i-a dedicat o pagină întreagă, în vreme ce în România singura publicație care s-a sinchisit de interviu a fost *Ziua*. Citat la „știri pe scurt", Gorbi zice așa: „Elțîn avea o slăbiciune: dorința lui de putere depășea orice alt considerent. Există încă oameni care spun că Elțîn și Gorbaciov ar trebui spânzurați de același copac. Dar eu spun: spânzurați-ne cel puțin de stâlpi diferiți". *Eto vierno!* La mulți ani, Mihail Sergheevici!

Dragoș BUCURENCI

Gală pentru doi

Aurică Solomon, primarul de succes al unui oraș de succes, Craiova, a sponsorizat acum o săptămînă „Gala femeilor de succes". Contribuția dumnealui n-a fost, însă, de prea mare succes: 6.000 RON. De banii aceștia Aurică a cîștigat simpatia femeilor. Și nu a oricăror femei. Ci a acelora care, la rîndul lor, simpatizează cu însuși Partidul Democrat, care, de asemenea, se vrea a fi un partid de succes. Ca să nu mai spunem că omul a avut și privilegiul de a înmîna și premiul pentru excelență. Răutăcioșii (de succes) ar spune că Solomon a lăsat cam mulți bani la femei. Dar ce să-i faci, tată? Cînd vrei să le schimbi des, și femeile, ca și partidele politice, sînt cam costisitoare.

Monden Talking

Băsescu știe să arate la artă

Monica Tatoiu a dezvăluit la Radio Guerrilla că Traian Băsescu își cumpără și el tablouri pe bandă. Probabil că așa e, dar noi zicem să nu ne facem griji. Cunoștințele de artă ale lui Băsescu sînt la nivelul la care el poate să jure că Rubens și Barichello sînt una și aceeași persoană.

Dalí Carnavalului

Aşchia sare departe de unchi

– senzaţionalele voturi ale *Academiei Caţavencu* –

„Nepoata lui Osama bin Laden, Wafah Dufour, va participa la un *reality show* difuzat în America. După ce, anul trecut, a apărut într-un pictorial sexy în revista pentru bărbaţi *GQ,* Wafah a declarat că a considerat necesar să apară şi pe micul ecran, pentru ca telespectatorii să se convingă că «nu este decît o tînără care vrea să ajungă vedetă». «Înţeleg că oamenii au prejudecăţi cînd îmi aud numele de familie, dar eu m-am născut în America şi îmi iubesc ţara», a spus fiica fratelui lui Osama. Născută în California, Wafah a trăit şapte ani în Arabia Saudită.“ *(Cotidianul,* luni, 13 martie, pagina 2). Iar acum, din *Academia Caţavencu* de săptămîna asta, care publică aceeaşi poză ca aceea din *Cotidianul* de luni, dar holbează alţi ochi: e bine că nepoata lui Bin Laden e mişto?

E BINE

Ioan T. MORAR

Da, e bine. Păi, vă aşteptaţi să spun altceva? E bine că e mişto, dar, din punctul de vedere al unchiului ei, e nasol că arată cît e de mişto. E condamnabil că nu poartă batic pe ochi şi haine aspre. Sper ca redacţiile revistelor în care-i apare poza să nu intre pe lista obiectivelor lui Bin Laden. Iar, pe de altă parte, ar putea învăţa şi temutul terorist că atacul cel mai de acceptat pentru toată lumea e cel cu bombe sexy, ca nepoată-sa!

Alin IONESCU

Aş putea spune că arată bestial, dar mi-e să nu-i jignesc pe arabi cu atributul ăsta. Oricum, în sensul ăsta seamănă cu unchiul ei, care cred că tot bestial e pentru americani. Iar dacă şi-ar mai aranja un pic barba şi ar renunţa la ţoalele alea arăbeşti cu care nu-i stă bine, cred că ar putea să joace liniştit un rol în *Seinfeld,* să fie, de exemplu, un prieten al lui Kramer, meditatorul lui personal de pilotaj. Aşa ar putea să facă mişto de evrei cît se poate de onorabil şi, la o adică, să apară chiar şi ca „special guest“ într-un episod despre rabini, alături de superba lui nepoată.

Iulian TĂNASE

Adevărul este că Osama Bin Laden are o nepoată de-a dreptul explozivă, Wafah Dufour fiind un fel de 11 septembrie al senzualităţii cu parfum de humus. Erotismul nepoatei îl umanizează oarecum pe teroristul numărul 1 al planetei, dar asta nu înseamnă că nu vor exista americani (a)tentaţi să intre cu avioanele în nurii gemeni ai fetei. Unii peste alta şi alţii peste aceeaşi una, este bine, căci este mult mai bine şi mai plăcut cu alcovul decît cu Kalaşnikov-ul.

Simona TACHE

Pentru ea e bine, dar pentru alţii mi se pare cam periculos. Păi, cum ar fi să afle unchiul că a rămas vreun băiat la ea peste noapte, să se enerveze şi să-i trimită două avioane direct în sufragerie?

Alexandru VĂRZARU

Ba chiar mi se pare nu numai că arată bine, dar chiar arată puţin cam a paraşută. Exact de ce ar fi avut nevoie oamenii din turnuri ca să scape. Dar, din păcate, e prea tîrziu.

E FOARTE *BIN*

Dan STANCIU

Îndeobşte, e bine, e foarte bine, e minunat ca o femeie să fie mişto, foarte mişto sau chiar extraordinar de mişto. Domnişoara din fotografie pare să fie pe cît de mişto, pe atît de dulce. Ca o bomboană, aş zice. Una cu fitilul aprins, gata să explodeze pe coliva cuiva.

ESTE PERICULOS DE BINE

Nicolae-Ionuţ SÂRBU

Că fătuca arată mişto este cît se poate de bine. Că arată la toată lumea, însă, ridică întrebări. Suspectez că Wafah Dufour este doar o (s)pioană fără acoperire a agenţilor americani. Poate că, disperaţi după cinci ani de căutare fără succes a unui arab de 1,95 m conectat la un aparat de dializă, aceştia recurg la o soluţie extrem de bine făcută pentru a-l provoca pe unchiul Osama. Pe de altă parte, poate că nurii (din turc. *nur)* Wafah-ei sînt noua armă (în germană *Waffe)* dezvăluită de teroriştii, care au renunţat la bombele murdare în favoarea bombelor cu gînduri murdare. Oricum ar fi, nepoţica este capabilă să ridice suficiente turnuri pentru a răscumpăra vina rubedeniilor.

NU E BINE

Marius BORŢEA

Pentru că nimeni n-a votat pînă la ora asta „nu“, mă văd obligat să mă sacrific. Evident că nu e bine, nepoata lui Bin Laden ar trebui să fie o urîtă cu aparat dentar – şi chiar mă mir că nu-i aşa, avînd în vedere în ce ţară trăieşte. Mi-e şi milă de lenjerie *(foto),* stai să vezi ce o să iasă cînd îi va fi livrat la uşă un unchi abia ieşit din buncăr, care o va lua cu „Niepoatăăă!“. Iată deci de ce nu e bine. Plus că agenţii 007 (zero-zero-şepte) cred c-o stresează toată ziua pe stradă, vrînd chipurile s-o agaţe cu textul: „Păpuşă, nu ne dai şi nouă telefonu' lu' unchi-tu?“.

ESTE ECHITABIL

Alexandru CĂUTIŞ

Ce soartă tembelă! Unchiul a culcat două turnuri mari, iar sexoasa de nepoată-sa vrea să ridice în schimb milioane de turnuleţe mici, mai negre sau mai albe, după caz.

SE EXPLICĂ STATISTIC

Alexandru DUŢU

Haideţi să fim serioşi. Nepoata lui Bin Laden e gagică mişto. Păi, gîndiţi-vă că alde Bin Laden au fost vreo şaptej' de fraţi numai la tac'-su. Nu mai spun şi cu cei de la mamă-sa cîţi s-or face. Acum, dacă fiecare frate al lui a păstrat tradiţia şi are, la rîndu-i, şaptezeci de bucăţi, din care vreo trezeci şi cinci sînt fete, înseamnă că teroristul are vreo 70 x 35 = 2.450 de nepoate. Deci statistic nici nu-i greu să se nimerească una mişto. Pe mine mă interesează cît de multe ar trebui să fie pentru ca, tot probabilistic, să existe una care să mă ia pe mine de bărbat. Că tare s-a scumpit benzina, fraţilor! Precizez că am şi meclă de arab, ca să mai crească probabilitatea şi să nu-i mai pun pe bieţii oameni să se înmulţească.

NU ŞTIU

Gabriel DROGEANU

Eu sînt neutru, că noi sîntem în general un popor neutru – în sensul că n-am trimis niciodată trupe în SUA, nu că n-am avea soldaţi prin Afganistan. Da, nici eu nu înţeleg ce spun, dar n-am voie cafea. Mă scuzaţi, cred că ar trebui să mă culc. Înainte să mă culc, aş vrea să întreb şi eu: dacă Wafah face un show la o televiziune din State, iar Băsescu a vizitat Al-Jazeera, pe cînd le vom vedea pe fetele lui Bush la OTV? Şi doi, dacă Wafah e nepoata lui Bin Laden şi locuieşte în ţara Unchiului Sam, înseamnă că Osama şi Sam sînt, totuşi, rude, nu?

Daniel GOACE

Auziţi, voi chiar credeţi că asta ar putea fi nepoata lui Bin Laden? Păi, şi unde sînt Kalaşnikov-urile? Unde e bustiera cu explozibil? Unde-i carpeta? Cearşafurile de ce sînt pe pat şi nu la ea în cap? Să fim serioşi, dom'le: asta nu e nepoata lui Bin Laden! Cel mult e doar o petardă obosită.

VOTUL LUI MATEI

Cătălin MATEI

Tot văd prin oraş afişe împotriva accidentelor rutiere care au sloganul „Viaţa are prioritate“. Păi, dacă într-o intersecţie intră în acelaşi timp o viaţă de vatman, o viaţă de om aşa cum a fost ea, o viaţă închinată studiului şi o viaţă de cîine, care viaţă are prioritate?

miliția spirituală

Fost să fii, noroc să ai la alegeri

Petrila și Petroșani, orașele care au dat țării cărbune și Bucureștiului multe bîte în cap, dau astăzi lumii doi primari, icoane-ntr-un congres să-i pui, la închinat osanale:

PĂDUCEL ILIE, primar PSD al orașului Petrila (1996-prezent): fost președinte al comitetului de sindicat al Ex-

ploatării Miniere Lonea (1979-1981), absolvent al secției economice a Academiei „Ștefan Gheorghiu“, secretar al Comitetului de partid de la Exploatarea Minieră Lonea (1981-1988), primar al orașului Petrila din partea înaintașului PSD, PCR, și prim-secretar al Comitetului orășenesc Petrila al PCR (1988-1989), membru în Comitetul municipal Petroșani al PCR (1984-1989), membru în Comitetul Județean Hunedoara al PCR (9 noiembrie 1989) și deputat în Consiliul Popular orășenesc Petrila (1985-1989). Aceasta este activitatea lui Păducel. În ce-i privește opera, ultima capodoperă datează din octombrie '89, cînd, luînd cuvîntul la Conferința organizației municipale de partid Petroșani, a rostit pentru eternitate cîteva vorbe pe care, iată, le apreciem încă de pe-acum, deși eternitatea e încă departe: „Însuflețite de luminoasele perspective pe care le deschid documentele programatice ale Congresului al XIV-lea dezvoltării orașului nostru, tuturor așezărilor Văii Jiului, precum și înfloririi multilaterale a întregii noastre patrii, organele și organizațiile de partid, comuniștii, toți oamenii muncii din Petrila vor acționa cu răspundere și fermitate revoluționară pentru înfăptuirea exemplară a tuturor sarcinior ce le revin din aceste documente istorice“.

SCHRETER CAROL, primar PD al municipiului Petroșani (2004-prezent): deputat în Consiliul Popular al orașului Uricani

(1980), director al Minei Valea de Brazi (1989), membru în Comitetul municipal Petroșani al PCR (1989). Operele primarului Schreter ne sînt deocamdată necunoscute, dar nici nu credem că v-ar interesa prea tare, fiindcă toți au cam aceleași texte și vorbesc aceeași limbă cu care în trecut, vorba aia, rodeau și ei un dos.

Mina cea de taină

Judecătorii care una Spîn și alta fac

Nici n-a hăhăit pleșuvul de la Cotroceni de trei ori despre corupția în rîndul breslei magistraților, că judecătorul Dan Spînu, flancat de colegii 'mnealui, s-a și repezit să protesteze. Spînu, aflat actualmente la Curtea de Apel Craiova, conduce ramura oltenească a asociației magistraților loviți în amorul propriu. Asta după ce la începutul anilor '90 era președintele Judecătoriei Craiova. Cea mai răsunătoare dintre faptele sale de început a fost transferul unei suprafețe de teren de vreo două hectare și jumătate, din comuna Cetate, aflată la vreo sută de kilometri de Craiova, direct în intravilanul orașului. Odată mutate în vecinătatea uzinelor Daewoo, prețul hectarelor a sărit binișor de sfertul de milion de euro. Beneficiara miraculoasei alunecări de teren a fost Sofica Spînu. Dar aceasta se putea numi la fel de bine Ioana sau Maria. Iar ca să nu-i umble vorbe, domnul judecător Spînu nici nu și-a construit casă pe acest teren, chiar dacă împrejurimile sînt pline de viloaie de baștani. El a descălecat cu propria vilă la Leamna, în vecinătatea tuturor „oamenilor de bine“, începînd cu domnul primar Solomon și chiar cu alți colegi bugetari. Cît despre alte hotărîri, dubioase cel puțin, dacă nu chiar pe invers, ale judecătorului o să vă mai spunem data viitoare.

Curtea de Apel către Lichele

Ho, că nu dau turcii de la ei!

Pentru restaurarea Cetății de Scaun din Suceava, Ministerul Culturii a alocat, în bătaie de joc, suma de 500 de milioane de lei. În aceste condiții, Consiliul Județean a anunțat că va căuta finanțări externe pentru refacerea fostei reședințe a lui Ștefan cel Mare care, în prezent, riscă să se prăbușească. Păi, să plătească turcii, că doar ei au tras cu tunul în cetate pînă au stricat-o.

Cetatea de Scaun moale

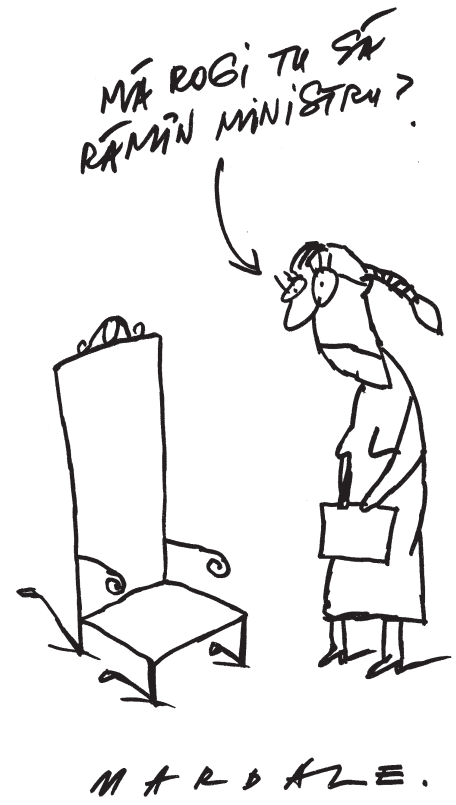

bursa șpăgilor

Lift(a) de păgîni

Povestirea mea fantastică vorbește despre un tărîm aparte: Spitalul Universitar, ținut plin de mister, situat între viață și moarte, între Oprescu și Nicolăescu, între șpagă și nonșpagă. Ea este fantastică pentru că am plecat din acest spital fără să dau vreun ciubuc medicilor. Și am plecat pe picioarele mele, nu cu picioarele mele înainte. Dar tot cu picioarele mele a trebuit să străbat această fortăreață de culoare alambicate între diversele secții pe care îmi propusesem să le vizitez. După ce m-am rătăcit căutînd scările pe care urma să urc trei etaje, mi-a ieșit în cale, izbăvitor, un lift. Chiaun de căutări inițiatice, m-am repezit înăuntru. Liftiera, vizibil lezată de prezența mea, mi-o trîntește de la obraz: „Ăsta e liftul pentru medici. Cel pentru pacienți este în aripa nu știu care!“. Eu răspund: „Doamnă, nu mă deranjează să folosesc celălalt lift sau scările, dar poanta este că mai orbecăi pe aici un sfert de oră pînă le găsesc“. Cu doar un RON mi-am asigurat un loc în inima și buzunarul liftierei. Acesta a fost prețul debusolării mele. Și uite-așa am dat 10.000 șpagă ca să ajung la medicul care nu lua șpagă. Deci, a meritat.

Doctor Mendrele

Anacronica TV

Titluri universal variabile

Fondul lexical principal al vocabularului din care sînt compuse titlurile filmelor proaste de pe micul ecran are între 15 și 18 cuvinte. Mă gîndeam la o enumerare completă, însă am să redau doar jumătate: „Răzbunare“, „Trecut“, „Dragoste“, „Pasiune“, „Pariu“, „Moarte“, „Amenințare“, „Victima“ sau „Fatală“. Cu aceste cuvinte se pot realiza un număr aproape infinit de titluri care poate să acopere o arie infinită de situații și genuri de film. *Amenințarea trecutului, Pasiune mortală* sau *Dragoste fatală* sînt titluri pe care le-am întîlnit, pe fiecare, la cel puțin 5 filme diferite. Ce o să se întîmple cînd titlurile compuse din două cuvinte eficiente se vor termina? Evident, se va trece la trei. *Amenințarea pariului fatal, Victima trecutului mortal* sau *Dragoste, pasiune, răzbunare,* vă aștept în prezentul meu banal, urmărit mereu de viitorul ucigaș.

Cătălin MATEI

Patriciu, cel cu viciu (de procedură)

Puține sînt emisiunile sau filmele la care mă uit zi de zi. Spre exemplu, de luni pînă joi inclusiv mă uit la serialul *Neveste disperate* pe TVR 1, iar în fiecare vineri aștept cu aceeași pasiune telenovela penală „Dinu Patriciu la Parchet“ pe Realitatea TV. Spre deosebire de *Neveste disperate,* care are un superscenariu, telenovela cu Patriciu este cam redundantă, în schimb are o miză mai mare: un procent semnificativ din PIB și banii ălora care au acțiuni la Rompetrol Rafinare. De regulă, începe cu scena în care Patriciu intră la tribunal cu replica „Nu mi-e frică, aștept ca Justiția să-și facă datoria!“. Între timp, posturile TV invită niște comentatori care susțin că totul este un circ mediatic și că nu așa se face justiție. N-am auzit de unul singur care să refuze invitația pe motiv că nu vrea să contribuie la circul mediatic. Happy-end-ul e fericit: Patriciu iese de la tribunal, iar reporterii care abia așteptau să transmită în direct știrea cu arestarea aplaudă. Este momentul ca avocații să intre în scenă și să ne explice viciul de procedură din cauza căruia nu s-a emis mandatul.

Cătușa Tamara

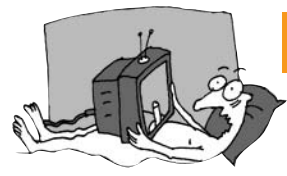

Tra[illegible]nul

Cică melodia cu care începe emisiunea mea ar fi fost scrisă de unii, trupa The Beatles. Oare cînd au compus-o s-au gîndit cît o să umblu eu prin țară și la cîte babe o să le-o pun?

Mircea Radu, un moderator al tuturor scandalurilor din cupluri, fidel devizei „Îndrăgostiții latră, Caravana trece“

★ Cei doi comentatori de Formula 1 au început sezonul acesta cu o nouă expresie. După celebra „sarabandă a intrărilor la standuri“, acum se pare că va fi anul „Schumacher îl are în cătare pe Alonso“. Asta înseamnă că pe monoposturile de anul ăsta s-au montat și mitraliere? Cool. Dacă și comentatorii s-ar bate ca în Mortal Kombat, ar fi un vis.

★ Dau pe TVR 2 în dimineața de luni, și ce văd: un fel de sitcom cu țărani care discută despre afaceri. Părerea mea este că, dacă un sitcom nu are o poantă bună într-un minut, poți să nu te mai uiți. Așa că i-am dat un minut, după care am schimbat, nefiind totuși sigur dacă, atunci cînd unul dintre personaje și-a pus un covrig pe nas în loc de ochelari, a fost o glumă bună sau doar nu mi-a plăcut mie. E totul atît de subiectiv cu țăranii ăștia…

★ De cînd am prins o bucată de *Din dragoste* mă tot întreb: oare ușile alea culisante prin care ar trebui să intre, în semn de împăcare și iubire, partenerii invitaților din platou nu se închid cumva cam prea brusc? Dacă vreo cetățeancă se arată dispusă în ultima clipă să-i mai acorde bărbatului de pe sofa o șansă (desigur, în caz că se lasă de băut și n-o mai bate cu fierul de călcat), dorește să intre și să-l pupe, dar își prinde capul între respectivele uși, oare nu ajunge direct la *Știrile PRO TV* de la 17,00, cu titlul „Și-a pierdut capul din dragoste“?

★ La un matinal PRO TV s-au arătat imagini de la expoziția itinerantă de figuri din ceară, originară din Sankt Petersburg și ajunsă în Timișoara. Piesa principală, perla expoziției, este un grup statuar în mărime naturală înfățișînd Cina cea de Taină (viziunea lui Leonardo Da Vinci), „astfel încît, pentru doar 40 de mii de lei vechi, vizitatorii își pot admira vedetele favorite“, s-a precizat în continuare. N-am înțeles faza cu vedetele din grupul statuar „Cina cea de Taină“; prezentatorul s-o fi gîndit că filmul *Isus din Nazaret* se difuzează atît de des, de fiecare Paști, încît personajele or fi ajuns deja vedete.

★ A început campionatul; eu mă gîndesc că, înainte de meciurile televizate, pe ecran ar trebui să se scrie: „Programul următor conține scene de violență repetată și comportament dăunător, limbaj vulgar, expresii triviale, detalii privind tehnici criminale etc.“. Sau pur și simplu „Programul următor conține galerie și Gigi Becali“.

★ O exprimare tare dragă reporterilor de televiziune, cînd e vorba de cheltuielile românului, este „va trebui să scoată din buzunar suma de“. Zilele trecute, într-un material cu tematică auto, am auzit că, pentru un Ferrari model cutare, „românul trebuie să scoată din buzunar“ enșpe zeci de ‘jde mii de iepuroi. Shit! Oare ce număr poartă la buzunare românul ăla? Îmi și imaginez cum vine el la prăvălie, întreabă: „Aveți Ferrari? Cum dați Ferrari-ul?“, apoi începe să scoată din buzunar suma pentru a-și lua Ferrari. Iar vînzătoarea îi dă Ferrari-ul și, în loc de rest, o lamă de Orbit.

★ Le recomand celor ce au probleme cu somnul, în sensul că nu pot adormi, știrile de pe la 10-11 seara de pe TVRM. Prezintă un nene de pe vremea lui nea Nicu. Dar ce zic eu „prezintă“… Citește non-stop, de pe prompter, niște texte halucinante, cu păreri și explicații, pe care le întărește cu gesturi din mîini, din cap, din corp, din sprîncene – ce mai, Vrînceanu Firea e stană de piatră pe lîngă el. Eu am adormit de fiecare dată pe la știrile internaționale. Dar sînt sigur că atunci cînd ajunge la sport se ridică și bagă voleuri, călcîie și niște strigături de-ale galeriei.

★ Speram să văd pe Eurosport ceva secvențe din Cupa UEFA. Cînd colo, m-au spart cu un meci de fotbal feminin, Finlanda-Germania. Am observat totuși că, măcar la centrări și la gabarit, unele dintre jucătoare puteau fi lejer titulare în Divizia A. Chestia e că, tot uitîndu-mă, mi-a venit o idee pentru firmele care vor să-și facă reclamă pe echipamentul fetelor. Și anume, numerele de pe tricouri să fie așa: (coenzima) Q10, (Chanel) no. 5, (Ciorapi Lycra) 3 den. sau (Făină albă) 000.

★ Băieții care transmit meciuri de fotbal la TVR au început să mă calce pe nervi mai rău decît fotbaliștii. La Steaua-Betis au ratat mai mult decît Dică. La Steaua-FC Argeș, deși era un vînt ce muta petrolierul din loc, au insistat să folosească o cameră aflată în vîrful tribunei, astfel că jucătorii alergau în zigzaguri largi, iar mingea părea a avea traiectoriile unui prezervativ umflat cu pompa. Cred că mai bine se apucă de nunți și botezuri. De fapt, mai bine de catastrofe, că la catastrofe – adică la jucătorii de la Steaua – au deja practică.

★ Spre finalul meciului Steaua-FC Argeș, de pe TVR 1, Emil Grădinescu ne-a zis de vreo cinci mii de ori că este al treilea 0-0 consecutiv pentru războinicii lui Jiji. Doar că ultimele trei meciuri au fost cu Heerenveen, Betis și FC Argeș, adică 0-1, 0-0, 0-0. Ce-i drept, golul ăla din primul meci s-a dat – adică s-a luat – prin minutul 86. Probabil că Grădinescu plecase mai devreme de la muncă. Asta e diferența, nene… Știți cum e vorba aia: „Ziariștii și fotbaliștii nemți aleargă pînă în ultimul minut“. Sau „Ziaristul român și-a dorit mai mult să plece acasă“.

★ Mai nimeresc uneori, din greșeală, pe emisiunea de parapante *High Life Confidential,* de pe B1 TV. Moderatoarea aduce puternic cu o pălmașă de la Inter, fiind îmbrăcată așa cum cere rețeta: și High, și Life, și Confidential. După ce a smuls secrete de la cuplul Irinel și Monica Columbopedofileanu, prezentatoarea a luat-o la „trei păzește“ pe altă domniță, necăjită de altfel, Brenda lui Tarek. „Dar dacă el te-a înșelat și tu ai face la fel, s-ar chema că sînteți chit, nu?“, a sunat una dintre bările inteligente ale duduii, și ea amatoare de delicatesuri arăbești. Dacă partea de „high“ ne gîndim de unde ar putea veni, ne-am prins, în sfîrșit, pe unde ar putea fi partea „confidențială“: la IQ-ul moderatoarei de la Inter.

★ Ce-mi place la postul de muzică populară și sms-uri Favorit TV: că în platou învîrt hore și geamparale numai oameni autentici, fără abonament la împachetări cu aur și emisiuni de cultură fotbalisto-manelistică cu vacanțe mari și mici. Doar la Favorit TV vezi mătuși grase și roșii la față, cu cocă de pîine și găinați sub unghii, sau uncheși veritabili, uscați de trasul la plug sau măcar la măsea.

★ La *Top Gear,* pe Antena 3, un concurs special al celor trei meseriași: să iasă în oraș și, cu cel mult zece miare, să cumpere cîte o mașină italienească de mare clasă din anii ‘70, apoi să facă un mic concurs, fiecare cu achiziția lui. Unul a venit cu un Maserati, unul cu un Ferrari și altul cu un Lamborghini. În final, nici unul n-a terminat cursa și toate bijuteriile astea expirate s-au bulit pe parcurs. Cu o Dacie din ‘70 pun pariu că făceai lejer turul Angliei. Din păcate, bănuiesc că e destul de greu de găsit prin regat o Dacie cu volanul pe dreapta. Asta deși la Daciile din ’70 volanul e, încă de prin ‘80 și ceva, mai pe mijloc.

★ Pe Prima TV, la un concurs din ăla în care suni și spui ce cuvînt poți face din literele de pe ecran, o brunetă vorbea în neștire și n-o suna nimeni să intre-n vorbă cu ea. Ideea era că puteai cîștiga un milion de lei vechi dacă știai ce cuvînt poți forma din patru litere în care ultima literă era „e“. Vreau să vă spun că știam cuvîntul, dar mi-a fost rușine să sun.

Io, să scuip un ziarist?! Nu-i adevărat! Şi cică l-am şi înjurat... Minciuni! Io n-aş înjura în viaţa mea un nenorocit de ziarist. Păi, io pă mă-sa am înjurat-o şi pă decedaţii din familie! Ptiu!... Nu pe dînsul, că n-am nici o treabă cu dumnealui... Să fie sănătos!

Ţupeu 2006

Zămbaccian în ea de votare!

Spre ruşinea ei, Bulgaria a ajuns ţara cu cel mai mic număr de milionari pe cap de român. Cum de ce? Păi, cel mai bogat bulgar de-abia dacă ajunge pe poziţia 25 în topul celor mai bogaţi români. Iar adunaţi laolaltă, toţi milionarii bulgari nu fac cît se află în Top 5 românesc. Degeaba s-au chinuit să se îmbogăţească din gogonele bătute cu tocătorul de şniţele pe spate, că n-or să le-o poată lua înainte lui Tender, Iancu, Năstase, Cataramă şi alţii care s-au îmbogăţit corect în România. Oare cît de plictisitor o fi să te uiţi la ştiri la bulgari? „Omul de afaceri Todan Murăturov a fost arestat după ce a furat două mere din sacoşa unei bătrîne în troleibuzul cu care se deplasa de acasă (locuia la un cămin de nefamilişti) la serviciu (o fostă ghenă de gunoi, amenajată acum în stil Art Nouveau, pentru contactele cu oamenii de afaceri străini). Cercetările continuă, iar Parlamentul a votat cererea de percheziţie a căminului de nefamilişti unde trăieşte omul de afaceri bulgar împreună cu soţia – fără să plătească întreţinerea şi pentru aceasta –, Murăturov fiind acuzat de administratorul căminului şi de supra-cazare!“ Cam asta e diferenţa, probabil, între hoţii lor şi hoţii noştri. Ia să vedem Top 3 Nesimţire săptămîna aceasta:

Tupeu 2006 (3 puncte): **Parlamentul României.** Oamenii care compun Parlamentul ţării noastre au votat din nou respingerea cererii de percheziţie în Zambaccian. Ca răspuns la această importantă cerere a societăţii, domnul Năstase se blochează într-o chestiune tehnică: sistemul de vot al Camerei Deputaţilor a ruginit. Năstase chiar a declarat: „Am constatat că au apărut o serie de probleme de fiabilitate şi trebuie să vedem dacă nu cumva există o anumită oxidare a contactelor electrice ale sistemului“. Da, a apărut o oxidare la nivelul obrazului parlamentarului român, care nu se vede pe sine la fel ca şi pe ceilalţi oameni, ba dimpotrivă – pe dînsul nu trebuie să-l atingă legea. El nu are voie să fie percheziţionat, el are nevoie de girofar întrucît se grăbeşte, şoferul lui nu trebuie să plătească amenzi dacă este prins de radar, deoarece şi şoferului i s-au transmis calităţile lui celeste – şi, după noi, ar trebui pîrlit de Crăciun, că prea i s-a umflat şoriciul.

Măgăreu 2006 (2 puncte): **Marian Iancu.** Ieşit de la audieri la Parchet, colegul arestatului Ovidiu Tender a înjurat şi scuipat un reporter PRO TV. Acest monstru de 130 de kile se crede fragila Kate Moss şi nu suportă blîturile. Probabil că i se pare că fotografii care vor doar să surprindă un posibil infractor la ieşirea de la Parchet sînt un fel de paparazzi care vor să-i facă lui viaţa grea, deşi între şuncile de pe ceafa lui Iancu şi sînii prinţesei Diana este o distanţă de mii de kilometri. Sau de kilograme, nu contează, ce rămîne este gestul oribil al patronului echipei de fotbal UTA Timişoara – asta ca să-l enervăm, să vadă că nu ştim ce echipă conduce, ci doar rezultatul meciului de la Parchet. Sperăm că şmecheria pe care a făcut-o Gigi Becali, de a se ascunde de lege în spatele cupei cîştigate de Steaua în ‘86 (goluri: Lăcătuş şi Balint), n-o să meargă de fiecare dată. Păi, în curînd, toţi afaceriştii căutaţi de Parchet or să-şi cumpere cîte o echipă de fotbal, după care or se comporte în societate ca la ei pe stadion, unde scuipă adversarii! Să fim serioşi, ne-am săturat! Să-i scuipe şi pe procurori curajosul de la Timişoara!

Tîmpeu 2006 (1 punct): **Traian Băsescu**. Din nou, preşedintele tuturor românilor a ales să stea lîngă Gigi Becali, adică lîngă cea mai mare mitralieră de înjurături din politica românească. E adevărat, decorul era adecvat: pe stadion. E bine să fii populist, dar nu cu toată lumea. În ziua în care anticorupţia va da bineţe şi dosarelor lui Gigi despre cumpărarea terenurilor de la armată o să spunem că Traian Băsescu a venit la meci de dragul lui Neşu şi nu de dragul celor 4 procente care apar spontan după un 3 la 1 cu Heerenveen. Propunem ca preşedintele să îi cheme pe băieţi şi să le dea şi cîte un Aro pentru performanţele lor, ca să fie treaba treabă, ce mama lui de populism!

Bursucul drastic

Marian Iancu, partenerul arestatului Ovidiu Tender, cel care, de cînd a înjurat un ziarist, ar putea să-şi schimbe numele în porecla Marian Iaongu'

Cum să înţeleg ţăranii din Parlament

Un senator cu corpul pătrat (Marius Marinescu, PD) vine la un ministru un pic mai înalt (Bogdan Olteanu, PNL) şi-i bate cu pumnul în piept. Se încinge o conversaţie: – Hei, mă, din guvern! – Cine? – Tu! – Eu? – Păi, cine? – Ce-i? – Cum, ce-i? – Păi, ce-i? – M-ai făcut bou! – Cine, mă? – Tu! – Eu, bou? – Nu! – Dar cine? – Eu! – Tu, bou? – Nu, mă! – Dar ce? – Tu m-ai făcut bou! – Pe cine? – Cum, pe cine? – Păi, pe cine te-am făcut bou? – Pe mine, mă! – Cînd? – Nu ştiu, dar ai grijă! – De cine să am grijă? – De tine! – De ce, mă? – Păi, că m-ai făcut bou. – Mulţumesc. – Cum mulţumesc, mă? – Că mi-ai zis să am grijă. – Păi, nu-i aşa! – Ce nu-i aşa? – Nu merge cu mulţumesc! – Atunci, nu-ţi mulţumesc! – De ce, mă? – Nu ştiu. – Băi, băiatule! – Cine? – Tu! – Eu? Păi, eu sînt ministru! – Să nu mă mai faci bou! – De ce? – Pentru că eu nu sînt bou! – Dar ce? – Senator şi culturist. – Păi, de ce nu zici aşa? – Păi, ţi-am zis! – Ce mi-ai zis? – Că m-ai făcut bou! – Tu m-ai făcut băiat! – Şi ce? – Păi, eu sînt ministru! – Şi de ce nu zici aşa, boule? – Păi, ţi-am zis, boule! – Poate îţi f… una! – Cum aşa? – Ai grijă să ţi-o iei!

Bala de forţă

descopery

Călătoria reginei din Șeba pe tărâmul limbii române

Ar părea absurd să admitem că între cuvântul „balcâz“ și regina din Șeba ar exista vreo legătură organică. „Balcâz“ este un cuvânt cu etimologie necunoscută și înseamnă urât, hâd, diform sau pocit. Profesorul Ageamin Baubec de la catedra de limbă turcă a Facultății de Limbi și Culturi Orientale a Universității din București este de părere că termenul poate fi un import realizat pe filieră turcă. Domnia sa ne-a spus că, în turcă, „bal“ înseamnă *miere*, iar „kâz“, *fată, fiică, domnișoară*, iar sensul cuvântului este acela de „plăcut“, „gustos“, „fin“. Atunci de ce sensul lui „balcâz“ este atât de diferit în română? Fonetic, cuvântul seamănă cu numele turcesc al reginei din Șeba, Belkis, care provine din arabul Bilqis. În timp ce noi i-am atribuit reginei din Șeba însușiri luminoase, musulmanii au despre ea o părere opusă, deoarece regina practica idolatria. În Coran, în Sura 27, zisă a Furnicilor, numită în arabă *Surat An Naml*, scrie că Solomon i-a zis reginei să intre în palat. „(…) Și când l-a văzut ea, l-a socotit a fi o mare adâncă și și-a ridicat poalele, descoperindu-și pulpele. Atunci Solomon a zis: «Este un palat pardosit cu cristal (…)».“ Tradiția arabă susține că, în momentul când și-a ridicat poalele, Solomon a văzut că regina are picioare păroase, de capră. Va să zică Bilqis era balcâză rău, în sensul românesc al cuvântului. Am putea avansa ipoteza că sensul primar al cuvântului „balcâz“ a putut suferi o deplasare semantică, dinspre „plăcut“ înspre „pocit ca regina Bilqis“, iar fermentul deplasării de sens este tocmai apropierea fonetică a termenilor. Deplasarea s-a putut produce pe teritoriul limbii turce, iar când „balcâz“ a fost preluat de română, s-a îmbrobodit cu un sens nou, ce aduce aminte de picioarele de capră ale reginei din Șeba.

Isfahanul Ancuței

Loc de retrocedat cu capul

la mai amînați, măi flăcăi, să răsune mii de euroi

Vă spuneam în 2004, cu referire la cazul imobilului naționalizat din strada Poenaru Bordea nr. 4, din București, că Justiția română calcă-n strâchini și dă în gropi, nu de oarbă ce este, ci mai ales de proastă ce e. Ne-am înșelat pe undeva cînd am spus asta. Justiția e foarte inteligentă cînd dă hotărîri prostești. Judecătorii nu sînt deloc proști, cel mult le stă mintea la altceva decît să facă dreptate. O șleahtă de judecători l-a purtat prin procese timp de nouă ani pe proprietarul imobilului naționalizat din strada Poenaru Bordea nr. 4. Omul și-a recuperat imobilul în instanță încă din 1997, dar, fiindcă fusese cumpărat în parte de chiriași, de-a lungul procesului s-a văzut nevoit să deschidă acțiune judecătorească împotriva lor. Cum era normal, a depus chemarea în instanță la Judecătoria sectorului 4. După un an, Judecătoria sectorului 4 l-a anunțat că nu e de competența ei un astfel de caz și îl duce cu pluta la Tribunalul București. În 2003 de-abia, Tribunalul e de părere și el că nici de competența lui nu este cazul și-l retrimite cu piroga la Judecătoria sectorului 4. Și tot în 2003, proprietarul e dus cu lotca la Curtea de Apel. Apoi, în 2004, Înalta Curte de Casație îl retrimite și ea la plimbare pe o coajă de pepene tot la Tribunalul București, considerînd că doar acesta avea competența să judece așa ceva. În 2006 se stabilește însă că numai Judecătoria sectorului 4 e aptă să se pronunțe într-o asemenea speță. În nouă ani de zile, singura decizie luată pe rînd de instituțiile judecătorești a fost: „nu e de competența noastră“. Singura soluție este acum ca proprietarul să primească despăgubiri de la stat, căci imobilul a fost vîndut pe bucăți în nouă ani de amînări în justiție și nu mai poate fi restituit în natură. Sînt poate unele dintre cele mai scumpe cuvinte pronunțate de Justiție în ultimii ani. „Nu e de competența noastră“ valorează în final în jur de 1.000.000 de euro. Se putea șterge datoria foarte simplu, cu alte trei cuvinte, dar rostite la timpul potrivit: „Sînteți concediați, incompetenților!“.

Alexandru CĂUTIȘ
alexandrucautis@catavencu.ro

Cazul Zambaccian, ediția de Constanța

A, stați puțin, nu vă înghesuiți spre Congo, că n-a ajuns Năstase sau Mazăre prim-ministru al Constanței. E vorba doar de faptul că nea Krikor Zambaccian pare a avea lipici nu numai la tablouri, ci și la scandaluri imobiliare pe străzile care-i poartă numele și, deja, chiar renumele.

Iată-ne, așadar, pe strada Zambaccian din Constanțian, pe terenul unde pînă de curînd se afla parcarea Curții de Apelian. În timp ce, de mai bine de zece ani, moștenitoarea fostului proprietar se străduiește să intre în posesia imobilului, aici a apărut vila unui director mazărian. Povestea vă este parțial cunoscută, căci am mai parcurs-o o dată, prin augustian-septembrian. De atunci, însă, am aflat și alte date, astfel că tabloul – că tot vorbim de Zambaccian – e acum mult mai consistent.

Spre deosebire de terenul din Zambaccianul bucureștean, cel constănțean e mai mîndru și mai cornut, în sensul că se află pe un delușor micuțian, de pe care, dacă nu ești atentian, poți să pici în Portul Tomis. De unde, îți dai seama, poți să încerci marea cu degetul. Ce mai, un Van Gogh al imobiliarelor. Din 1932 pînă în 1971, terenul (325 mp) a aparținut unui cetățean pe nume Paul Mironescu. Statul comunistian, după prostul lui obiceian, i-a săltat acestuia dreptul de proprietate, fără însă a întocmi vreun act prin care să treacă parcela omului în proprietatea poporului cel mult și muncitor, ca să zic așa. Anii trec, trece și elicopterul lui Ceau', zboară gloanțele, apar legile prin care foștii lui colegi, ajunși la putere în democrație, încearcă să îndrepte cît de cît abuzurile din anii comunismului. Unicul moștenitor al lui Mironescu, Raluca Baicu, începe prin '93 demersurile pentru a readuce terenul în sînul familiei. Primăria Constanța îi dă scris că bunul imobil respectiv aparține încă lui Paul Mironescu, nu a fost trecut niciodată în evidențele numitului Statul Român, iar pe el zace tolănită, în bătaia ultravioletelor, o parcare. Apar și alte legi (169/1997, 1/2000, 10/2001), moștenitorul face șanț către Primărie, dar degeaba: nu primește nici un răspuns, nici o decizie. Mucles totalian. Cevaceva mișcă doar Judecătoria Constanța: în toamna lui 2003 obligă autoritățile locale, în frunte cu domnul primarian, să se pronunțe prin decizie sau dispoziție motivată cu privire la cererea reclamantei Baicu Raluca de restituire în natură a imobilului. Vă dați seama că au tremurat slipul și costumul de surfer pe Mazăre și ai lui, văzînd una ca asta.

În realitate, încă din primăvara lui 2003, în urma dispoziției 835/2003 a primarului Radu Mazăre, 300,74 mp din terenul notificat de moștenitoarea lui Mironescu intrase deja, în baza legii 10/2001, în cinstita posesie a constănțenilor Nejloveanu Sterian și Nejloveanu Gheorghe! Aceștia n-au stat mult pe gînduri și, după două luni, prin intermediul mandatarului Nijloveanu Niculae, și-au mărit parcela. 50 de dolari metrul pătrat. Fericitul mire a fost Gheorghe Oancea, director al complexului Brick, administrator la Five Holding SA și Mobitom SA – pe scurt, director la cîteva firme ale imperiului Mazăre. Noul proprietar spunea în contractul de vînzare-cumpărare că a verificat personal, printre altele, ca terenul să nu fie grevat de procese. Raluca Baicu, fără să știe că terenul său era deja plecat cu pluta, a continuat demersurile.

Povestea capătă aspecte halucinante. Pe 31 mai 2005, directorul mazărian obține autorizație de construcție pentru locuință S+P+E, în strada Zambaccian, pe un teren de 330,89 mp. Pe 7 iunie 2005, deci la cîteva zile după emiterea autorizației lui Oancea, niște directori din Primărian îi cer tot Ralucăi Baicu diferite hîrțoage de-ale terenului, printre care una care să dovedească faptul că obiectul notificării n-a fost înstrăinat de Paul Mironescu! Pe 18 iulie, avocatul petentei ia act, la fața locului, de șantierul lui Oancea. În urma unei solicitări din 11 august 2005, Oficiul pentru Cadastru și Publicitate Imobiliară îi confirmă Ralucăi Baicu faptul că terenul din Zambaccian nu este întabulat. Adică e singur pe lume. Gheorghe Oancea deține o încheiere de întabulare din 10 iulie 2003.

În sfîrșit, ca să nu ziceți că v-am ținut degeaba pînă acum, iată ce scria Constantin Racu, „Director adj. Administrație publică locală", în octombrie 2005, către avocatul poporului: „…municipalitatea a făcut verificări suplimentare și a constatat că, într-adevăr, terenul aparținînd lui Oancea Gheorghe este notificat. Repetăm, totul s-a datorat unor erori de identificare a terenului. În prezent, avînd în vedere că legea 10/2001 consacră expres că toate actele juridice efectuate cu privire la imobilele notificate în baza legii 10/2001 sînt lovite de nulitate absolută, și actele juridice prin care Oancea Gheorghe a dobîndit proprietatea sînt lovite de nulitate absolută. Există posibilitatea judiciară de îndreptate a erorilor comise, repetăm, fără știință, de către Primăria Municipiului Constanța".

Vila e terminată. Oancea se consideră cumpărător și constructor de bună credință. A băgat mai mult de 100.000 de euro în construcție. Pînă la urmă, toată lumea a dat în judecată pe toată lumea. Povestea merge mai departe. Pe unde anume, nu se știe, depinde de cît de oarbă e Justiția.

Biroul de Investigaţii

Banul la Balaban trage

Pentru fanii masochiști ai subiectelor din *Academia Cațavencu* în care povestim de ani de zile de ce ni se scumpește curentul, avem o veste bună și una și mai puțin bună: *project manager*-ul pentru retehnologizare de la Hidrocentrala Porțile de Fier 2, dl Marin Balaban, a intrat în atenția organelor; trebuie să precizăm că rostul unui *project manager* într-o retehnologizare inventată pentru furt este în primul rînd cel de a asigura aplicarea legii. Am vrut să spunem a legii omertei; nimic din fărădelegi nu trebuie să scape spre public, nimic din rezultatele simulacrului de retehnologizare nu trebuie să ajungă la voi; ei, bine, iată-l pe dl Balaban, garantul tăcerii, luat la întrebări de poliția economică locală; cel puțin așa povestesc pesimiștii; spunem *pesimiști,* pentru că s-a aflat că dl Balaban ar fi cercetat în urma unor reclamații privind nu fraudele de ordinul a 200 de milioane de euro plecați pe traseul VA TECH-Energy Holding-Dan Ioan Popescu-paradisuri bancare elvețiene, ci secțiunea românească de furturi, care se chinuie cu multe mărunțișuri pentru nici un milion de euro. Iar dacă cercetarea este condusă de comisarul Aurel Petronescu – despre a cărui eficiență am mai scris săptămânile trecute –, e clar că dl Balaban va fi torturat cu șprițuri până va rămâne mut.

Biroul de Investigaţii

Alexandru Căutiș vă invită la iarbă verde:

– în pădurile pe care cu tehnică și Tehnoutilaj le execută Pinalti;
– la poalele unui domn Arbore, care nu-i hatman, ci cam hoțoman.

Umbra lu' Pinalti ofilește pădurea

Dacă vă întrebați de ce Direcția Silvică Neamț nu-și poate scoate la licitație masa lemnoasă, veți primi un răspuns de toată jena. Nu există drumuri de acces în pădure și nici nu vor exista atâta timp cât șefii de ocoale vor fi numiți în continuare din umbra lu' Pinalti.

Mai toate fondurile care au fost alocate Direcției Silvice Neamț, inclusiv cele pentru inundații, au fost acaparate de două societăți: Tehnoutilaj, prin care Pinalti a vârsat aproape 1 miliard în conturile PNL, deși avea datorii mari la stat, și E 85 Impex, în fruntea căreia stă Dorin Ursărescu, deputat PNL de Neamț. În 2005, Tehnoutilaj a câștigat la licitație două drumuri în Ocolul Silvic Gârcina și Raznov, în condițiile în care societatea Preconstruct Pitești se oferise să execute lucrarea cu un miliard mai puțin. Nici maniera în care s-au prezentat la licitație nu a atras atenția nimănui: societatea nu este certificată calitativ la nivel internațional, nu are recomandare din partea Inspecției de Stat în Construcții și nu are laborator propriu. Evident, și banii alocați pentru zonele afectate de inundații s-au grăbit să burdușească buzunarul lui Pinalti. Tehnoutilaj a primit toate drumurile ce trebuiau reparate în cadrul a cinci ocoale silvice. Nici societatea E 85 Impex nu a fost uitată: i-au fost repartizate toate drumurile din OS Tazlău și OS Raznov, cam 55 de miliarde. Lucrările au fost pasate altor societăți, care nu prea știu cu ce se mănâncă asfaltul. Era și normal ca după ce au cerut un comision de 30 de procente să nu se înghesuie nici o firmă serioasă. Nu e prima oară când Pinalti și Urdărescu fac astfel de *deal*-uri. În 2003, societatea E 85 Impex Roman a vândut lucrarea de la Toporul unei firme ce se ocupă cu focuri de artificii. Drumul a trebuit să fie refăcut, pentru că traseul și panta nu corespundeau necesităților oamenilor. Că, deh, nu toți bulangiii de pădure s-au născut arhitecți, cum nu toți urșii or să-l ia pe la spate pe Pinalti, să-i înmoaie nițel tărtița.

Circ la Opera Națională

Scandalul jenantului Bal al Operei din București pare că s-a stins în momentul în care proaspătul director, domnul Arbore, s-a spălat pe mîini și a spus că Opera națională nu a fost decît gazdă, vinovați sînt organizatorii, un ungur și o rusoaică. După această „rezolvare“, secțiunea de Forum de pe site-ul ONB a și fost oprită pentru că nu suporta atît de multe înjurături. Numai că domnul Arbore minte, el și-a asumat acest Bal ca pe o chestiune prioritară, chiar de la prima conferință de presă a sa. „Organizatorii“ străini au refuzat să plătească orchestra Operei și soliștii, astfel că Balul a început cu călușarii și s-a terminat cu perinița, pe site-ul balului fiind acordat un spațiu amplu ansamblului Cununa Carpaților, soliștii de pe prima scenă lirică românească nefiind pomeniți din start. Dar există, în schimb, adrese de croitorese unde-ți poți face haine de bal! Opera Națională și-a pus brand-ul la bătaie și a ieșit și-fonată rău din asta, impresarul ungur declarînd, în românește, la Realitatea TV, că „Balul i-a reprezentat pe români așa cum sînt ei“. Iar bulibășeala organizatorică l-a reprezentat pe directorul Operei așa cum e el, indecis, slab manager, laș. Un om care crede că poate ascunde faptul că toată activitatea Operei a fost blocată cu două săptămîni înainte, că s-a repetat intens pentru bal, cu toți artiștii, în materialele promoționale fiind prezentat coregraful Mihai Babușca repetînd cu debutanții (cei care deschid Balul). Fetele erau dansatoare, dar băieții din acele imagini era veniți de la Academia Militară. Care nu-și trimitea oamenii dacă nu era vorba chiar de Opera Națională și de prestigiul ei! Partea cea mai tulbure la acest Bal este, evident, partea financiară, pentru că nu se știe precis cum au intrat banii în joc, cît a fost sponsorizare, cît a fost donație, cum au fost plătiți cei puțini care au fost plătiți. Că pentru Peter O'Toole, invitatul special, nu s-au găsit nici bani pentru biletele de avion. Partenerul financiar principal, ING România, este supărat de lovitura de imagine proastă primită la Bal. Iar domnul director Arbore se simte liniștit, deși e încă în perioada de probă. Și tocmai a oferit proba contrarie!

Biroul de Investigații

codrul bunelor maniere

Adrian Năstase și-a tras sigiliu și blazon nobiliar

I le-a făcut Ion Octavian Penda în 2001. Pictor, gravor și medalist, Penda este unul dintre cei 12 artiști ai lumii specializați în conceperea matrițelor pentru bancnote și hârtii de siguranță. Administrația de Stat a Patrimoniului Guvernului României l-a angajat pentru a imprima pașapoarte, cărți de identitate, titluri de proprietate, carnete de cecuri, bancnote și medalii. A ilustrat volumul *Vlad III Dracula. The Life and Times of the Historical Dracula,* al americanului Kurt W. Treptow, cunoscut mai mult ca pedofil decât ca istoric. A conceput un basorelief cu chipul lui Mihai Viteazul pentru fațada hotelului „La trei struți“ din Praga, în care a adăstat domnitorul român în primăvara anului 1601. Guvernul l-a desemnat ca director al Muzeului național al hărților și cărții vechi, creat de fostul premier. Blazonul lui Năstase este bizar și elementele lui fac aluzie la apartenența posesorului său fie la masonerie, fie la cultul păgân al Dianei. Scutul central, susținut pe un câmp floral, este format din patru cartiere. Primul de sus, din stânga, reprezintă cele două tolbe încrucișate ale lictorilor romani, cu însemnele puterii exterioare a consulilor, în care se păstrează fasciile și securea. Fasciile, din nuiele, simbolizează fulgerele lui Jupiter, adică energiile informaționale. Cartierul al doilea și al treilea sunt identice și reprezintă o himeră inspirată de cervideul Dianei, în poziție rampantă, adică cu picioarele din față ridicate, cu coadă solzoasă și trilobată de monstru acvatic, purtând un crucifix de factură catolică între coarnele mari. Cartierul din dreapta jos reprezintă un turn pe trei niveluri, simbolizând probabil un mare grad masonic. În interiorul scutului apar trei pentagrame, inspirate din cea a lui Solomon, iar deasupra lui, un coif în formă de joben, al cărui cimier, adică creștet, este reprezentat de același cervideu rampant, de dimensiuni mai mari. Fiind situată la cea mai mare înălțime pe blazon, himera cu un crucifix catolic înfipt între coarnele de cerb, și cu coadă solzoasă și trilobată de monstru acvatic, reprezintă dubla natură a lui Năstase: terestră și acvatică. Deviza blazonului este „Stat crux dum volvitur orbis“, adică „Crucea stă dreaptă, când lumea se învoaie“, și aparține ordinului catolic inițiatic din Chartreux. Blazonul descris astfel apare pe sigiliul cu un diametru de 6 centimetri, inscripționat „Sigilivm Adrian Năstase“. Pe un ex-libris realizat de gravorul Penda, al cărui original îl deținem, apare atât blazonul lui Năstase, cât și zeița Diana a vânătorii, cu o înfățișare extrem de masculină, care nu are nici o legătură cu statuia Dianei de la Luvru, atribuită lui Leochares, cel care l-a sculptat pe Apollo Belvedere. În timp ce Diana de la Luvru, zisă și de la Versailles, este zveltă, cu picioare lungi și subțiri ca ale manechinelor din zilele noastre, Diana lui Năstase, făcută de Penda, are un bulan de halterofil, fățău de culturist și pălmoace de baschetbalist. În masonerie, Diana simbolizează imaginația, sensibilitatea și creativitatea poetică, dar, în același timp, ea poate fi o efigie a actualului cult păgân feminist de inspirație celtică numit Diana Wicca.

Blazona Zoster

dosarele chiX

Gata, doamnelor mătuși, mergeți înapoi cu banii, terenurile și tablourile! Nu astea aduc fericirea. Dacă vreți să mă ajutați în situația actuală, accept numai chitanțe de la taximetriști, bonuri de benzină și, cel mult, cheltuieli pe birotică și cosmetice. Apropo, n-aveți o factură pentru cîteva tone de vopsea în ulei, să decontez și eu niște capodopere?

Adrian Năstase, o prezență așteptată la Festivalul Mătușa de Aur „Zambaccian“, ediția 2006

O procuroare care s-ar putea s-o ia peste Bot

Nea Băse, citește, rogu-te, cu atenție exemplul de mai jos și poate că, apoi, mai revizuim puțin opinia matale că judecătorii sunt corupți, spre deosebire de procurori, care își fac treaba; iar după ce vei constata că nici procurorii nu sunt îngeri, poate reconsideri și ideea că ești de aceeași parte a baricadei cu dânșii. Asta pentru că trăim cu toții în România.

Pe data de 26 mai 2005, la ora 23, 30 de minute și 16 secunde, o tastatură criminală a spart căsuța de e-mail a unui ziarist din Timișoara. După câteva minute, de pe adresa ziaristului (malin_bot@k.ro) a fost postat pe forumul freeex@yahoo.com (frecventat de peste 1.000 de ziariști) un mesaj compromițător pentru respectivul jurnalist. Ceea ce nu știa spărgătorul era că mușcase adânc dintr-o capcană pe care i-o întinsese victima, și asta pentru că nu era pentru prima oară când lui Mălin Bot i se spărseseră adresele. Furios, după primele două incidente de acest gen, el s-a adresat poliției. Specialiștii de la crimă organizată (DIICOT – biroul Timiș) l-au sfătuit să-și mai facă o adresă pe un server din țară (nu Yahoo), ca să poată fi obținute referințele fără formalități internaționale. A făcut-o, după care a lansat un mesaj-momeală de genul „urmează dezvăluiri importante“. Hoțomanul a fost iute identificat, iar dosarul a ajuns la procurorul Carmen Martinov de la DIICOT Timiș. Cu informațiile clare furnizate atât de poliție, cât și de operatorii de Internet, care indicau urmele IP-urilor și demonstrau negru pe alb identitatea făptașului – calculatorul de pe care se operase măgăria are IP 82.77.152.147, înregistrat pe firma Pleiada SA, firma care editează *Ziua de Vest* – procuroarea declară că autorul spargerii este – atenție – chiar victima acesteia! Ca să fie clar, ea reușește performanța să orbească instantaneu ori de câte ori în documentele produse de cercetare apare identitatea altcuiva. Iar ca să o facă lată până la capăt, chioara asta de procuroare a reușit să inverseze relația cu martorii. O ziaristă chemată ca să depună mărturie cu privire la caz a fost tratată cam așa: „Azi, drăguțo, te înșeli; Mălin Bot e un mincinos, el și-a spart singur adresa“. În consecință, în rezoluția pe care a redactat-o, procuroarea pune din greu de la ea din gușă în gura martorilor chestii pe care aceștia nu le-au spus („martorii susțin că au aflat despre spargerea adreselor de la reclamant“; or, martorii au spus fix pe dos, că reclamantul a aflat de la ei despre spargere), îl săpunește sever pe autorul plângerii pentru că ar fi avut conflicte de muncă pe unde a lucrat etc. Firește, rezoluția se încheie cu un superb NUP. Iar reclamantul depune o a doua plângere, de data asta la adresa procuroarei. Despre motivele care ar putea explica de ce Carmen Martinov confundă cercetarea cu dezinformarea și despre relația specială a Liei Lucia Epure cu magistrații timișoreni o să povestim data viitoare. Până atunci, revenim cu invitația adresată dlui Băsescu să facă o evaluare a efectelor școlii Botoș asupra comportamentului procurorilor.

Biroul de Investigații

Avem un A.N. Cum procedăm?

Cu problema asta s-au întîlnit într-o zi sereștii prahoveni, priviți destul de prost după ce Corneliu Păltînea și Daniel Bucur, foști șefi ai serviciului, au fost arestați pentru afaceri cu produse petroliere. Așa cum au învățat ei la cursurile de marketing pe care nu le-au făcut, pentru reabilitarea numelui instituției e nevoie de o adevărată lovitură de imagine. Pentru ca succesul să fie garantat, a fost ales un caz cu A.N. Nu, nu este vorba de un „autor necunoscut“, ci de unul al naibii de cunoscut: Adrian Năstase. Odată ales cazul, sereștii au trecut la culegerea informațiilor. Desigur, prin metode specifice. A rezultat o listă de toată frumusețea, pe care SRI Prahova o poate prezenta oficial la o grădiniță cu program prelungit, dar după plecarea copiilor, ca să nu se facă de rîs.

Din cele cîteva pagini de informații, s-au reținut spre verificare următoarele:

– o bătrînică a fost auzită pe 7 noiembrie 2005 (la coadă la lactate, probabil – n.n.), spunînd că Năstase a cumpărat ferma pomicolă de la Măgurele.

– pe 9 februarie, anul curent (asta e proaspătă – n.n.), o farmacistă, pe numele ei Cici Ciubuc, a fost auzită de organ afirmînd, cam sigură pe ea, că Năstase și-a cumpărat o proprietate la Cheia. S-a consemnat și s-a trecut mai departe.

– un nene a zis (există nume și număr de mobil – tot n.n.) că știe el sigur că Năstase a cumpărat prin intermediari terenuri pe traseul autostrăzii, în dreptul comunei Florești. Un altul declară pe propria răspundere că tot în zonă, dar în apropierea bisericii de pe DN 1, Năstase a luat 30 de hectare de teren. Iar un al treilea vine și spune că zona de agrement Fîntîna cu Cireși, din Cîmpina și o pădure din Cornu, plus un teren la Valea Doftanei, îi aparțin tot lui Bombonel. N.n. – ceva tot trebuie să fie adevărat!

– ferma și crama Tohani sînt ale lui Năstase, potrivit unor surse de încredere.

– crama Seciu nu este nicidecum a lui Liviu Luca, care deține controlul Rovit, ci tot, ați ghicit, a lui Năstase.

– pînă și rampa ecologică de la Boldești e a lui Năstase, pentru că și aici s-a găsit cineva să bage mîna în foc pentru asta.

– în peisaj apare și Dana, care cică a cumpărat farmaciile din Ploiești. Probabil aceasta e o informație care circulă pe la cozile la medicamente.

Asta este lista. Dintr-o regretabilă scurgere de informații, boală de care suferă SRI Prahova și pentru remedierea căreia jurnaliștii de la publicația *altPHel*, din Ploiești, trebuie cel puțin arestați, ea a ajuns la presă.

Ca să le-o ia înainte sereștilor, Năstase ar putea organiza o drumeție în Prahova, cu presa, ocazie cu care ar putea să-și prezinte oficial proprietățile, probabil moștenite, despre care acum doar se crede că îi aparțin.

Dragoș PĂTRARU

Cum se naște un grup de interese și cine sunt nașii grupului

În 1998, Iliuță Nicolae a fost numit directorul Direcției juridice din Secretariatul General al Guvernului, de tovarășul secretar general Radu Stroe, liberal celibatar, marinar în rezervă și fecior de casă al lui Valeriu Stoica. La scurtă vreme, și în timpul administrației CDR, Nicolae este atras de vârtelnița pedeserită și desemnat drept președinte al Consiliului de Administrație al societății Asirom. Societatea Asirom este condusă de foarte cunoscutul milionar în dolari Ioan Niculae, care a falimentat tuturor românesc. Iliuță Nicolae s-a apropiat de fostul PDSR în momentul în care imaginea CDR era cădălită la maximum și devenea din ce în ce mai clar că social-democrația va reveni în forță la cârma Patriei, în urma alegerilor din 2000. Drept urmare, Nicolae a început să sponsorizeze masiv PDSR-ul, prin tot felul de fundații, una mai obscură decât cealaltă. După alegerile din 2000, Micky Șpague îl va ajuta pe Iliuță Nicolae să sugă niște venituri foarte grase, timp de doi ani, ca membru al Consiliului de Administrație al TAROM. Ei, cititorii moșului, și abia acuma începe distracția. Vin alegerile din 2004, cu binecunoscuta lor răsturnare de scor, iar Iliuță Nicolae, în loc să fie aruncat la gunoi drept de șeu al regimului social-democrat, este sărutat în frează de Alianța D.A. și uns drept director al Direcției juridice din cadrul Secretariatului General al Guvernului. Motivația? Unu: domnul Nicolae a mai lucrat ca director la juridic și știe cel mai bine care e treaba acolo; și doi: domnul Nicolae mi-a dat informații tot timpul din tabăra PSD, cât vreme pesediștii erau la putere. Cine este avocatul lui Iliuță Nicolae în ambele cazuri? Bingo: senatorul PNL de Maramureș Radu Stroe, celibatar, marinar în rezervă și fecior de casă al lui Valeriu Stoica. Ba mai mult decât atât, și mai ca naiba nu se poate, Iliuță Nicolae este ales din nou membru în Consiliul de Administrație al Asirom și, puțin mai apoi, președintele consiliului. Iliuță Nicolae se află într-o flagrantă situație de incompatibilitate și trebuie dat de urgență afară dintr-una din cele două organizații, dacă nu chiar din România. Acuma, dacă stăm strâmb și judecăm drept, personajele de mai sus, adică Iliuță Nicolae, Radu Stroe, Ioan Niculae și Valeriu Stoica, formează nici mai mult, nici mai puțin decât un grup de interese. Dată fiind prestația foarte dubioasă a acestui grup, cazul lui Iliuță Nicolae face în acest moment obiectul negocierii dintre liberali și udemeriști, cei din urmă conducând Agenția Națională a Funcționarilor Publici.

Cornel IVANCIUC

Mircea Toma se uită în stânga,

se uită în dreapta și abia după ce se uită și în jos vede despre ce-i vorba în „Chix“-uri:
– o procuroare confundă cercetarea cu dezinformarea;
– SRI Prahova încurcă proprietățile care sunt ale lui Năstase cu acelea care ar fi putut să fie;
– Alianța D.A. amestecă interesele publice cu cele private, prin persoana unui traseist politico-financiar.

chiXXL

Dom' doctor, că matale te văd mai intelectual... Uite la ce mă refer: de la al cîtelea milion manglit ciordeala se consideră infracțiune?
MARIAN VANGHELIE

Doctorul director deputat profesor președinte Sorin Oprescu încercînd să-i explice lui Marean Vanghelie că prostia nu se operează, mai ales în stadiul primar. De sector.

Ce-mi spune mie Fane Jeg... Cică ăsta e tun Cannon de 15.000 de coco! Mare șmecherie... Păi, am în palmares tunuri de mii de ori mai mari!

Fostul jurnalist Radu Mazăre încercînd să-și amintească de vremurile cînd îi critica pe marii bandiți de talia primarului de Constanța

Alo, domnu' comandant Băsescu? Sînt eu, Flota! Care știți că sînt plecată în străinătate. V-am sunat ca să mă lăsați și pe mine o tură la căpșuni în Spania, poate scot un ban să mă pot întoarce...

Secvențe de la Consiliul Suprem de Apărare a Țării de Ea Însăși

Dragă Solana, vezi Patek Philippe-ul ăsta de la mîna mea de 156.000 de dolari, fabricat în 2000, seria scurtă? De-abia aștept să vină procurorii Cristoiu Ion și Diaconescu Dan să le spun că e o copie din secolul XIX!

Adrian Năstase discutînd cu reprezentanții unor țări care, din nefericire, au produs atîta artă cîtă nu poate copia un întreg secol XIX, ca să atîrne el pe pereți

România, țară de păcat

– indexul evenimentelor mondene –

TVRM face ordine

Cătălin Crișan s-a angajat director de programe la TV România de Mîine. Cei care i-au făcut oferta mizează atît pe experiența lui de la Tele 7 abc, cît și pe faptul că, odată angajat la TVRM, nu va mai cînta la concurență (OTV, Alfa TV, Etno TV și Astral TV).

Botul și pișcotul

Daniela Györfi este nemulțumită pentru că buzele i s-au dezumflat la doar două săptămîni după ce și le-a mărit artificial. Singura soluție care-i rămîne ar fi să se mărite c-un boxer, care să-i umfle botul și des, și gratis.

Cadoul lui Columb

Dan Negru și-a făcut cadou de ziua lui o nevastă pentru că, mai strîns la pungă fiind, pur și simplu n-a găsit un cadou mai ieftin.

Jafuri, jafuri

Numeroase pensionare au fost jefuite în numele Zînei Surprizelor și al emisiunii ei. Lasă că-i mai bine așa decît să le-aducă Andreea din Africa niște nepoți negri cărora să n-aibă ce să le dea să mănînce și să bea și pe care să n-aibă unde să-i culce.

C'est la invidie

Pentru că e invidioasă pe sînii ei naturali, Sorana de la A.S.I.A. îi face zile negre Alinei de la A.S.I.A. Bine-i face. Iar, ca supremă răzbunare, îi sugerăm să zgîrie, într-o zi, cu un cui CD-ul după care face playback întreaga trupă.

Eurovizuina luminată

Pe Mihai Trăistariu l-a părăsit iubita chiar înainte de Eurovision și nici măcar nu l-a sunat să-l felicite. Normal că nu l-a sunat din moment ce avea ambele mîini ocupate: cu una îi dezumfla cauciucurile fostului iubit și cu cealaltă le vota prin SMS pe gemenele de la Indigo.

AC/CD

muzeul figuranților de ceară

Ce-are sala cu prefectura

Corespondenții noștri din sălile de fitness ale Bucureștiului revin, dragi cititori, cu amănunte noi și incendiare. Să-i ascultăm, preț de cîteva abdomene și genuflexiuni: „Andreea, avem legătura. Va să zică, doamna Mioara Mantale este prefect, dar nu orice fel de prefect, ci chiar prefectul Capitalei. Ca orice prefect de capitală care se respectă, doamna Mantale și-a tras, mai nou, un iubit cu vreo șapte-opt ani mai tînăr decît dumneaei. Care iubit răspunde la numele de Silviu Văduva, este divorțat de curînd și, tot de curînd, a început să iasă în lume la brațetul doamnei Mantale. Așa a ajuns, într-o zi, la sala de fitness a Hotelului București. Unde, pe motiv că nu au fost inventate aparatele la care să se lucreze în cuplu, iubitul doamnei prefect a fost nevoit să se desprindă de brațul doamnei prefect și să purceadă a întreprinde activități specifice amplasamentului. În timpul ăsta, doamna prefect dedica, la rîndu-i, o atenție deosebită siluetei (că doar de-aia venise la sală, nu?), dar nu o atenție totală și desăvîrșită, cum v-ați fi așteptat, dragi cititori. Adică, idea e că doamna prefect nu-l scăpa din ochi pe Silviu, care încerca, la rîndul lui, să nu le scape din coada ochiului pe două dive ale PRO TV-ului (Amalia Enache și Monica Dascălu), venite și ele la sală, ca să mai uite de prompter. Și nu numai că doamna prefect a identificat exact traiectoria privirilor iubitului dumneaei, dar a luat rapid și o decizie (că, na, e obișnuită cu chestia asta de la serviciu): aceea de a se ține după el, prin sală, ca o umbră. Cum se muta iubițelul la un alt aparat, pac, doamna Mantale își abandona exercițiile și se muta și dumneaei în imediata proximitate a obiectivului. Ceea ce pe noi, ca specialiști, ne face să credem că cei doi n-au ales bine metoda de întreținere fizică și să le recomandăm să se apuce de jogging, ca să poată și doamna Mantale să se țină după iubit, în mod legitim. Andreea, ia-ți înapoi legătura".

Cuplul conjugal al lui Sabin Ilie – la bal, fosta iubită – în curînd, la spital

Deci eu nu mă pricep la fotbal, prin urmare habar n-am la ce echipă joacă Sabin Ilie. Am întrebat un celebru specialist din redacție, dar, din nefericire, n-am primit un răspuns clar. Vorba vine „din nefericire", pentru că, de fapt, n-are absolut nici o importanță dacă Sabin Ilie joacă la FC Național, la Rapid, în China sau, cum sugerează un alt celebru specialist din redacție, în Afganistan. Important e altceva. Anume că numitul fotbalist a reluat de curînd relația cu fosta sa soție, Nicoleta, cunoscută, în special, sub numele de Leta. O relație plină de scandaluri, despărțiri și împăcări, mult mai mediatizată, de-a lungul vremii, decît cariera sportivă a lui Ilie, printre altele și grație firii violente și degrabă vărsătoare de sînge nevinovat pe care-o posedă partea feminină a cuplului. Despre această fire violentă și răzbunătoare vrem să vă zicem și noi două chestii în textul de față: 1) Dacă, într-o zi nefastă a vieții voastre, vă veți nimeri în același bar cu Leta, ar fi bine bine s-o ocoliți, pe considerentul că s-ar putea să vă treziți cu una-n freză numai fiindcă v-ați uitat mai nu știu cum la ea. Și 2), dacă cumva răspundeți la numele de Mirela și vă știți vinovată de a fi împărțit așternuturile cu Sabin Ilie, în perioada dintre divorț și împăcarea cu fosta nevastă, ar fi bine să vă angajați bodyguard. Pentru că Leta își dorește sincer să vă bată și șansele să-i iasă nu sînt deloc mici. Pentru că, așa cum zice și inegalabilul Paulo Coelho, „cînd îți dorești ceva cu-adevărat, întregul univers conspiră la realizarea dorinței tale".

Radu Moraru – Nașul propunîndu-i Mioarei Mantale o ofertă pe care el n-o poate refuza

Floriana Jucan a suferit un nou *Șoc*

Vă spuneam acum, pardon de expresie, cîteva numere, că o angajată de-a lui Dan Diaconescu (Mădălina Radu) își va trage (desigur, cu ajutorul arabului care a umplut piața românească de oje și rujuri Ruby Rose) o revistă de paparazzi, intitulată *Choc.* Vă mai spuneam, tot acum cîteva numere, că revista cu pricina și-a amplasat birourile în spațiul altei reviste mondene, *Star,* pe care a mutat-o în aceeași clădire, dar la alt etaj. Nu vă spuneam acum cîteva numere, dar vă spunem acum, că directorul revistei în discuție va fi fana lui Pascal Bruckner, a fostului ambasador Vettovaglia, a defunctului Gigi Kent și a multor altora, Floriana Jucan (nu insistăm asupra biografiei ei, deoarece normal ar fi să o cunoașteți deja). Și mai e o chestie pe care nu v-am spus-o acum cîteva numere și trebuie să v-o spunem acum: *Choc* nici nu va mai ieși, de fapt, pe piață. Sau va ieși, dar cu alt nume, pentru că reputația celui anunțat a fost distrusă deja, cu intenție, de revista *Star.* Care a editat de curînd un supliment jalnic (de la conținut la layout și invers), intitulat *Șoc,* confundat de toată lumea cu așteptatul *Choc* și calificat în unanimitate drept o mare tîmpenie, special amenajată ca să fie ocolită pe vecie. Cît despre madam directoare Jucan, nici nu vrem să ne imaginăm ce palpitații a avut pe parcursul acestor evenimente turbulente. Șoc mai mare n-a trăit probabil nici cînd a murit Gigi Kent și a lăsat-o singură, c-o căruță de bani.

Veninul și cînepa

SUPERNOU!

Premiile noastre chiar s-au dat!

Senzațional! Săptămîna trecută am anunțat cîștigătorii concursului internațional care a avut-o ca protagonistă pe starleta porno Laura Andreșan, în varianta bosumflată și acreditată la Senat, de acum cîțiva ani. Vă reamintim că ocupantul locului III a primit din partea redacției un buchet de sincere felicitări, ceea ce n-am putea spune despre ocupantul locului II, care a primit un CD cu Laura Andreșan, și nici despre ocupantul locului I, care, concurînd extrem de cinstit, a cîștigat numărul de telefon (0727.XX6.6XX). Ei bine, a sosit momentul să vă dovedim că nu v-am păcălit și că spectaculoasele noastre premii, atunci cînd sînt promise, chiar se dau. Priviți-l, dragi cititori, în fotografia alăturată, pe domnul A.E., fericit cîștigător al CD-ului cu Laura Andreșan (cum am mai precizat, folosit în prealabil și de colectivul masculin al redacției *Academia Cațavencu).* Desigur, nu-i puteți afla numele complet și nici nu-i puteți vedea fața, odată pentru că asta i-ar putea enerva pe șefii lui, care ar putea fi tentați să-l concedieze, și a doua oară pentru că nu vrem să atragem atenția cetățenilor certați cu legea, care ar putea fi tentați să-i dea în cap, în scopul de a-l deposeda de atractivul premiu. Asta nu vă va împiedica însă să vă concentrați asupra părților vizibile din fotografie, și mai ales asupra unei triple și copleșitoare certitudini: că noi nu v-am mințit niciodată (1), că n-o să vă mințim nici de-acum încolo (2) și că premiile noastre chiar se dau! Și chestia asta v-am spus-o chiar cu lacrimi în ochi! Pa!

SeNat King Cole

Localul bălan

Bucătarul lui Tucă s-a așezat la casa lui: *Casa Sârbului*

Io sînt o rudă de la țară a Bursucului Gastric și, cum ajung la oraș, după ce încarc papornițele, îmi trag ciorapii albi și treningul bun și mă duc și io la restaurant, ca boierii. Anul ăsta am ales să merg la Constanța, orașul ăla în care nimeni nu mai are Leganza. În amintirea contrabandei pe Dunăre pe care o făcea văru-meu cu sîrbii, am ales să merg să iau ceva de-ale gurii la ***Casa Sârbului.*** Cică e acolo mare șef bucătarul lu' domnu' schior Marius Tucă Snow, de la *Taverna Sârbului* din București. De fapt, am auzit că bucătarul de la *Tavernă* e chiar patron la *Casă.* (Uite o chestie pe care n-am s-o înțeleg niciodată: cum se face că domnu' Marius, care lucrează la Antena lu' domnu' Voiculescu, și-a făcut *Taverna Sârbului,* care Sârbu știam că e jupîn, împreună cu doamna Teo și cu Nicoleta, la PRO TV?)

Restaurantul, ce să zic, central. Mobilierul, cam ca noi la sătesc, adicătelea mai rustic, dar un rustic mai de oraș, ca să zic așa. Rustic era și mirosul care a stat cu mine la masă, care era așezată chiar deasupra veceului. Dar asta nu mi-a zis-o nimeni, aveam s-o aflu abia la sfîrșit, după ce m-am controlat de zece ori să nu fi plecat din sat cu vreo bucurie de vacă pe talpă. De foame, aș fi mîncat tot orezul sîrbesc din meniu, dar am zis să încep ca la carte, cu o ciorbă de pui. Porția m-a cam descumpănit. Mai bine aș fi cerut o cafea, că poate așa aveam din ce să mă satur. Zeama îmi părea cunoscută, dar poate așa e rețeta secretă a sîrbului, cu gust de cantină. La felul doi am zis că mă las pe mîna ospătarului, care îmi spunea că hă-hă, ce porții au ei acolo, te saturi doar privindu-le! Mi-a adus băiatul ceva pulpe umplute cu cașcaval și kaizer, dar nu m-a avertizat că sînt în stil Dracula, adică în sînge. Nu mai spun de solnița de sare scăpată peste mîncarea mea. Desertul a fost apoteotic. Clătite cu miere și nuci, tari ca scoarta de obraz. La plată m-am simțit cu adevărat boier – ceva peste trei sutici, aproape patru, plus bacșiș', cum am văzut io în *Dallas.* Boieri sînt și ei, că nota de plată nu avea nici urmă de însemne ale firmei care a emis-o. M-am sculat de la masă mulțumit: mîncasem așa cum trebuie, adică fără să mă satur. La closet, curat, dar fără să dea pe afară. Cînd să zic bogdaproste, s-a stins lumina. Ca în filmele alea de groază. N-a intrat nimeni peste mine și bine a făcut, că oricum nu mai avea ce să-mi ia. Și dacă am scăpat eu cu viață din farsa de la *Casa Sârbului,* nu mă mai sperie nimic.

Bursucul gastric

LEGENDĂ:

- ✕✕✕✕✕ *ca la mama acasă;*
- ✕✕✕✕ *ca la tata acasă;*
- ✕✕✕ *ca la mine acasă;*
- ✕✕ *ca la mă-sa acasă.*

- *ieftin ca braga;*
- *caută-te-n buzunar înainte de a intra;*
- *e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de rîs;*
- *numai dacă te invită cineva care plătește.*

- *poți să și adormi;*
- *curățel;*
- *ai grijă pe unde pășești;*
- *n-ai putea să mai rabzi?*

Din ciclul *Neveste mai puțin disperate după celebritate,*

Astăzi, soția lui Sergiu Nicolaescu

Sergiu, iubitule, am pregătit lumînările, am pus o şampanie la rece şi ţi-am picurat şi ceva bun în ceiuţ. Sper că diseară o să-l văd şi io pe Mircea cel Mare!

Dana Ioniță, o junǎ care a prins rolul de soție în filmul vieții venerabilului Sergiu Nicolaescu, trecut de vîrsta cînd nu te mai poți lăuda cu *Pistruiatul* sau *Roşcovanul,* da' tot mai faci un pic de treabă *Cu mîinile curate*

Admiratorilor, dar mai ales admiratoarelor comisarului Moldovan le oferim, în exclusivitate, cîteva fotografii cu Dana Ioniță (26 sau, hai, cel mult 28 de ani), cea de-a treia soție a regizorului Sergiu Nicolaescu (76 de ani), pe care, așa cum vă spuneam și acum vreo două luni, cu ocazia sărbătorilor de iarnă și a dezvăluirii căsătoriei, acesta a cunoscut-o, în urmă cu cinci ani, pe platoul de filmare și în calitate de figurantă la unul dintre filmele dumnealui. N-ați mai văzut-o niciodată pînă acum pentru că, spre deosebire de Irinel Columbeanu, Nicolaescu n-o scoate nici la plimbare pe la diverse lansări de bigudiuri și nici n-o giugiulește pe la televizor. Asta ca să nu mai amintim de faptul că, deși dragostea-i de multe ori o chestiune de chimie, dom' Sergiu habar n-are de multe strategii în care Irinel este expert. De exemplu, nu dă SMS-uri ziariștilor să-i informeze că tînăra lui parteneră de viață a luat, acum 10 ani, cînd era în liceu, nota 8 la lecția despre alchene.

Nea Mărin Octogenar

Botezatu a umplut de carne frigiderele de la Plaza Romania

Doamnelor și domnișoarelor, permiteți-ne să vă pupăm mîinile cu ocazia inefabilului interval dintre 1 și 8 Martie și, dacă nu e prea mult, să vă povestim cum și-a băgat creatorul de chiloți Cătălin Botezatu, din cauza voastră, organele de reproducere în conducerea Plaza Romania. Va să zică, fetelor, în cinstea voastră care sînteți, pe 9 martie, în amplasamentul mai sus menționat s-au desfășurat niște prezentări de modă al căror invitat special și coorganizator a fost însuși Bote. Care, în timpul în care nu s-a pupat cu mama Zina, a avut grijă ca rochiile dintr-o colecție de-a lui să cadă bine pe manechine și, în general, ca toate colecțiile să cadă bine pe toate manechinele. Și care, deși din afară evenimentul a fost evaluat ca un succes, s-a enervat progresiv, pe tot parcursul lucrărilor, pe motiv că pe gazde le durea la bască de ce se-ntîmpla acolo, iar pe manechine le durea ba cîte-un genunchi (din cauză că podiumul era amenajat oarecum precar), ba inima (deoarece printre ele s-au strecurat, la un moment dat, niște fete cu aer vizibil de traseiste). Așa că prezentările de modă în discuție au culminat, în cele din urmă, cu un scandal de nedescris pe care designerul de izmene l-a făcut întregii organigrame a Plaza Romania. De la femeia de serviciu pînă la conducere, toată lumea a făcut cunoștință nu doar cu spumele lui Botezatu, ci și cu niște cuvinte pe care nu le putem reproduce aici, dar despre care vă putem spune că începeau, în principal, cu literele P și F. Desigur, nu cunoaștem ce simțăminte-au avut cei înjurați în momentul impactului, dar bănuim că măcar unii dintre ei și-au dorit ca Bote să smulgă, la nervi, rochiile de pe manechine și să li le arunce în cap.

Boteria Națională

Și fotbaliștii se bulănesc la teatru

Ce dracu' să mai faci, duminica seara, acum, că Ioanițoaia e la băi și nici semințe nu ai de ce să mănînci pe stadion? Poate să te duci la Bamboo (nu, că a ars!) sau la vreun film (nu, că Arnold s-a luat de politică și nu mai ai ce să vezi!). Sau e mai mișto să te duci la un concert?! Asta e, mai ales că am auzit că undeva în Bucuresti cîntă Vijelie. Gata, îmi iau nevasta și niște prieteni și să mergem. Zis și făcut. Înăuntru, multă liniște, ceea ce mă cam miră, iar cînd dau hainele la garderobă încep să înțeleg crudul adevăr: m-am înșelat. Odată intrat în sală, mă mai și anunță ăia să închid mobilul pe durata spectacolului. E clar, îmi zic aparte, am ajuns la teatru. Piesa nu mi-a plăcut, da' deloc, deloc, prin urmare, ce era să fac?… Mă uitam și io la unu' din fața mea cum tot încerca s-o bulănească pe don'șoara cu care venise. Ea nu și nu, el se mai supăra, mai trimitea niște sms-uri, după care încerca din nou, ea tot nu și nu, pînă-ntr-un final cînd, blazat, omul și-a pus capul pe spătarul scaunului din față, cu gîndul să doarmă. Nu cred că a putut, că făcea Condurache prea multă gălăgie. Eu, nici atît, că mă tot gîndeam la necazul bietului băiat. De-abia cînd a început nevastă-mea să îmi zică ceva de Dinamo și de CS Otopeni, m-am prins că Ianis Zicu ăsta e fotbalist (sau cam așa ceva) și că și el greșise sala (v-ați prins, pînă la urmă, al dracu' Vijelie n-a venit).

Zicul Paris

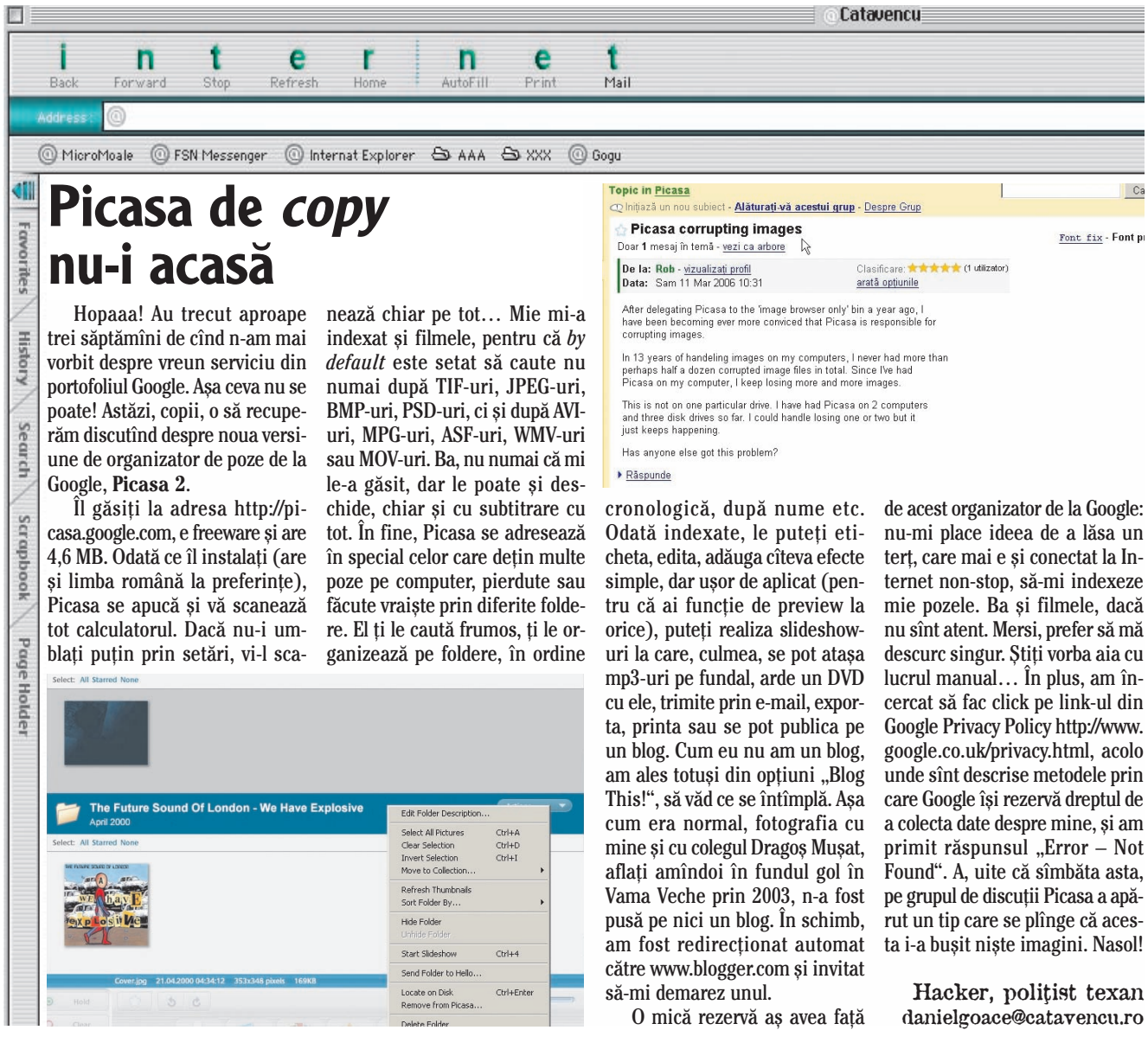
Catavencu
i n t e r n e t
Back Forward Stop Refresh Home AutoFill Print Mail
Address
MicroMoale FSN Messenger Internat Explorer AAA XXX Gogu
Favorites History Search Scrapbook Page Holder

Picasa de *copy* nu-i acasă

Hopaaa! Au trecut aproape trei săptămîni de cînd n-am mai vorbit despre vreun serviciu din portofoliul Google. Așa ceva nu se poate! Astăzi, copii, o să recuperăm discutînd despre noua versiune de organizator de poze de la Google, **Picasa 2**.

Îl găsiți la adresa http://picasa.google.com, e freeware și are 4,6 MB. Odată ce îl instalați (are și limba română la preferințe), Picasa se apucă și vă scanează tot calculatorul. Dacă nu-i umblați puțin prin setări, vi-l scanează chiar pe tot… Mie mi-a indexat și filmele, pentru că *by default* este setat să caute nu numai după TIF-uri, JPEG-uri, BMP-uri, PSD-uri, ci și după AVI-uri, MPG-uri, ASF-uri, WMV-uri sau MOV-uri. Ba, nu numai că mi le-a găsit, dar le poate și deschide, chiar și cu subtitrare cu tot. În fine, Picasa se adresează în special celor care dețin multe poze pe computer, pierdute sau făcute vraiște prin diferite foldere. El ți le caută frumos, ți le organizează pe foldere, în ordine

Topic in Picasa
Inițiază un nou subiect - Alăturați-vă acestui grup - Despre Grup
Picasa corrupting images
Doar 1 mesaj în temă - vezi ca arbore
De la: Rob - vizualizati profil
Data: Sam 11 Mar 2006 10:31
Clasificare: (1 utilizator)
arată opțiunile
After delegating Picasa to the 'image browser only' bin a year ago, I have been becoming ever more conviced that Picasa is responsible for corrupting images.
In 13 years of handeling images on my computers, I never had more than perhaps half a dozen corrupted image files in total. Since I've had Picasa on my computer, I keep losing more and more images.
This is not on one particular drive. I have had Picasa on 2 computers and three disk drives so far. I could handle losing one or two but it just keeps happening.
Has anyone else got this problem?
Răspunde

cronologică, după nume etc. Odată indexate, le puteți eticheta, edita, adăuga cîteva efecte simple, dar ușor de aplicat (pentru că ai funcție de preview la orice), puteți realiza slideshow-uri la care, culmea, se pot atașa mp3-uri pe fundal, arde un DVD cu ele, trimite prin e-mail, exporta, printa sau se pot publica pe un blog. Cum eu nu am un blog, am ales totuși din opțiuni „Blog This!“, să văd ce se întîmplă. Așa cum era normal, fotografia cu mine și cu colegul Dragoș Mușat, aflați amîndoi în fundul gol în Vama Veche prin 2003, n-a fost pusă pe nici un blog. În schimb, am fost redirecționat automat către www.blogger.com și invitat să-mi demarez unul.

O mică rezervă aș avea față de acest organizator de la Google: nu-mi place ideea de a lăsa un terț, care mai e și conectat la Internet non-stop, să-mi indexeze mie pozele. Ba și filmele, dacă nu sînt atent. Mersi, prefer să mă descurc singur. Știți vorba aia cu lucrul manual… În plus, am încercat să fac click pe link-ul din Google Privacy Policy http://www.google.co.uk/privacy.html, acolo unde sînt descrise metodele prin care Google își rezervă dreptul de a colecta date despre mine, și am primit răspunsul „Error – Not Found“. A, uite că sîmbăta asta, pe grupul de discuții Picasa a apărut un tip care se plînge că acesta i-a bușit niște imagini. Nasol!

Hacker, poliţist texan
danielgoace@catavencu.ro

Abonatul Regele Carol I are telefonul închis sau nu se află în aria de acoperire

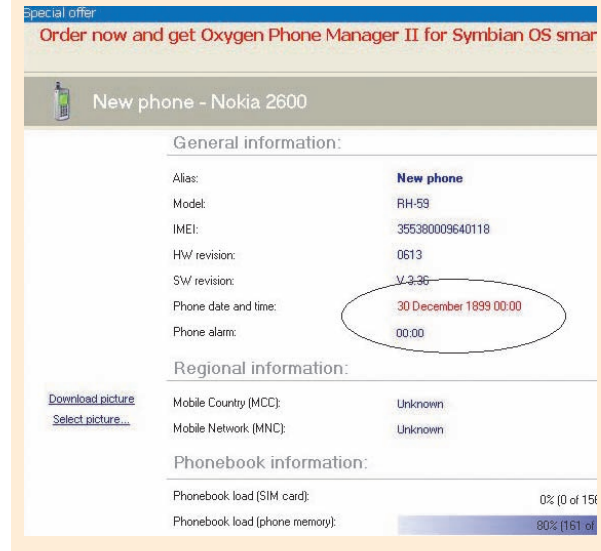
Special offer
Order now and get Oxygen Phone Manager II for Symbian OS smar
New phone - Nokia 2600
General information:
Alias: New phone
Model: RH-59
IMEI: 355380009640118
HW revision: 0613
SW revision: V 3.36
Phone date and time: 30 December 1899 00:00
Phone alarm: 00:00
Regional information:
Download picture
Select picture...
Mobile Country (MCC): Unknown
Mobile Network (MNC): Unknown
Phonebook information:
Phonebook load (SIM card): 0% (0 of 15
Phonebook load (phone memory): 80% (161 of

Oxygen Phone Manager (www.oxygensoftware.com) este o aplicație software – pentru sistemele de operare Symbian – care permite gestionarea datelor din telefoanele voastre mobile. Așa cum vedem în captura de mai sus, varianta trial a lui OPM îți permite să introduci cîte telefoane vrei, împreună cu contactele de pe SIM și un calendar. De asemenea, aplicația îți poate oferi informații generale despre mobilul tău. Ce te faci însă cînd softul îți spune că data de pe telefonul tău ar fi 30 decembrie 1899? Păi, ce naiba să faci… îți iei frumos liber următoarele două zile și te pregătești să sărbătorești așa cum se cuvine Anul Nou împreună cu străbunicii.

Horia SIM

single player împotriva tuturor:

Jocul, broasca și o țeapă

Vine o vreme în viața fiecărui jucător cînd trebuie să își bată un pic joc de timpul lui. Nu mă refer aici la epopeile de tip Doom, în care omori aceiași monștri două săptămîni. În care mergi și te duci și tragi și totul ar fi atît de plictisitor dacă pisica nu ar sări brusc la tine în brațe, speriindu-te de moarte. Nah. Mă refer la genul de jocuțe făcute pentru birou sau pentru orele de dinaintea mesei, jocuțe pe care le-ai lăsa bucuros la prima boare de piure. Jocuțele pe care le joci așa cum conduci, din reflex, și cu o țigară în mîna dreaptă. *Crazy Frog Racer* e unul dintre ele. Se bazează pe personajul enervant care a făcut carieră doar pentru că era 3D, avea ochii mari și bovini și zbura cu penisul gol pe remixul melodiei „Axel F". Ce mari pretenții poți avea de la așa ceva? Placă video? Poți să ai și din lemn. În ciuda cerințelor minime care sînt minime și pentru *Minesweeper,* jocuțul se vede bine. Are o coloană sonoră foarte antrenantă, foarte techno, care face bine la mediul dinamic al jocului. Are și alte personaje cu care sau împotriva cărora poți alerga. Pentru că asta este întreaga idee. Să ajungi primul la destinație. Sistemul de concurs este aproape identic cu genul arcade și mai ales cu clasicul *Deathcarz,* care oferea pe vremuri o senzație de viteză și excitement net superioare oricărui *Need for Speed* de pe vremea aia, care, prin comparație, păreau simulatoare de zbor. Deh, pentru oamenii care vor *Deathcarz* cu broasca enervantă și pe alocuri amuzantă, jocul ăsta s-ar putea dovedi util. Pentru ceilalți, care au placă video și niște gusturi la fel de performante ca un *Murcielago, NFS Most Wanted* e singura soluție. Pînă la urmă, faptul că ți-ai pierdut vreo două ore din zi încercînd să duci prima la finiș o broască urîtă care practic ți-a asasinat sănătatea mintală acum un an nu e cel mai relaxant gînd. Și zău dacă îți mai vine să pui geană pe geană. Ring-ding-ding-dighiding…

Septimiu Server

Cosmotele învelesc cartela în staniol

„Dați, doamnă, numai cîte cinci cartele Cosmote, să ajungă la toată familia!" Cam așa auzeai toată săptămîna trecută la toți dealerii Cosmote, care au retrăit sentimentul de profunde împliniri mărețe atunci cînd în fața magazinului au avut cozi ca pe vremea lui Ceaușescu. La ce se bulucea toată lumea? La ultima ofertă Cosmote: cartela cu 2.000 de minute gratuite pe lună în rețea. Au luat românii și au vorbit în primele zile de ofertă de s-a sufocat rețeaua! Cică în afacere s-au băgat și speculanții, care au cumpărat teancuri ca să le vîndă la suprapreț pe 31 martie, ultima zi a ofertei. Vă mai amintiți vremea lu' Nea Nicu, cînd carnea, zahărul și ouăle se dădeau pe cartelă? Ei, acum ar trebui ca înșeși cartelele să se dea pe cartelă!

Vodă Phone

hard de nerăbdare

Coliba unchiului Norton

Utilizatorii produselor Symantec care stau pe IRC probabil că au descoperit șocați cît de ușor pot fi scoși pe tușă instant de către vreun glumeț, doar prin scrierea pe chat a expresiilor „startkeylogger" sau „stopkeylogger". Asta e ultima glumă care se face pe IRC-uri: vrei să afli cine folosește Norton Firewall și Norton Internet Security, și sînt o grămadă, e de-ajuns să tastezi unul din termenii de mai sus. Soluțiile de securitate se sperie crezînd că este vorba de comenzile unui vierme (Spybot) și te scot ele însele automat de pe canalul respectiv.

Mesageria de sticlă

În urmă cu vreo doi ani, scriam la rubrica de pe pagina alăturată despre un serviciu de e-mail foarte interesant: www.didtheyreadit.com. Vă reamintesc ce puteai face cu un cont pe respectivul site – să trimiți un mail complet monitorizabil. Puteai să afli cînd a fost deschis, de cîte ori, din ce locuri (după IP-urile diferite), cui i-a fost forwardat sau îl puteai programa să se autodistrugă la o anumită oră, ca în *Misiune imposibilă.* Ei, în Uniunea Europeană, chestia asta (e-mail tracking) tocmai a ieșit în afara legii. Un alineat al Articolului 29 din *EU Working Party Data Protection* prevede că serviciile care verifică dacă un mail a fost deschis încalcă legea pentru protecția datelor, în cazul în care destinatarul nu și-a dat acordul în acest sens. Și, din cîte mail-uri testasem eu în varianta trial, destinatarii nu-și dăduseră nici unul acordul ;)

Veni, vidi, Vista

Nu știu dacă aveți idee cîtă memorie mănîncă la micul dejun mult așteptatul Windows Vista, cel care se presupune că va înlocui învechitul XP de la Microsoft. Păi, cam 800 MB din RAM și asta numai „idle" fiind, fără ca vreo aplicație să funcționeze în background. Cei care l-au testat spun că fără 1 GB de RAM nu faci nimic cu o Vista, dar îți trebuie cam 2 GB ca să nu-ți stea toată ziua în pat ca proasta. Ce vă interesează, cît vă mănîncă din hard? Păi, aproape 7 GB, că cică atunci cînd nu ești tu pe-acasă îi aduce la masă și pă tat-su', și pă mă-sa…

Game Ovar

Din ciclul „Frăția parcurilor fără de pomi“

Și la Hunedoara, ca în toată țara!

Geaba se mândresc constănțenii cu al lor parc Tăbăcărie, ce va deveni-n curând mare „mall“-ărie. Consemnăm aici, cu o oarecare întîrziere, ce-i drept, că nu-s singuri pe lume. Or fi gândind ardelenii mai încet, dar când își pun ceva-n cap, nu și-o scot cu una, cu două. Nici măcar cu 25. De bucăți salcâmi. Care lemnărie, viețuind ea până nu de mult prin Parcul Corvin, a fost dată pe mâna ori, mă rog, drujba unora de la primăria din Hunedoara s-o facă frate cu pământul *(foto)*. Asta împotriva unei nebăgate-n seamă Ordonanțe de Guvern, de prin decembrie trecut, care zicea că nici vorbă să se mai poată-ntâmpla așa ceva. Adică să se schimbe destinația unor zone, din verzi cum erau, în sterpe locuri de sub mesele unui viitor fast-food. Făcându-se că habar n-au de litera legii, că spirit de unde, păcatele mele, edilii Hunedoarei au trecut la acțiune și-au aprobat distrugerea parcului și înălțarea unei noi și minunate viitoare clădiri de tablă. Vorba ceea: crâșme să fie, că locuri de muncă oricum nu-s destule! Să mânce românul, să bea și să se veselească, să mai uite de necazuri. No, și până să se prindă cei de la Protecția Mediului ce și cum, Nicolae Schiau a și semnat, da' nu ca primarul pedist care este, ci în cunoștință de cauză, toate actele ce se puteau semna, ba cred eu că și câteva în plus, numai așa, să fie! Amu baiu-i mare, că cică unde s-or tăiat 25 de pomi, mai pot fi trimiși la parchet și alții. Mă refer la pomi, nu la ce vă gândiți domniile voastre. Că deja parcă mai sunt și alți doritori de construit imobile kitschiste prin Corvin. Și unde s-a putut o dată, s-o mai putea și-n dățile următoare. Numai interes să fie.

Corvin, frate cu românul

cu mîinile curat murdare

Semne limpezi pentru specialiști tulburi

Ursul *homeless*: o noutate hibernală!

În decembrie 2005 și ianuarie 2006, în ciuda zăpezilor mari și a frigului, în câteva masive muntoase urșii n-au intrat în bârloguri. Le-am găsit urmele în Suhard, Stânișoarei, Călimani și Retezat. În nr. 7/2006 al *A.C.*, sub titlul „Concert pentru drujbă și ursuleți reci“, relatam despre moartea prin hipotermie a patru ursuleți, a căror mamă fusese speriată de zgomotul câtorva drujbiști. Nu acceptasem însă ideea că ursuleții fuseseră fătați sub cerul liber, cum pretindeau protagoniștii. Ei bine, mă înșelam. Discuțiile cu personalul de teren din diverse zone mi-au relevat că, în ultimii 3-4 ani, fătările ursoaicelor în afara oricărui bârlog, „pe apucate“, devin o tristă realitate. Vina o poartă însă tot neînțeleptul *homo sapiens*. Bârlogul, pe vremuri adăpost sigur, izolat și călduros, a devenit, prin chiar fixitatea sa, un loc vulnerabil atunci când pădurea din jur colcăie de drujbe, atelaje și TAF-uri și arme.

O precizare necesară

Celor care mă acuză (pe bună dreptate) de simpatie pentru urși, le sunt dator cu o lămurire: dincolo de subiectivismul meu se află rolul acestei specii de „barometru ecologic“, generat de situarea sa în vârful piramidei trofice și, implicit, cel de „umbrelă ecologică.“ Altcumva spus, prezența ursului în pădure (și numai acolo!) este dovada unui ecosistem forestier sănătos, garant și al calității vieții omenești. Firește că și alte specii sunt sensibile la degradarea habitatului, dar semnalele pe care ni le trimit sunt mai puțin vizibile și, uneori, tardive. Căci trebuie recunoscut: una e să te întâlnești cu ursul printre blocurile cartierului sau să-i observi comportamentul în pădure și alta e să ai ochi pentru mesajele discrete, dar disperate ale unui gândăcel a cărui dispariție nu concentrează mai multă atenție decât o făcuse chiar prezența sa, pe asfaltul aceluiași cartier.

„Vinovații“ unui paradox

În ultimii ani, fără a explica fenomenele, presa se mulțumește să diagnosticheze „comportamentul ursin deviat“, sugerând sau definind categorii de „vinovați“: ursul agresiv (care atacă omul), ursul stricător (care atacă turmele), ursul gunoier (năditat la pubelele orașelor) și ursul cerșetor (ieșit la șosea, în regiunile cu campări de corturi). Împotriva primilor doi, soluția e unică: glonțul răzbunător. 2003 și 2004 au fost anii cu cele mai multe atacuri ursine asupra omului din istoria României. Paradoxal, creșterea a survenit în perioada când efectivele de urs brun, declarate oficial, depășeau cu puțin jumătatea celor din anii '80, când aceste conflicte fuseseră rare.

O explicație nenegociabilă

Cauza dramelor, nenegociabilă științific, constă în chiar efectele libertății omului asupra pădurii. Proprietatea privată asupra ecosistemului, inițiativele aleatorii soldate cu defrișări ubicue, făcute cu tehnică eficientă și zgomotoasă, drumurile, construcțiile și culesul industrial al „fructelor de pădure“ au dus la restrângerea spațiului vital al speciei și la sărăcirea bazei trofice a acestuia (să nu uităm că, la cele 3-400 kg ale trupului, numărul caloriilor necesare nu e lucru de șagă). Nădirea cu scop cinegetic, făcută în zone joase, accesibile, a concurat și ea la pierderea fricii de om și la realizarea reflexului de hrănire în preajma acestuia.

Generalități despre „ciobani“

Când, rod al listelor electorale, „opinca și cojocul“ se pripășesc prin ministere, impostura sinecurelor pe bani publici aduce cu sine consecințe irecuperabile în domeniile „păstorite de ciobani“. Mediul este unul dintre ele. Cititul în semnele naturii nu face parte din „sarsanaua“ acestor specialiști, el constituind fie zestrea culturală a celor născuți din popoare păstrătoare de tabuuri, fie „arsenalul“ celor care, citind la timp cărți necesare, înțeleg. Cum majoritatea aleșilor nu se află în nici una din onorantele posturi amintite, semnele despre care am dizertat – sărind în ochii care știu să vadă – nu sunt decât dovada „cecității“ ministeriale de la Mediu și Păduri. Alarma biologică, concretizată în sarcinile multiple, cu trei, patru și cinci ursuleți, prin care specia își compensează agonia de o vreme încoace, nu poate fi, în aceste condiții, cu adevărat eficientă.

Nicolae R. DĂRĂMUȘ
nicolae.daramus@catavencu.ro

răspunsuri la scrisori

Kolea Kureliuk (Mărițeia Mică): Am reținut toate observațiile trimise, alături de informația că *Antena satelor* nu se prinde la sate!

Cambuzier Brand (Constanța): Ne semnalați că ați cumpărat o carte de Olimpian Ungherea cu defecte, cum ar fi pagini duble și pagini lipsă. Astea sînt defectele de formă, că despre alea de conținut, știind cam ce hram poartă autorul, nici nu mai vorbim!

Co(finicul) (Moreni): Textul despre Conel ar fi fost și mai percutant dacă, pe lîngă atitudine, ați fi venit și cu niște informații în premieră. Că atitudine avem toți cînd primim factura!

Corneliu Tiron (Roman): Am găsit, fără greutate, ceva umor în textele trimise. Și, desigur, nu pot decît să fiu de acord cu observațiile pe care le faceți despre prestația penibilă a lui Ion Cristoiu în vizită la Năstase. Și nu numai. Asta e soarta limbricilor de presă, nu scapi de ei, dacă s-au fixat undeva. În decembrie '89 reperele multora au fost împușcate!

Cartierul latrin (București); Ar fi interesantă și o fotografie cu subiectul descris. Da, toaletele ecologice nu sînt, întotdeauna, ceea ce par a fi!

Iulia Cocoșna (Iași): Încredințarea mea că perseverența este o calitate lăudabilă se clatină, din cînd în cînd. Uneori, cînd trimiteți caricaturi care nu au nici o șansă de a fi publicate.

Acarul Păun (Lugoj): E nostim procesul-verbal trimis. Deși cele 16 greșeli de ortografie nu sînt nostime, sînt doar explicabile, avînd în vedere că au trecut doar 16 ani de cînd actuala Poliție nu se mai numește Miliție!

Ing. Paul Ionescu (Tulcea): Aveți dreptate cînd vă indignați împotriva lui Năstase. Și eu cred că e vorba de mult prost gust și de o atitudine de hîrciog care adună de-a valma bunuri. Presupunerile din scrisoare sînt adevărate.

Tozser György (Oradea): Am citit cu interes textele cu aer ezoteric pe care le-ați trimis. Cred că ar trebui să vă adresați unei publicații de specialitate. Chiar credeți că, în afară de mine, care am chestia asta în fișa postului, ar mai citi cineva, din zona *Academia Cațavencu,* acele însemnări? Nu se face ezoterism prin presă, totuși.

A.C. (București): Am primit. Vrem tot ce știți. Contactați Istodor.

Ioan T. MORAR

coasa lux

Înscenarea moarte n-are

Nu vrem să insinuăm aici că femeile conduc îndeobște mai prost decît bărbații. Cît de prost șofer trebuie totuși să fii, ca să iei o amendă de circulație și atunci cînd te deplasezi pe ultimul drum? Americanca Kimberley Du, de 36 de ani, din Des Moines, Iowa, a reușit să se lipească de o amendă chiar la o lună după ce plecase pe drumul acela cu sens unic, de unde nu se mai întoarce nimeni. Nu vă grăbiți însă să dați vina pe sticleții americani porniți să amendeze în neștire tot ce mișcă și, în cazul acesta, chiar și ce nu mai mișcă. Lucrurile au stat cu totul altfel. Madam Kimberley a primit o amendă și s-a gîndit că poate să scape de ea făcînd-o pe moarta. Ciudat. Eu, de obicei, încerc să fac pe prostul ca să mă eschivez. Așa că femeia și-a înscenat propria moarte ca să rămînă cu cîțiva dolari în buzunar. Ea a trimis unui judecător o scrisoare prin care îl înștiința că murise într-un accident de mașină. La aceasta a anexat și un fals anunț mortuar. Hotărîtă, tanti Du și-a spus simplu, pe americănește: *Just Du it!* Și a găsit cea mai puerilă scuză. Ca să fie și mai sigură că ține, ar fi putut încerca să demonstreze nu doar că a murit, ci, mai mult, că, de fapt, nu a existat niciodată. Trimitea și ea o adeverință cum că nu s-a născut niciodată. Formularul ar fi spus cam așa: „S-ar fi eliberat prezenta (dacă domnul/doamna … ar fi existat) pentru a-i servi la Poliție".

Vîrcolacul de salvare

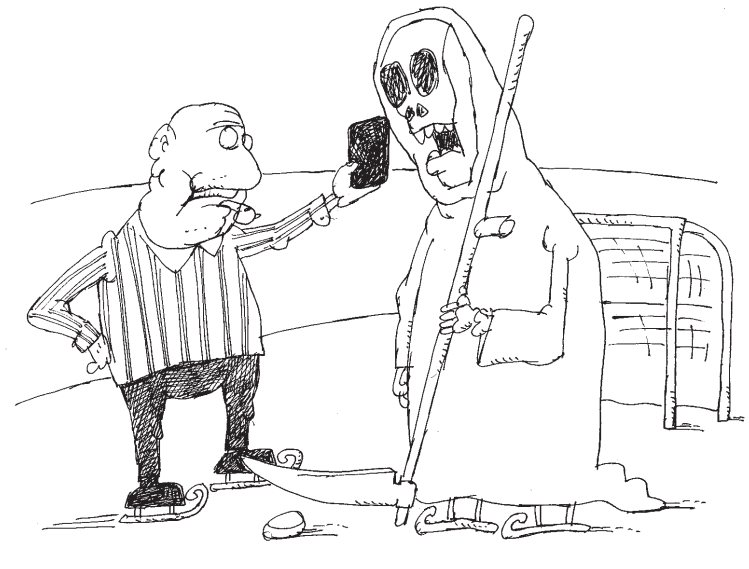

Frăția inelelor la fundul unui american

Am auzit la televizor că un hoț american încolțit de oamenii legii a înghițit inelul pe care tocmai îl furase, dar polițiștii care l-au băgat în arest i-au supravegheat fiecare mișcare, apoi au declarat oficial că inelul a fost recuperat. Vă dați seama, într-o atare situație, ce groaznic e să fii mafiot american și să te oblige nașul să-i pupi inelul?

Inel, inel de cur

Impotența atacă inima din orice poziție

Vă mai amintiți, sperăm, de acel cercetător american care, într-un moment de inspirație de tot rahatul, a ajuns la concluzia că simbolul inimii (promovat de Ziua Îndrăgostiților) este inspirat de fesele unei femei văzute din spate. Iată că acum a venit rîndul unui medic austriac să spună că impotența este simptomul unei inimi slabe. Adică, după ce că ești impotent, mai există și riscul de a face un atac de cord, ceea ce este absolut normal, căci, odată cu venirea impotenței, poți să-ți iei adio de la atacurile de coarde. Așadar, să recapitulăm: inima este un fund văzut din spate; ești impotent, înseamnă că ai probleme cu inima; ai probleme cu inima, ai probleme cu fundul; deci, impotența este atunci cînd îți tratezi inima cu fundul.

Cord de credit

Eu sînt Agenția, adevărul și viața

Pentru că nu dispuneam de bani cu adevărat, mult timp mi-am dorit o casă falsă, într-un cartier rezidențial fals și liniștit, și musai și cu tavan fals. Pe care să o plătești cu bani falși sau să nu o plătești deloc, dar neapărat în rate, dacă se poate. Era perioada în care apelam la agenții imobiliare false. Pînă cînd mi-a ieșit în cale adevărata agenție a mamei Omida, care o fi apărut și pe la Teo. Îmi venea să pipăi și să urlu Est(at)e! Adică Real Estate. Continuînd silogismele adevărăciunii, acum trebuie să-mi caut și o mașină adevărată, și o femeie, dacă nu adevărată, măcar mai puțin falsă.

Agentul 00șoapte

V-am print, vrăjitoarelor!

Vineee poliiiția, și-mi ia toată medicamentația

De ce naiba apar în afișul la medicamentul S. numerele de telefon de la Poliție și Pompieri? Cel mai probabil, publicitarii care l-au conceput nu aveau ce să scrie în spațiul rămas liber. În loc să pună trei rînduri de bla-bla-bla-bla-bla, au preferat să dea o informație cît de cît utilă. Și dacă ne gîndim că medicamentele pot cauza uneori manifestări neplăcute, s-ar putea să fie chiar o informație foarte utilă.

Balamuc cel mic

Condica de reclame și sugestii

Din papilele gustative ale limbii române

A apărut pe piața românească cea mai cinstită marcă de biscuiți, biscuiții „Au gust“. Nu te vrăjește cu numele ei, ci îți spune clar ce simți dacă-i mănînci. Așteptăm și alte mărci, la fel de îndrăznețe: berea „Face spumă“, țigările „Scot fum“ și, de ce nu, hîrtia igienică marca „Te șterge la fund“.

Tuta dulce

O să fie ofertă cînd ți-oi vedea ceafa afumată

Fiecare realizator de promoții are propria concepție despre ceea ce face. De pildă, cei de la Cora Pantelimon au afișat acest banner care spunea așa: „Ceafă afumată“, promoție de la 18,50 lei, cît era înainte, la noul preț de numai 18,74 lei. Cum? Promoția asta este crescătoare? Sau poate am înțeles noi greșit: de fapt, reducerea este de la 187.400 lei vechi la doar 18,74 lei noi. Așa da!

Tîrgul promoților

Liberația de libertate

Educație clasică, acum și în ambalajul original

Ofer educație aleasă în engleza și franceza veche, latină, greacă și aramaică. Predau lecții de clavecin și harpă, istorie și cultură medievală. Referințe disponibile, la cerere, în biblioteca de manuscrise clasice a Sorbonei. Îmi găsesc singură mîncarea. Solicit lunar o noapte liberă, cu lună plină. Familiile religioase, meniurile cu usturoi și serviciul în timpul zilei absolut excluse. Corespondența pe adresa „Castelul Bran, pentru Doamna“.

Buffy, spaima copiilor

Doamnă 452 ani, cu experienţă în domeniu, doresc îngrijire copil. Ofer şi cer seriozitate. Tel. [redacted]

Protecția presei

Coana CNA față cu Televiziunea

CNA a înțepenit de indignare privind o știre la TVR: se făcea că Petre Roman se întâlnea cu Ion Iliescu. Ceea ce reflecta corect realitatea, doar că știrea a fost discret îmbunătățită cu două elemente de culoare: imaginea a fost virată în sepia, iar pe fondul sonor a intrat un tango. Cu alte cuvinte, s-a comis un delicat pamflet, cu conotație mai degrabă nostalgică. Prompt, CNA a trântit un avertisment opărit TVR-ului, pe motiv că a fost încălcat articolul din legea audiovizualului care obligă instituțiile media să informeze obiectiv publicul. Pentru noi, asta a fost o veste bună în primul rând din considerente metodologice: CNA și-a introdus în dotare o sculă de măsurat obiectivitatea! O vrem și noi! Măcar s-o vedem, frate! Instrumentul care, până nu de mult, a fost folosit pentru a măsura echilibrul emisiunilor TV față de protagoniștii vieții politice a fost cel botezat „sfânta treime“ (o treime Opoziția, una Puterea, una administrația). Nu știm, însă, cum arată ăsta cu obiectivitatea, pentru că în trecutul apropiat (30 noiembrie 2004) același CNA a refuzat să recunoască cea mai grosolană distorsiune a știrilor TVR (din 16 știri, în 15 candidatul Băsescu era făcut muci de televiziunea lui Năstase) ca încălcând principiul obiectivității. Agenția de Monitorizare a Presei a declarat acel jurnal ca fiind o fraudă electorală informațională. Ei bine, cu toate vizionările și revizionările organizate chiar la CNA, scula de măsurat abaterile de la obiectivitate nici măcar n-a tresărit; ca să nu mai vorbim că, de la liberalizarea televiziunilor, știrile de la Antena 1 sunt foarte des sarcastice față de liderii politici și n-am auzit de vreun avertisment. Cu alte cuvinte, apreciem că reacția CNA la pamfletul TVR este un abuz periculos pentru că e un amestec în conținutul editorial făcut fără un instrument care să garanteze obiectivitatea poliţaiului de știri. Drept care invităm CNA să-și exerseze scula pe propriul trup până când o să obțină același standard indiferent că e vorba de Iliescu, Năstase, Roman sau Becali.

P.S. Pe de altă parte, nu înțelegem de ce TVR, dacă dorește să valorifice pofta ziariștilor săi pentru exprimarea opiniei, nu creează o rubrică specială.

Preservativ

Hapzîna Surprizelor a mai făcut o victimă!

Un fapt aproape banal în România: zice *Libertatea* că zeci de bătrîni au fost jefuiți în numele Andreei Marin. Una dintre victime, o pensionară, a dat 3.711 dolari după ce a fost convinsă de escroci că vorbește la telefon cu Andreea Marin. Mare șmecherie! De ce vin să ne plictisească cu astfel de știri mici? Păi, vă dați seama cît a dat pensionaru' I.Ț. (Ion Țiriac), crezînd că vorbește cu Zîna Andreea Marin? Gîndiți-vă numai cît a costat kerosenu' din fața casei lui Marin și pînă la Monte Carlo, plus retur, că doar nu erau să se întoarcă cu maxi-taxiu', cînd a fost el s-o ducă pe ea la o cursă de Formula 1! Păi, ce-s 3.700 de dolari, acolo?! Mai calculați numai cît s-a mai plimbat ea prin Cuba, cînd a fost ea tot pe banii pensionarului I.Ț. – avion, diurnă, cadouri pentru rudele din Moldova, ea pozîndu-se lîngă tot felul de mașini scumpe, ca să vadă verișorii din Focșeni cum a reușit ea în viață etc., etc., asta escrocherie, nene!

Andrea Mașin

Poliția presei

Scriem, glumim, dar nu părăsim incinta stadionului, da?

Joi, 9 martie, Steaua a jucat turul optimilor de finală cu Betis Sevilla. Miercuri, 8 martie, ziaristul Ciprian Pîslaru de la *Cotidianul* a scris un articol, care a apărut joi, 9 martie, din care am aflat, în aceeași zi (de joi), că „mîine seară, de la ora 19,00“, adică vineri (pentru că ziarul a apărut joi), roș-albaștrii vor juca în fața a 50.000 de oameni etc. Să recapitulăm: ziaristul scrie azi, într-un ziar care apare mîine, că meciul de mîine este poimîine, cînd, de fapt, el este mîine, adică în ziua cînd apare ziarul. Soluția ar fi ca articolele pe care le scrie colegul Pîslaru să apară în aceeași zi: scrii azi, publici azi și-ai scăpat de-o grijă. Hai, Steaua!

Iulian TĂNASE

La iarbă portocalie

În *Jurnalul național* de luni, 13 martie 2006, Adriana V. Păduraru scrie, la pagina 32, că „americanii din Chicago (Illinois) au dat startul sărbătorii prilejuite de Ziua Sfîntului Patrick, împrăștiind praf portocaliu pentru a vopsi Rîul Chicago“. Se vede treaba că vreun drac și-o fi vîrît coada prin fardurile ziaristei, împrăștiindu-i praf portocaliu pe ochi, de vreme ce se vede clar, în fotografia publicată de *Jurnalul național,* că rîul Chicago nu e vopsit în culoarea Alianței D.A., ci în *verde,* culoarea tradițională a Sf. Patrick.

Dan STANCIU

Doi morari diferiți, altă făină

Deși e intransigent, deși e consecvent, deși e împotriva corupției, Daniel Morar nu e rudă cu mine. Și nici nu poartă numele meu, așa cum lăsau să se înțeleagă cei de la ziarul bucureștean de limbă engleză *Daily News*.

Ioan T. MORAR

Senators yesterday approved the transformation of the Anti-corruption Prosecutors' Office into the National Anti-corruption Department (DNA), with 109 votes in favor and only one against.

WINE & DINE

FOOD TIPS

...ustice Minister Monica Macovei and Ioan T. Morar, the head of the DNA are please

Bărbaţii valorează atît cît vor femeile

Săptămîna trecută, cu ocazia zilei internaţionale a femeilor (care aduc pe lume tot felul de bărbaţi, unii mai necunoscuţi decît alţii), în România (aţi auzit, probabil, de România – e una din ţările alea care se învecinează cu Regogonatul Unit al Marii Bulgarii) s-a petrecut ceva senzaţional de banal: un tîrg de bărbaţi. Partea proastă sau, poate, bună este că întotdeauna se vor găsi nişte femei care n-au ce face cu banii. Aşa se explică şi faptul că şeful tinerimii liberale, deputatul Cristian Mihai Adomniţei, s-a adjudecat pentru 56 de milioane de lei, ocazie cu care am aflat de existenţa încă unui parlamentar necunoscut, fie-i fiţa uşoară.

Chestor şi Pollux

Stresul ne face adolescenţii praf şi pubere

S-a descoperit că, în ultimii 7 ani, stresul a scăzut apariţia pubertăţii de la 12-16 ani pînă la 9-10 ani. În ritmul ăsta, avem toate şansele ca, de acum înainte, pubertatea să se instaleze încă din perioada fetală, iar bebeluşul ăla plin de hormoni s-o invite pe asistentă la un lapte fierbinte imediat după ce deschide ochii. Sau, mai rău, majoritatea spermatozoizilor vor avea coşuri pe faţă şi voci în schimbare.

Copiii căpitanului Girant

La Romexpo, aere condiţionate, condiţionate de o şpagă

Romexpo e una din cele mai bănoase societăţi de stat şi, logic, este o vacă cu ugerul mustind a comisioane bune de muls. Mulgătorul-şef este Gheorghe Cojocaru, director general al Romexpo SA, fost preşedinte al Camerei de Comerţ şi Industrie a României şi a Municipiului Bucureşti (CCIRB). Cojocaru are tehnică bună la palpat ugerul în perioada licitaţiilor. Consultă personal ofertele cu policele şi arătătorul, aceleaşi degete cu care numără şi comisionul. Spre exemplu, s-a organizat de curînd licitaţie pentru achiziţionarea de aparate de aer condiţionat. O daravelă ce promitea o investiţie a statului de vreo 300.000 de euroi. Ofertele firmelor participante au fost trimise în ultimă instanţă pe fax, la vedere, că aşa au cerut oficialii Romexpo. Cine prelua ofertele făxuite? Policele şi arătătorul lui Cojocaru. Arătătorul probabil că a servit apoi şi la formarea unui număr de telefon, apelînd pe concurentul care trebuia să cîştige şi care trebuia să ştie ce să ofere vizavi de celelalte oferte ale participanţilor la licitaţie. Cîştigătoare a ieşit firma Unicom, clasată pe locul trei ca preţ, din cinci concurente. Partea interesantă este că Unicomul nu a respectat caietul de sarcini, unde se zicea că aparatura furnizată trebuie să poarte pecetea standardelor Eurovent, un soi de garanţie a calităţii aparatelor de aer condiţionat. Nerespectînd caietul de sarcini, Unicom-ului trebuia să i se tragă un aer în freză şi să fie scoasă din licitaţie. Nu s-a întîmplat, ba mai mult, Unicom-ul a şi cîştigat licitaţia. Vă mai spunem că ar fi cîştigat alţii licitaţia dacă acceptau să-i ofere policelui şi indexului-şef 25.000 de euro. În loc de euroi, ceilalţi concurenţi i-au arătat pesemne lui Cojocaru cîte un index vîrtos, întins în faţa ochilor lui de jivină comisionară, şi au pierdut afacerea. Nu-i nimic, policele şi arătătorul lui Cojocaru să fie sănătoase! Ca să se poată juca în curînd pe volanul gipanului cu care vor fi blagoslovite după această licitaţie în care au avut un rol meritoriu. Rămîne de văzut dacă policele şi arătătorul lui Cojocaru vor fi încununate şi de o cătuşică finuţă, marca DNA.

Biroul de Investigaţii

Senzaţional! Acum, amenzi de la jandarmi doar cu buletinul!

Miliţia Spirituală, luată la RONi mărunţi de cealaltă miliţie

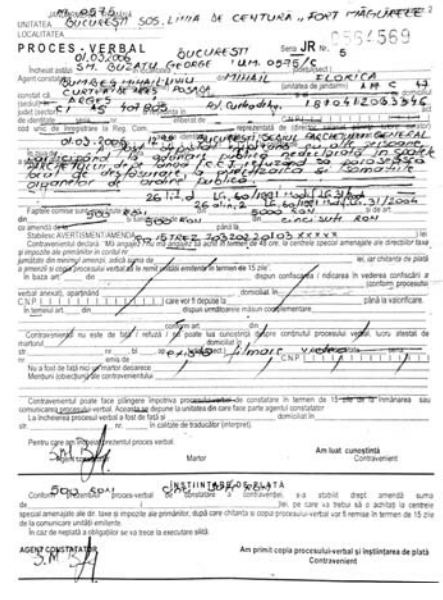
PROCES - VERBAL

Avem dovada! Avem dovada! Sîntem în posesia primului document care atestă că jandarmii de la UM 0575 au lăsat din mînă pulanele cu care făceau ordine în 13 iunie 1990 şi acum nu mai lovesc decît cu penelul. Ce vedeţi alăturat este o amendă de 500 RON primită de Mihai-Liviu Bumbeş, de la Miliţia Spirituală, după ce „a fost depistat împreună cu alte persoane participînd la adunare publică nedeclarată în spatele Parchetului de pe lîngă ÎCCJ, refuzînd să părăsească locul de desfăşurare la avertizarea şi somaţiile organelor de ordine publică“. Este vorba despre o manifestare provocată acum două săptămîni de un anunţ dat într-un ziar central în care se anunţa un „tîrg de informaţii secrete lîngă Parchetul General“; iar dintre personajele – unele dintre ele deosebit de publice – venite la manifestare, miliţienii (cei adevăraţi) nu şi-au găsit să amendeze decît un miliţian spiritual. Care miliţian spiritual spune că nici vorbă de „avertizare şi somaţii“ şi că a fost doar legitimat.

Din pozele pe care le deţinem, putem băga mîna-n foc şi chiar în buzunar că nici redacţia noastră n-a stat prea cuminte cu prilejul manifestării.

Detergentul 007

Intrăm în UE. Cum ieşim?

Ia să vedem pe cine integrăm noi astăzi! Deci Justiția nu – mai repetă, dragă, că iar te vede Băsescu și-ți face observație că ești nepregătită –, altceva, altcineva, cine? Politicianul român? – tu stai jos, Vasile, și vii la toamnă, cînd o să-ți zic că ne vedem și la anul –, da, deci a mai rămas turismul și statul la coadă. Hai să alegem turismul, să părem și noi umblați prin lume.

De cînd am mers la grădiniță și pînă am plecat cu căpșunăritul prin lume, am tot auzit cît este de mîndră și frumoasă țara noastră, icoană-ntr-un restaurant tradițional cu blide și cîrpe pe pereți s-o pui, la violat. Și cum cred că nu e om în țara asta să nu aibă acasă, lîngă ceasul de perete cu brățară, măcar o poză luată din tren cu frumusețile patriei gen Barajul de la Vidraru sau Stațiunea Buziaș, am convingerea că mă adresez unui public cunoscător, avizat.

Munții noștri cu vîrfurile cam pe acolo pe unde începe etajul 53 la americani vor fi alipiți la Alpi, astfel că ursii și mistreții fabricați în România vor putea ajunge cu ușurință pînă sub geamul sufrageriei de la Monte Carlo a lui Herr Țiriac, pentru poza de grup din fața lunetei. Hotelurile noastre alpine de zece și respectiv cinșpe stele verzi pe pereți și pe lenjerie vor intra odată cu țara într-o eră nouă: Era mai bine înainte. Păi, la 200-300 de euro pe noapte, cît e o cameră în extrasezon pe la Kitzbühel, să-l văd eu pe Năstase că-și mai permite să arunce banii pe reproduceri!

Coborînd un pic spre zona de foioase, dăm de dealurile învolburate care o iau de nebune la vale peste sate încremenite în medievalismul comunist. Aici, treburile sînt oarecum clare, în sensul că, atîta timp cît satul stă pe loc, pensiunile cu cafea și mămăligă la mic dejun oferă variate programe de recreere, cum ar fi plimbări în hipoatelaje cu dublă tracțiune și roți de Aro, pentru confortul clientelei. Dacă sînteți plătit în euro și suferiți de Xerophobie puteți să… – Cum? Ce e aia? E fear of dry, dom'le, că n-am mai văzut așa ceva! Păi, orice copil cu Google-n casă știe că Xerophobia e teama de locuri uscate, deci puteți să vă comandați un sejur în Vrancea în anotimpul ploios, unde veți avea, printre alte opțiuni de agrement, curse de ski-jet prin sat cu refugiații în spate și măgarul pe genunchi sau puteți face scubadiving în podul primăriei, dacă timpul permite.

Alunecînd odată cu țara, ajungem pe cîmpiile verzi ca iasca unde freacă țiparul stolurile de aviare scăpate de mîna criminală a ălora de umblau prin sate în combinezoane ca la Cernobîl și murdăreau roțile la mașini. Suedezul venit să pozeze ciulinii și descultii Bărăganului și să bea bere la pet în birtul gării din Făcăeni va fi plăcut surprins să constate că trenul pe care îl așteaptă are o mică întîrziere și va sosi în stație la mijlocul lui octombrie, seara.

Analizînd aceste aspecte și altele care nu au mai avut loc aici, putem afirma că nu de turiști ducem noi lipsă, ci de banii lor. Astfel că, dacă vom fi incluși în circuitul turistic UE și ne bagă poza în revistele alea cu vederi din Palma de Mallorca și Davos, vom cere daune morale și spor de rușine pe motiv că, dacă vînătorii ăștia de senzațional continuă să vină, nu avem cînd să mai dăm și noi cu aspiratorul, să batem un cui la gard sau s-o mai ardem c-o suedeză.

Silviu BRIZU,
casier-şef, filiala ONT Bagdad

Nou!

Dacă vreți să fiți trăsniți, citiți acest articol!

***(Academia Caţavencu* garantează!)**

Cică Papa este fascinat de mp3 playere, unsul lui Dumnezeu pe pămînt relaxîndu-se ascultînd muzică la iPod. Aiurea! Știți la ce ascultă, de fapt, Papa muzică? La iGod, o șmecherie care-o să se lanseze la anu', un fel de mp-Sf.3-me-player! Și vreți să știți una și mai tare? Cică, la rîndul lui, Fiul Domnului ascultă muzică. Normal, la iPlod!

iPodoma şi Gomora

Săptămîna străinilor

● O școală din India îi învață pe elevi cel puțin șase limbi străine și să scrie cu ambele mîini simultan în două dintre ele. Și noi avem „indieni" din ăștia ambidextri. Care pot să fraierească deodată și un român, și un străin, cu ambele mîini. ● Un pensionar rus și-a personalizat coșciugul ca să aibă loc special pentru colecția sa de reviste porno. Bătrînul a declarat că fetele din paginile revistelor au fost lîngă el în ultimii ani și că vrea ca ele să-i țină de urît și pe lumea cealaltă. Le va fi cam greu rudelor să-l înmormînteze pe perversul ăsta de moș cu revistele lui, cu mîinile pe piept și nu altfel! ● Tot în Rusia, o mamă enervată de faptul că băiatul ei lua bătaie zilnic a luat lecții de karate și l-a revanșat pe plod. Astfel, femeia l-a zguduit strașnic pe unul dintre bătăușii care îi terorizau fiul. Probabil că micii ruși bătuți de această mamă eroină de modă nouă vor scoate și un hit de metrou: „Mamelor din lumea-ntreagă, eu vă dau un singur sfat: nu lăsați copiii lați pe stradă din cauza la karat". ● Un bărbat din orașul Cleckheaton, Anglia, a fost salvat de la moarte după ce a aterizat pe o grămadă de fecale de porumbei. Căzînd de la o distanță de mai mult de 9 metri, omul a suferit o fractură și și-a rupt gîtul, însă a supraviețuit, iar doctorii sînt siguri de recuperarea totală. Ar trebui să le mulțumească celor care hrănesc porumbeii prin parcuri, uneori cu exces de zel. ● Un băiețel de 12 ani a lipit, în timpul unei vizite la un muzeu, guma de mestecat pe un tablou care valora în jur de un milion de dolari. În urma acestui incident, prețul tabloului a scăzut considerabil, deși poate fi refăcut în totalitate. Dacă printre voi se află și colecționari de tablouri scumpe, arătate apoi presei ca fiind falsuri, tabloul se află la Institutul de Artă din Detroit, la numărul 5200, pe strada Woodward. Puteți să spuneți apoi DNA-ului că guma a lipit-o Mihnea ăla micu'; la urma urmei, mai bine că a lipit-o pe tablou decît s-o fi lipit pe termopanele alea de miliarde.

AgenCIA de presă

Jurnalul lui Tetelu

Dacă acum mi-e rău și mai încolo o să-mi fie și mai rău, înseamnă că, acum, de fapt, mi-e mult mai bine. Cel mai rău e să te simți mereu la fel de rău. Dar dacă te obișnuiești? Asta e și mai rău. Deci e mai bine să-ți fie rău. Ce trist.

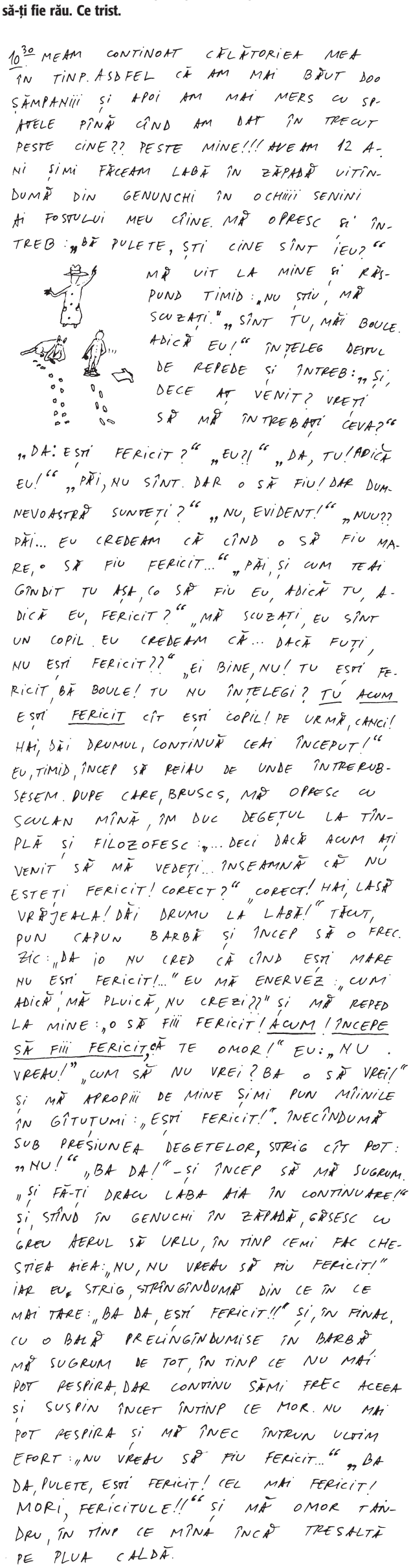
10^30 MEAM CONTINOAT CĂLĂTORIEA MEA
ÎN TINP. ASDFEL CĂ AM MAI BĂUT DOO
ȘĂMPANIII ȘI APOI AM MAI MERS CU SP-
ATELE PÎNĂ CÎND AM DAT ÎN TRECUT
PESTE CINE?? PESTE MINE!!! AVEAM 12 A-
NI ȘIMI FĂCEAM LABĂ ÎN ZĂPADĂ VITÎN-
DUMĂ DIN GENUNCHI ÎN OCHIII SENINI
AI FOSTULUI MEU CÎINE. MĂ OPRESC ȘI ÎN-
TREB: „BĂ PULETE, ȘTI CINE SÎNT IEU?"
MĂ UIT LA MINE ȘI RĂS-
PUND TIMID: „NU ȘTIU, MĂ
SCUZAȚI." „SÎNT TU, MĂI BOULE.
ADICĂ EU!" ÎNȚELEG DESTUL
DE REPEDE ȘI ÎNTREB: „ȘI,
DECE AȚI VENIT? VREȚI
SĂ MĂ ÎNTREBAȚI CEVA?"
„DA: ESTI FERICIT?" „EU?!" „DA, TU! ADICĂ
EU!" „PĂI, NU SÎNT. DAR O SĂ FIU! DAR DUM-
NEVOASTRĂ SUNTEȚI?" „NU, EVIDENT!" „NUU??
PĂI... EU CREDEAM CĂ CÎND O SĂ FIU MA-
RE, O SĂ FIU FERICIT..." „PĂI, ȘI CUM TEAI
GÎNDIT TU AȘA, CO SĂ FIU EU, ADICĂ TU, A-
DICĂ EU, FERICIT?" „MĂ SCUZAȚI, EU SÎNT
UN COPIL. EU CREDEAM CĂ... DACĂ FUȚI,
NU ESTI FERICIT??" „EI BINE, NU! TU ESTI FE-
RICIT, BĂ BOULE! TU NU ÎNȚELEGI? TU ACUM
ESTI FERICIT CÎT ESTI COPIL! PE URMĂ, CANCI!
HAI, DĂI DRUMUL, CONTINUĂ CEAI ÎNCEPUT!"
EU, TIMID, ÎNCEP SĂ REIAU DE UNDE ÎNTRERUP-
SESEM. DUPE CARE, BRUSCS, MĂ OPRESC CU
SCULAN MÎNĂ, ÎM DUC DEGETUL LA TÎM-
PLĂ ȘI FILOZOFESC: „... DECI DACĂ ACUM ATI
VENIT SĂ MĂ VEDEȚI... ÎNSEAMNĂ CĂ NU
ESTEȚI FERICIT! CORECT?" „CORECT! HAI, LASĂ
VRĂJEALA! DĂI DRUMU LA LABĂ!" TĂCUT,
PUN CAPUN BARBĂ ȘI ÎNCEP SĂ O FREC.
ZIC: „DA IO NU CRED CĂ CÎND ESTI MARE
NU ESTI FERICIT!..." EU MĂ ENERVEZ: „CUM
ADICĂ, MĂ PLUICĂ, NU CREZI??" ȘI MĂ REPED
LA MINE: „O SĂ FII FERICIT! ACUM! ÎNCEPE
SĂ FII FERICIT, CĂ TE OMOR!" EU: „NU.
VREAU!" „CUM SĂ NU VREI? BA O SĂ VREI!"
ȘI MĂ APROPII DE MINE ȘIMI PUN MÎINILE
ÎN GÎTUTUMI: „ESTI FERICIT!". ÎNECÎNDUMĂ
SUB PRESIUNEA DEGETELOR, STRIG CÎT POT:
„NU!" „BA DA!" - ȘI ÎNCEP SĂ MĂ SUGRUM.
„ȘI FĂ-TI DRACU LABA AIA ÎN CONTINUARE!"
ȘI, STÎND ÎN GENUCHI ÎN ZĂPADĂ, GĂSESC CU
GREU AERUL SĂ URLU, ÎN TINP CEMI FAC CHE-
STIEA AIEA: „NU, NU VREAU SĂ FIU FERICIT!"
IAR EU, STRIG, STRÎNGÎNDUMĂ DIN CE ÎN CE
MAI TARE: „BA DA, ESTI FERICIT!!" ȘI, ÎN FINAL,
CU O BALĂ PRELINGÎNDUMISE ÎN BARBĂ
MĂ SUGRUM DE TOT, ÎN TINP CE NU MAI
POT RESPIRA, DAR CONTINU SĂMI FREC ACEEA
ȘI SUSPIN ÎNCET ÎNTINP CE MOR. NU MAI
POT RESPIRA ȘI MĂ ÎNEC ÎNTRUN ULTIM
EFORT: „NU VREAU SĂ FIU FERICIT..." „BA
DA, PULETE, ESTI FERICIT! CEL MAI FERICIT!
MORI, FERICITULE!!" ȘI MĂ OMOR TĂN-
DRU, ÎN TINP CE MÎNA ÎNCĂ TRESALTĂ
PE PLUA CALDĂ.

munca cu cartea

Rușinea roșie

Ana Selejan a scris un ciclu de șase cărți în care se ocupă de literatura română din perioada 1944-1960. Prima dintre ele a fost reeditată de curînd (împreună cu volumul II, *Reeducare și prigoană)* și tratează „perioada de tranziție spre realismul socialist (1944-1948)", pentru ca în următoarele să se ocupe efectiv de ceea ce a fost numit impropriu proletcultism. Perioada 1944-1948 e o perioadă ciudată, cînd partidele istorice încercau să-și refacă prestigiul știrbit în cele două dictaturi, carlistă și antonesciană, iar PCR, un partid ca și inexistent, să se impună ca singurul partid „democrat" al țării. Între partidele istorice și în curînd puternicul PCR, care lucra cu Armata Roșie în spate, a fost o luptă dură care s-a dus nu numai pe stradă ci, în primul rînd, în ziarele vremii. Imediat după intrarea Armatei Roșii în București (29 septembrie), timp de trei luni a fost un consens și toată lumea părea mulțumită de întoarcerea armelor. Ziarul *Dreptatea,* organ central al PNȚ, saluta intrarea rușilor în țară astfel: „Armata Roșie, garanție de ordine și sinceritate… nu face decît să continue misiunea ei seculară de sprijin și de ridicare a popoarelor mici". Tot ziarul *Dreptatea* este cel care cere primul (pe 2 septembrie) ca intelectualii compromiși pentru colaborarea cu legionarii și regimul antonescian să dea socoteală pentru faptele lor. Primii pe lista țărăniștilor sînt Bibiță (D.C.) Panaitescu (reporter de război), dar și Constantin Noica și Emil Cioran. După ei urmează rapid (nr. din 3 septembrie) Mircea Eliade, Horia Stamatu, Arșavir Acterian… Mircea Eliade devenind un client aproape permanent al ziarului. Ziarele PCR-ului sau aservite acestuia preiau inițiativa ziarului țărănist și o duc mai departe, la fel de vehement. Nu va trece mult și țărăniștii își vor da seama care le sînt adevărații dușmani și la ce se pot aștepta de la ei. Ziarul *Dreptatea* va lupta din răsputeri împotriva ideologiei comuniste, care în acei ani mima destul de convingător democrația. Printre ziariștii de la *Dreptatea* se remarcă un tînăr, Corneliu Coposu, care nu se sfiește să-l atace chiar și pe Sadoveanu, explicînd că îi respectă opera, dar disprețuiește omul. Mulți ziariști țărăniști vor plăti cu ani grei de pușcărie curajul de a-i fi înfruntat pe comuniști.

(va urma)

Ștefan AGOPIAN

*** Ana Selejan, *Trădarea intelectualilor*, ediția a II-a, Cartea Românească.**

cronica pe lîngă teatre

Talk lipsit de *show*

Vrei să scrii o piesă de teatru super-realistă, actuală, *cool,* mișto, șocantă, mai tare chiar decît – interesant titlu, nu? – *Monoloagele vaginului?* E simplu. Tot ce îți trebuie este fie un reportofon, fie o memorie foarte bună. Personal, îți recomand un reportofon bun. Dacă vrei să scrii *Monoloagele vaccinului,* tot ce ai de făcut este să deschizi televizorul și să înregistrezi toate știrile despre gripa aviară și tot felul de alte pandemii care bîntuie lumea. Vrei să fii autorul *Monoloagelor ovinului?* Nu trebuie decît să treci pe OTV și să înregistrezi elucubrațiile semi-artistice ale lui Gigi Becali. Pentru *Monoloagele vecinului* sau *Monoloagele asasinului,* „Știrile de la ora 17" sînt soluția. Cît privește *Monoloagele virginului,* e puțin probabil să mai existe așa ceva. După ce ai strîns suficient material, nu trebuie decît să pui cîteva liniuțe de dialog (sau cîteva liniuțe de monolog) și piesa-i gata. A fost greu? Nu. Pietea grea de neguri stuhul / îmbiat de'nsomnorarea / Ce'mpăienjeni văzduhul". **(Șt. A.)**

sa* despre care este vorba aici pare a fi (ne)rodul unui astfel de demers, efectul unui reportofon uitat deschis într-un cămin semimuncitoresc. Nu m-a deranjat că subiectul piesei este unul banal (o ceartă hetero-conjugală), ci că piesa este scrisă într-un stil cartieristic și abundă în expresii și locuri comune pe care, dacă vrei, le poți auzi în piață, la colț de stradă și așa mai departe. Înțelegem și noi realismul, dar ce ne facem cu realismul mistocăresc și gravele erori de gust?! Nu ne facem! Interesant este că, într-un club elitist, cum e Green Hours, se rîdea de mama jocului la expresii precum: „ai belit-o, să mă ierți!", „hopa, Penelopa", „te doare-n cordeluță", „ciorbă de ovare", „ai dat colțul", „te-ai înecat în butoiul cu șmecherii", „viața este de rahat, iar tu ești plină de viață", „pentru un cîrnat ai vrut tot animalul", totul asezonat cu o ilustrație muzicală lipsită de coerență, de la Gotan Project la Mihai Mărgineanu cu al lui „mă iubește femeile și e moarte dupe mine", în fine… O piesă oarecum jenantă, păcat de actorul Marian Popescu a cărui prestație, atît cît i-au permis textul și regia, a fost una onorabilă.

Iulian TĂNASE

*** *Talk-show,* după Ștefan Caraman; regia: Liliana Câmpeanu; cu: Marian Popescu și Raluca Urea; Teatrul Luni de la Green Hours.**

rebelle arte

Un arhitect al grădinilor dintre ziduri, peste care se prelinge apa

Bucureștenii vor avea prilejul să vadă, începând cu 15 martie, o interesantă expoziție dedicată arhitectului mexican Luis Barragán. Unii critici de la noi s-au cam pripit să-l compare pe Barragán cu Horia Bernea, dar lumea abia s-a obișnuit cu Barragán și, din nefericire, n-a mai apucat să afle cine este Bernea. Mă voi grăbi să nu mă pun de acord cu asemenea opinii deoarece, în timp ce Bernea a sacralizat prin cruce spațiul muzeal al țăranului român, Barragán s-a lăsat inspirat mai degrabă de arta laică andaluză, în care va descoperi sensibilitatea spațiilor tradiționale maure, unde apa este personaj central, și a grădinilor mediteraneene, unde umbra ambientală este îndelung speculată. Influențele andaluze apar chiar de la primele lui opere, în casele González Lima și Enrique Aguilar din Guadalajara. Mai apoi, sub influența avangardei lui Le Corbusier și a lui Mies van der Rohe, arhitectura lui Barragán va începe să semene cu un joc de planuri, lumină și texturi, așa cum se vede în grădinile din Pedregal sau cele din Predio del Cabrío, din Ciudad de México, dar care se revendică în aceeași măsură și din grădinile islamice. Sub influența sculptorului Matthias Goeritz și a muraliștilor Diego Rivera și José Clemente Orozco, Barragán se va dedica tot mai mult arhitecturii spațiilor interioare, valorificând culoarea, sunetul apei și lumina naturală, așa cum se vede în Turnurile Orașului Satelit sau în Cluburi. La rândul său, Barragán a exercitat o mare influență asupra arhitectului Tadao Ando, a cărui Grădină a Artelor Frumoase din Kyoto este o combinație de concepte tradiționale japoneze, înseosebi *Ryoan-ji* – care alternează spațiile deschise cu perimetre de ziduri din bolovani de râu – cu ideile lui Mies van der Rohe, din Pavilionul din Barcelona, unde peste bolovani curge apa. Barragán s-a impus greu și, vorba lui Octavio Paz, arta lui este „modernă fără să fie modernistă, universală fără să fie o oglindire a New Yorkului sau a Milanului".

Cornel IVANCIUC

*** Luis Barragán – „Spațiu, culoare, apă… și serenitate", Sala Rotondă, Auditorium, Muzeul Național de Artă al României, începând de miercuri, 15 martie.**

show biz da' culți

Aroma lui A. Toma

● Întîmplarea a făcut ca săptămîna trecută să găsesc la anticariatul „Noi" volumul de debut al lui A. Toma, pseudonimul lui Solomon Moscovici, volum intitulat, simplu, *Poezii*. Cartea a apărut în 1926 la editura Cultura Națională „din inițiativa și pe cheltuiala unui grup de prieteni", după cum se precizează în caseta tehnică. Poetul avea 51 de ani în 1926 și pînă atunci se evidențiase ca traducător din Carmen Sylva, pseudonimul literar al reginei Elisabeta, soția regelui Carol I. Altfel, era un modest profesor de filosofie la licee din provincie. Și așa ar fi rămas dacă într-o zi de august (23) n-am fi întors armele împotriva nemților și armata sovietică n-ar fi ocupat țara, ajutîndu-i pe comuniști să pună mîna pe putere. După ce l-au silit pe rege să abdice, comuniștii s-au apucat să facă ordine în cultură. Așa l-au descoperit pe A. Toma, al cărui fiu era redactor-șef la *Scînteia,* și l-au proclamat poet național, urmașul direct al lui Eminescu. Obscurul poet este decorat cu cele mai înalte distincții comuniste, i se publică masiv poezii conjuncturale, este făcut academician și este numit director general al ESPLA, cea mai importantă editură comunistă. În 1950 sînt sărbătoriți Eminescu (100 de ani de la naștere) și A. Toma (75 de ani de la naștere). Omagiile aduse celui din urmă le depășesc pe cele aduse lui Eminescu, iar Călinescu însuși se simte dator să-și ceară scuze că în a sa *Istorie* l-a trecut pe sărbătorit numai la bibliografie, subliniind că „lecția vremurilor noi" i-a deschis ochii. Astăzi, lumea l-a uitat pe A. Toma, cel care în 1926 versifica în linia minoră a lui Eminescu: „Peste lacul sur își pleacă / Frun-

● Mai mulți artiști plastici, scriitori, jurnaliști și personalități ale vieții culturale au semnat, recent, un apel către domnul Klaus Werner Johannis, primarul Sibiului, cerîndu-i sprijinul într-o chestiune extrem de importantă pentru „fața" de capitală culturală europeană a Sibiului. E vorba despre inexistența unei galerii de artă a breslei plasticienilor. Deși, în urmă cu cîțiva ani, au existat două galerii pe aceeași stradă, acum nu mai există nici una. E drept, între timp au mai avut loc niște retrocedări, dar asta nu e o scuză. Nu te scoți punînd o plăcuță la locul faptei: „Aici a fost o galerie de artă, dar acum nu mai e". Iar, pe de altă parte, nu poți fi capitală culturală europeană fără să investești în cîteva galerii de artă. Domnul primar știe, desigur, că mulți cetățeni germani vin în România și cumpără de la noi obiecte de artă, tablouri. Pe de o parte, pentru că sînt mult mai ieftine decît la ei în țară, pe de altă parte, pentru că au de unde alege, nu ducem lipsă de plasticieni talentați. Pînă să apară inițiativa privată în acest sens, totuși, Primăria Sibiului ar trebui să asigure și să garanteze existența unei galerii UAP. ● Rămînem tot în zona artei plastice și 1) mulțumim colegilor de la *Evenimentul zilei* pentru că au preluat din această rubrică subiectul cu Sabin Bălașa și Biblioteca de la ASE. Faptul că nu ne-au citat ține deja de notorietatea acestei rubrici. Ca dovadă, mulți dintre cei care au comentat subiectul pe site-ul ziarului știau deja că s-a scris în *Academia Cațavencu* despre asta. Și 2) cunoscătorii spun că tablourile admirate în casa lui Năstase din Zambaccian ar fi doar partea văzută a aisbergului. Cică ar exista și lucrări mai valoroase despre care se știe că s-ar afla în acea colecție, lucrări pe care nu le-au văzut la TV. Păi, la cîte case are, e normal ca omul să aibă tot atîtea colecții! **(I. M.)**

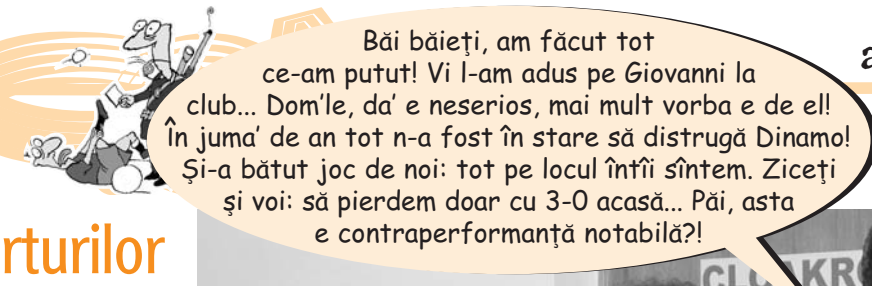
Băi băieţi, am făcut tot ce-am putut! Vi l-am adus pe Giovanni la club... Dom'le, da' e neserios, mai mult vorba e de el! În juma' de an tot n-a fost în stare să distrugă Dinamo! Şi-a bătut joc de noi: tot pe locul întîi sîntem. Ziceţi şi voi: să pierdem doar cu 3-0 acasă... Păi, asta e contraperformanţă notabilă?!

Gazeta sporturilor

Fundași în întrecerea socialistă

O fi-nceput, n-o fi-nceput? Dumnezeu mai știe! Dacă te iei după clima de la Bacău, ai zice că sîntem la finalul turului, nene, nu la debutul returului. În orașul lui Bacovia și al fraților Sechelariu, jucătorii echipei-gazdă și ăia de la FC Național dădeau în minge, șutau în ninge, da' cam degeaba. Pe terenul năpădit de nămeți nu se vedea om cu persoană, iar ălea patru goluri (două ș-alte două) n-au făcut decît să evite tristețea unui scor cu desăvîrșire alb. Alb ca, vorba aia, natura înconjurătoare. Și asta încă-i puțin. Avem și alte motive de nedumerire, apte să stîrnească întrebarea: s-o fi repornit, au ba, campionatul? De exemplu, să le luăm pe merituoasele noastre reprezentante în Cupa UEFA, pe Steaua și pe Rapid. Joi o amenințau pe Europa că-i penetrează în sferturi, iar în week-end ce-mi făceau prin București? După ce luptaseră din greu cu Sevilla și Hamburgu', gîfîiau obosit cu Argeșu' și cu Vasluiu'. Steaua trecea de la 50.000 de spectatori pe Stadionul Național la doar 2-3.000 de rebegiți, obținînd un scor la fel de nul ca apetitul ofensiv al antrenorului Olăroiu. În timp ce Rapidul, după ce înscrisese în UEFA cu un călcîi genial, își descoperea călcîiul vulnerabil taman în fața ultimei clasate, abia izbutind să obțină un egal subțire rău de tot. Păi, nu era mai bine dacă rămînea cum am stabilit, adică să joace ale noastre numai în competițiile europene și să nu mai aibă nici o treabă cu întrecerea internă? Și, desigur, mult mai bine ar fi fost pentru Dinamo dacă s-ar fi încheiat campionatul înainte de Crăciun, cînd era Andone antrenor și echipa mai juca oarecum ceva. L-au schimbat pe ex-fundașul Fălcosul cu un spaniol al cărui nume l-am uitat deja, ca să-l aducă mai nou pe fostul apărător Săpăligă, supranumit Ion Marin. Rezultatul acestui tip de stabilitate s-a văzut din prima, prima etapă: 0-3 cu Oțelul Galați pe teren propriu. Toată lumea știe că la originea ascensiunii în jos a (încă) liderului se află un personaj charismatic, Giovanni Becali. Pe la ce club trece omul acesta nici iarba nu mai crește. Doar comisioanele se dezvoltă spectaculos, mai ceva ca porumbul modificat genetic. Ar fi, însă, prea mult să punem totul în cîrca procuratorului cercetat de Procuratură. La o adică, personajul e arhicunoscut, îl știe o țară-ntreagă, ba chiar și diverse presupuse victime de prin Germania. Da' mai sînt în Groapă și niște acționari, șefi sau șefuleți, pornind cu d'alde Nețoiu, Borcea & comp. și sfîrșind cu marele boss Nicolae Badea. Ăștia ce păzesc? Pun lupul paznic la cîini? Nu știm, zău, cum va ieși echipa alb-roșie din pasa neagră, dar, după atîtea experimente eșuate, tot ar mai exista o soluție: să și-l aducă Nicolae Badea la club pe socrul lui, Ion Dincă, zis Teleagă, un antrenor și manager cu numeroase obiective realizate în perioada f.s.s. m.d. (pt. cei mai tineri – făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate). Chiar dacă n-a realizat î.R.c. (înaintarea României spre comunism), acest tînăr capabil și dinamic ar revigora activitatea grupării din Ștefan cel Mare cu niște metode îndelung verificate în campaniile agricole, vizitele de lucru prin întreprinderi și pe șantierele patriei. Situațiile excepționale cer măsuri excepționale. Or, în halul în care se află oamenii (ne)muncii de la Dinamo, cum îi mai poți motiva? Cu critică tovărășească, mustruluială, șmotru și, la limită, amenințări cu pistolul. Dar să nu anticipăm, a fost abia prima etapă… Trăiască și înflorească competiția internă multilateral amînată!

Viorel MOȚOC

Nicolae Badea și Cristi Borcea, doi dinamoviști care și-au propus să tot mănînce de la clubul Ministerului de Interne, mergînd pe ideea „Pîine pînă la moarte"

poziție de moftsaid

bîrfe din sport

● Acuma, pe bune: crede cineva că jucătorii de la Steaua sînt atît de lipsiți de idei, ca să nu spun altfel, încît să joace un meci întreg numai cu centrări în peluză? Problema se pune altfel: războinicii lui Gigi chiar au început să se plîngă de manierele antrenorului Oli. Nu le convin antrenamentele în mocirlă, nu le pică bine ședințele tactice de trei ore, nu gustă sobrietatea din ultima vreme a acestuia. De-aia se spune că remiza cu Argeșul și-au făcut-o cu mîna lor, poate-poate se enervează patronul și pune picioru-n prag. (Unde mai pui că Lăcătuș, care nu se simte deloc bine în costumul de birou, a recunoscut că, dacă primește o ofertă de a antrena, nu o refuză.) Partea nasoală e că patronul încă are încredere în Oli, pe o parte, iar pe de altă parte gîndul îi stă numai la celălalt prag, pragul electoral. ● Cum se știe, Naționala de fotbal va merge la un turneu în America, unde va juca trei meciuri: cu Uruguay, cu Irlanda și cu Columbia. Știrea a făcut ocolul comunităților românești de acolo, iar unul dintre cei care au răspîndit mesajul pe Internet – cînd informația încă nu apăruse pe site-ul Federației – a fost chiar preotul paroh al unei biserici din L.A. Iată, dacă nea Puiu era antrenor, ar fi fost un mediu excelent de pregătire pentru iconițele lui.

Eva Henţigova

Avem o ţară. Cum procedăm?

– indexul altor evenimente –

Vames a la discoteca

În urma concursului organizat de Poliția de Frontieră, pentru ocuparea locurilor de agenți care își vor desfășura activitatea la viitoarea frontieră a UE, 40% dintre cei admiși sînt femei. În mod cert, Europa ne va felicita pentru lipsa de discriminări sexuale. Asta pînă cînd vor afla că restul procentelor e format din 40% – bărbați și 20% – copiii lor cu cele 40% – femei.

Ţăran, Forrest, ţăran!

Gripa aviară face și alt fel de victime. Un țăran din comuna Tătărăști a tăiat toate păsările din bătătură, fiind convins că au gripă aviară, după care a cerut autorităților să-l despăgubească. Bine că se convinsese că nu el era cel bolnav de gripă aviară. Ar fi lăsat un bilet pe masă: „M-am îmbolnăvit. Vă rog, aveți grijă de găini".

Identificare cu boi

Specii de plante din Munții Măcinului vor fi identificate de studenți. De ce de către studenți și nu de specialiști cu vechime? Pentru că atunci cînd le identifică, trebuie să le împartă în comestibile și otrăvitoare. Și doar nu era să se rişte viețile oameni maturi, cu familie și serviciu stabil.

Covorașul luminilor

În Suceava, la intrarea în instituțiile publice, vor fi plasate covoarașe dezinfectante. De ce? Pentru că săpunul lichid și prosoapele de hîrtie de la toaletă costă prea mult.

Unde nu-i handicap, vai de picioare

La Brăila se vor înființa parohii speciale pentru surdo-muți. Parohiile speciale pentru surdo-muți sînt la fel ca parohiile pentru oamenii fără handicap. Ba chiar sînt mai plăcute, pentru că surdo-muții nu își pot face cruce și vorbi între ei în același timp.

Ana are camere

Orașul Bîrlad va fi supravegheat de 30 de camere video. Una în centru, una la primărie, una la prefectură, una la o firmă de video-chat și restul prin toate restaurantele, la filmat nunți și botezuri.

K-ul de abecedar nu se caută

Lecția din vechile Abecedare de la litera „K", despre „kilogram", a fost surclasată de povestea elefantului Kim, care mănîncă Kiss și banane și bea cola și Kik. Bine că nu e o poveste despre un kilogram de coca pe care killer-ul koreean Kim trebuia să o recupereze folosindu-se de karate și de o metodă de tortură cu nunceak-ul.

Cronicarul
Grigore după Ureche

10
5 948381 111142

contraeditorial

Boala analistului nebun

Nu știu dacă ați observat, dar trăim într-un ev al neatenției, dominat de rezumate, prefețe și prescurtări. Lumea se grăbește în dauna detaliului, a lucrului elaborat, a respirației creatoare, a privirii de la distanță. Chiar și la noi, în patria lentorii, graba ucide profunzimile, iar viteza ocolește esențialul. Așa și numai așa apar gravele omisiuni, precum cea care urmează.

Comunitatea științifică mondială nu a salutat cu destul entuziasm apariția unei specii noi: analistul român. Într-o după-amiază a deceniului trecut, cînd nimeni nu mai aștepta mare lucru de la fostul popor al lui Ceaușescu, Ion Cristoiu, pe atunci Marele Ion Cristoiu, anunța descoperirea primului exemplar în, ați ghicit, chiar propria persoană. Savanții au reacționat cu întîrziere și noutatea a rămas fără denumire latinească, dar individul purtător s-a iscălit în conștiința colectivă cu numele mai popular de analist politic.

Odată aruncată sămînța întemeietoare, specia a proliferat. Din testiculele pionierești ale celebrului ziarist a răsărit simbolic un puhoi de analiști politici, fără farmecul tatălui, dar cu același neobosit chef de vorbă. Azi, multiplicarea genului a atins proporțiile desfrîului. Politica, ramura majoră a analismului, a întreținut relații neprotejate cu mai toate domeniile. A fost o împreunare generală și grăbită ca un viol în liftul imposturii. La capătul orgasmului, verișorii, nepoții și copiii nelegitimi ai analistului originar au luat cu asalt nomenclatorul disponibil. Există, așadar, printre noi, analiști militari, analiști economici, analiști medicali, analiști culturali, analiști media, analiști auto, analiști divertisment și, sincer să fiu, mă aștept să descopăr curînd cîțiva analiști generaliști – acei specialiști în orice care, spre deosebire de restul, nu mai sînt constrînși să bată cîmpii doar în domeniul enunțat.

Te întrebi, poate, dragă cititorule, cum se obține acest titlu la modă, cum te califici la eticheta cauzatoare de aere și ce examen dai ca să te strige lumea pe stradă domnu' analist? Ei, e o întreagă complicație: iei o hîrtie, un creion și-ți scrii cu litere de tipar numele, apoi, citeț, cuvîntul. Ai terminat? Felicitări, ești analist. Acum, frontierele domeniului tău sînt limitate doar de suma răbdării cititorilor, iar lungimea discursului doar de oboseala telespectatorului. Nimeni nu-ți pune la îndoială priceperea, fiindcă ea iradiază spontan din cuvîntul *analist*. O magie specială de circ popular atîntește privirile publicului asupra ta și, în timp ce tu debitezi enormități și platitudini, aura de expert ți se consolidează natural. N-ai a te teme de părerile muritorilor, ci doar de ale altui analist.

Așa că sfîrșitul istoriei mai are de așteptat. Evoluția noastră ca specie e departe de a se fi încheiat. O populație nouă, bine adaptată rigorilor buimace, tipic românești, a răsărit în ziare și la televizor. Un grup social gălăgios, suficient și odihnit, contaminat de virusul analizei, redesenează sănătatea mintală a primei generații imaculate. Boala analistului nebun n-are antidot. Dar are, pe telecomandă, un buton roșu pe care scrie „off".

Doru BUȘCU,
analist îngrijorat

Săptămîna romînă

Pesediștii au luat-o *per PD* înspre Băsescu

Primarul din localitatea Flămînzi a trecut la PD. De la PSD. Pe bani. Opt virgulă trei. Miliarde. Lei. Acum o săptămînă. Zice *Evz.* Pentru un spital. Cică. Un spital pentru Flămînzi. Mai bine le făcea cantină. Asta e politica. Românească. În curînd. O să fie și mai rău. De mîine. Ba nu. De azi. De fapt, de acum. Adică. Adică o să se treacă și mai des. La alte partide. Dar se știe. Tot pe bani. Mai puțini. Cîteva mii. De traseiști. Pe alte miliarde. De euro. De la stat. Adică de la contribuabili. Contribuabilule! Da, tu, care citești! Tu plătești. Să treacă ăla de la PSD la PD. Deci, reiau. Opt miliarde. De la tine. Pentru PD. Ca să facă un spital. Bon, asta e partea frumoasă. Acum, întrebarea. Dacă trebuie să mai construim un spital? Să zicem. Cine trebuie să mai treacă la nu-știuce partid?! Dacă trebuie ridicată o școală? E musai să mai treacă un Gigel de la PRM la PNL. Și tot așa. Asta-i țară? Nu. Da' ce e? Un fel de. Nu știu ce. Și. Nu știu cum. Care. Care ce? Care ar trebui desființată. Dacă nu s-ar împotrivi. ONU. O, nu! Ba da! Ba nu. Ba da! Ar trebui desființată. Și adusă alta. În loc. Una mai mișto. Mai mare. Mai frumoasă. Mai deșteaptă. Mai cinstită. Adică, mai puțin curvă. Care să nu, mă-nțelegi. Cu toate partidele. Și la ore. De maximă. Nesimțire. „Noi facem." „Și dregem." „Pentru voi." „Băi, fraierilor!" Dar asta nu se aude. Se aude numai prima parte. „PD." A mai furat. Un om. Și opt miliarde. Opt miliarde, ce? Șpagă. Politică. Dacă ar fi prima. Și ultima. I-am ierta. Dar nu. E a mia. Oară. Dar nu se mai satură. De furat. Oameni. Și. Nu. Numai. Hai, dați-ne. În judecată. Nu aveți cum. Să cîștigați. Unde scrie negru. Pe alb. Într-o propoziție. Că am zis. Că. Furați. Ca. Porcii? Și vă plimbați. Dintr-un partid. În altul. De parcă politica ar fi. Traseul vostru. Pe unde vă tîrîți. Conștiințele. Pătate. Băăă. Ne-am săturat. Să vă plimbați. După cum bate. Vîntu. Chiar numai pentru bani? Vă băgați în politică. După care vă votați. Să nu. Fiți perche-

DLE. BĂSESCU, ÎN PARTICULAR PUTEȚI SĂ-MI SPUNEȚI CĂLIN, SAU CUM VREȚI, DAR OFICIAL...
AȘA-I, AI DREPTATE. ÎN LOCUL TĂU MI-AȘ DA DEMISIA!
MARDALE.

Domnu' Fluture,
foarte bune medicamentele pentru gripa aviatoare care ni le-aţi dat! Au făcut minuni. Uite, io şi cu baba mea am zis să le gustăm noi mai întîi, să nu otrăvim găina. A luat ea o pastilă şi io una pînă cînd, cu două kile de ţuică, le-am dat gata pe toate. Bune, dom'le, da' nu-ş' ce-aţi băgat în ele că mi-a dat o... cum să zic... Uite, de-aia stau aşa aplecat şi cu mîinile-n buzunare, că dacă mă-ndrept mi-e şi ruşine... mă rîde lumea că-s om bătrîn şi umblu cu... Doamne, iartă-mă... sculată ziua-n amiaza mare!

Un ţăran explicîndu-i ministrului durerea sa: din cauza gripei aviare, găina lui nu va ajunge niciodată să se realizeze la Bucureşti ca McChicken sau Crispy Stripes

ziționați. De parcă Parlamentul este. Moșia. Lu' tac-tu. Să votați. După cum vreți. Voi. Da! Cu voi vorbesc! Băăă! Dacă nu v-a luat părinții bicicletă. De ce? Vreți să? Furați. Acum, cînd v-ați făcut. Oameni mari. Vă întrebați. De ce nu am scris: „Oameni. Mari". Ca. Glumă. Adică. Pentru că nu. Nu sînteți. Oameni. Sînteți niște. Ne. Simțiților! Toată ziua stați. Pe televizor. Să vă certați. Că PD-ul e. Mai prost. Că PNL e! Mai. Prost. Nu de-aia. Nu. V-am votat. Ci să faceți și voi. Niște. Treabă. Mare. Cît de mari. Sînteți voi. Cei mai șmecheri. Cu girofar. Unde? Vă grăbiți? Băăă! De ce? Credeți. Voi. Că meritați. Pe dracu'. Să mergeți mai repede decît noi, oamenii normali? Doar că ați fost aleși? Băăă! Nu sînteți. Oameni. Politici. Ci niște. Măăăăă! Garilor!

Cronică
a lu' Ștefan a Petrei

Vești bune

Cine-a extras în noi... 21, 22!

Se întîmplă din nou! Fraților jucători la Loto, directorul a fugit! Sîntem liberi! Nicolae Cristea, zis și nea Nicu, împreună cu sinistra lui funcție, a fugit cu elicopterul de pe acoperișul Loteriei Române! În locul său se va alcătui un Fond al Salvării Naționale (FSN) care va conduce extragerile împreună cu un grup de disidenți numit și grupul celor „6 din 49". Nu peste mult timp, or să ne viziteze în Capitală și niște jucători profesioniști care obișnuiesc să-și ureze „Noroc bun!".

În Cupa UEFA, Rapid a bătut cu 2-0 pe Hamburger SV, ocupanta locului 3 în Bundesliga. Se pare că suporterii nemți era să se bată și dînșii cu o parte din galeria giulestină cînd au văzut în parcarea stadionului cîteva merțane și bemveuri pentru care ar fi băgat mîna în foc că erau cele care le dispăruseră lor din fața casei în urmă cu niște ani.

La PSD se pune problema ca Adrian Năstase și Dan Ioan „DIP" Popescu să fie excluși din partid. Cum Adrian Năstase e mare fan al cuvintelor care încep cu prefixul „auto", dînsului i s-a rezervat dreptul unei „autoexcluderi" din partid.

Străbuna Vestire